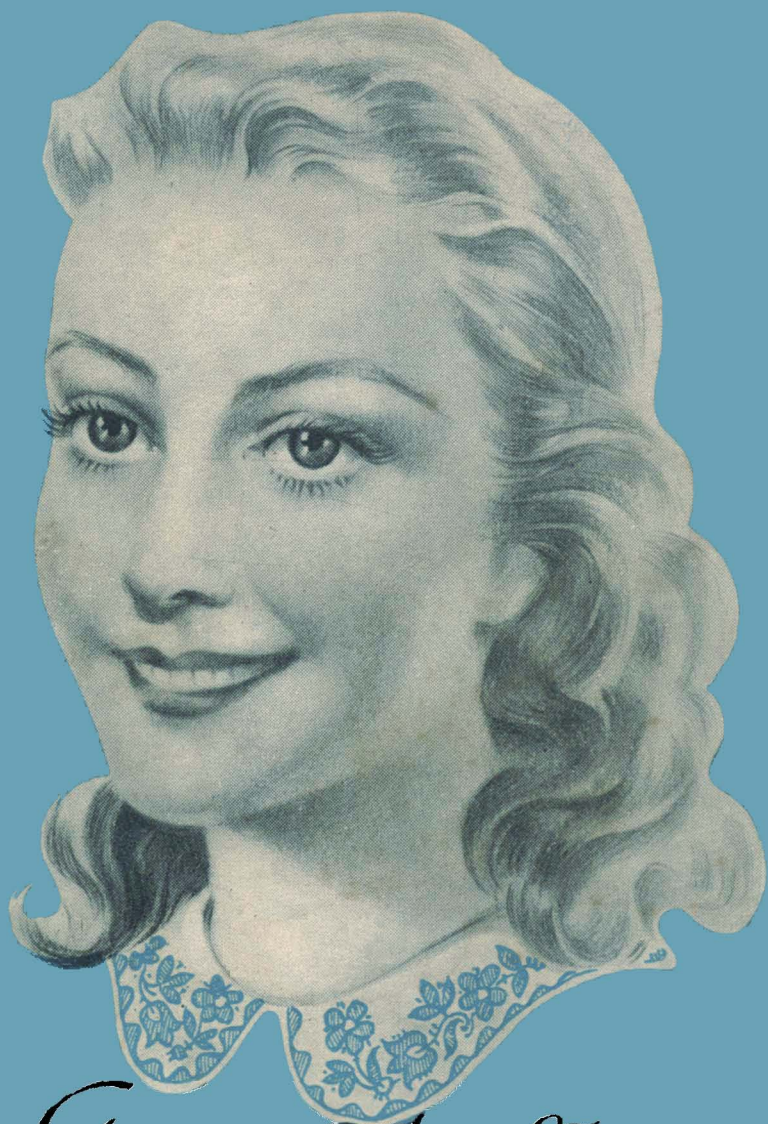

Gausz Tibor S.J.

RAGYOGÓ SZEMEK

K O R D A R T · K I A D Á S A B U D A P E S T

RAGYOGÓ SZEMEK

IRTA:

GAUSZ TIBOR S. J.

II. ÁTDOLGOZOTT KIADÁS

BUDAPEST, 1940

K O R D A R. T. K I A D Á S A

Nr. 430|1940. Imprimi potest. Budapestini, die 30. April 1940.
Eugenius Somogyi S. J. Praep. Prov. Hungariae. —
Nihil obstat. P. Joannes Hemm S. J. censor dioecesanus.
Nr. 3282|1940. Imprimatur. Strigonii, die 10. Maii 1940.
Dr. Joannes Drabos vicarius generalis.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest.

Csaba Margit, Gerely Jolán, Stadler Frida pompás iratai után ismét egy újabb könyv a lányok részére. Nincs abban semmi túlzás, hogy éppen a lányvilág jut válogatottabbnál-válogatottabb szellemi táplálékhoz. Bár az Actio Catholicában dinamikussá vált magyar katolicizmus jobbnál-jobb művekkel elégíti ki úgyszólván minden társadalmi réteg lelki szükségletét, különösen öröndetes, hogy a lányok, a női világ virágos kertje kapja a legízesebb darabokat.

Nincs igazuk azoknak, akik lebecsülik az ú. n. női pasztorációt. Ellenkezőleg, éppen a női világ igényli a legalaposabb, a leghivatottabb szellemi lelki gondozást. A sokat sürgetett férfi pasztoráció csak úgy oldhatja meg a társadalom újra keresztény-nyé tételét, ha a férfi mellett a nő is elindul a „montes Dei” felé.

A nő lelki szintje egész korok sorsa. Ha csak „Évák” maradnak, állandósul az ösztönök durva korszaka. Ha Mária mellett nézik szívdobogva, hogy Krisztus az egeket hasította meg előttük, akkor be-köszönt az ideálokból élő emberek kora.

Ne engedjük, hogy a nő, a lány próbababa maradjon, kalitkában ápolat díszmadár, dédelgetett szobanövény, vagy művészi dobozban rejtegetett ékszer. Ne legyen a csábítás eszköze, sem tragédiák-

kal játszó démon vagy cigarettázó, kijózanodott kamasz.

Leányok, nők kellenek, kikből a megistenesült élet teljessége árad, kik körül az atmoszféra olyan, mint a tiszta mennyország.

Adjuk azért leányaink kezébe e könyvet, hadd ismerjék meg belőle igazi értéküket, hadd varázsolja át őket a szeretet tündéreivé. Segítsünk, hogy összefogjanak azok a leányok, kiknek szeméből az isten-gyermekség csillaga ragyog, s hogy megszervezzék minél több helyen a szeretet tündérképző iskoláját.

M i h a l o v i c s Z s i g m o n d

A SZERZŐ ELŐSZAVA

A modern leánynevelés, mint általában a nevelés, lélektani és így tárgyilagos. Mint tudjuk, nem volt mindig az. Különböző áramlatok sodorták magukkal a nevelést is. Az irányt és az eszményt nem a belső lélektan szabta meg, hanem egy-egy kornak a külsőségeken alapuló felfogása. A huszadik század, hála Istennek, a lelket figyelni és a lelki adottságokból vonja le nevelési elveit.

Jelen könyv is ezt a modern célt szolgálja. Maguknak a leányoknak nyilatkozataiból állapítja meg a leánylélek legjellegzetesebb értékét: a szeretetet. Nem elégszik meg avval, hogy felszínre hozza, hanem egyszersmind be is mutatja szépségét, bájosságát, mégpedig a legtisztább leány-elgondolásban. Mivel pedig a könyv gyakorlati, nem elméleti, azonnal rá is mutat a szeretet megnyilatkozására, illetve elfojtására a legváltozatosabb életviszonyokban.

Mi sem természetesebb tehát, mint hogy a felserdült leányok minden osztálya, minden csoportja (sőt két fejezetben a kisleány is) megszólal ebben a könyvben. Bemutatkoznak, hogy ők miben látják a leány-értéket. Nyilatkoznak is azonnal, hogy ezt az értéket hogyan tudták saját körükben megvalósítani, illetve hogyan nem juttatták eddig érvényre. És itt bámulatos egyöntetűsége bukkanunk. Akárki is az a nagyleány, bármilyen osztályhoz is tartozzék — lelkük egy, vágyuk egy, akaratuk egy: szeretni, szeretetben magukat feláldozni. És ha ezt nem találták meg, lelkük felsír annak bizonyására, hogy szeretet nélkül nem lehetnek boldogok.

Érdekes megfigyelni még a szeretet gyakorlásánál fölmerülő nehézségeiket is és azt a lelkesedést, mellyel lelkük vágyát, az önfeláldozó szeretetet sajátjukká akarják tenni.

Elsősorban tehát a felseerdült leányoknak szól ez a könyv, és pedig minden magyar leánynak, társadalmi különbség nélkül. Hiszen a leánylelket tükrözi vissza. De szól ez a nevelőknek is, akik ennek a könyvnek a segítségével még közelebb jutnak neveltjeikhez, még jobban bepillanthatnak lelkületükbe, életkörülményeikbe, nehézségeikbe, vágyaikba. Sok példát és esetet külön is felhasználhatnak. Szól végül a leányegyesületeknek is, melyek e könyvben segédeszközt találhatnak az egyesületi élet vezetéséhez és leányaik eredményes neveléséhez.

Útjára indítom tehát a könyvet. Hiszem, hogy közvetlenül is és a magyar pedagógusok által közvetve is sok világosságot és még több szeretetet visz a magyar leányszívekbe. Adja meg ezt a legjóságosabb Szív! Az Úr szent Szíve.

A SZERZŐ.

ELŐSZÓ A MÁSODIK KIADÁSHOZ

Még csak négy hónapja került ki ez a könyv a sajtóból, amikor meg kellett rendezni a második kiadást. Néhány hónap alatt kétezeröttszázan szerezték meg ezt a könyvet és még ennél is sokkal többen olvasták. A beérkezett levelek hírül hozták azt is, hogy az ország különböző részében a legkülönbözőbb rendű és rangú leányok szívesen, nagy haszonnal olvasták. Falusi leányok, háztartási alkalmazottak, dolgozó leányok, középiskolások, végzett leányok, hivatalba járók éppúgy nyilatkoztak, mint tanerők és egyesületi vezetők. Mindezeknél a legjobb visszhangra talált, melynek szép bizonyítéka épp ez a második kiadás.

Ezeknek a leveleknek felhasználása folytán és kisebb átalakítások miatt lett ez a könyv átdolgozott kiadás.

Ezt is, mint az első kiadást szeretettel bocsátom a leányok és vezetők rendelkezésére. Erre is a Szent Szív bőséges áldását kérem.

A SZERZŐ.

Kedves Húgom!

Végre írhatok Neked! Már oly régen készültem rá, hogy el sem hiszed. Pedig igaz. Már évek óta tervezgettem, számítottam, hogy egyszer mégis eljön a nap, amikor elküldöm hozzád leveletem.

Közben sokszor magam előtt láttalak. Nem felejtettelek el, drága húgom! Láttalak üdén, ragyogó szemmel, mosolygósan. Ilyenkor mindig elgondolkoztam, mint is írjak neked, az én kedves jó húgomnak. Valami olyat, ami szép is és meg is ragadja szívedet. Ami érdekes is és hasznos is. Amit mindig szívesen veszel tőlem, és amit másoknak is biztosan elujságolsz. — Mondom, sokat gondolkoztam. Azután gondolataimat lejegyeztem.

Mikor más leányokkal találkoztam, velük beszélgettem, akkor is mindig rád gondoltam. Ami szépet, jót ellestem tőlük, számodra összegyűjtöttem, hogy neked, kedves húgom, minél szebb, tartalmasabb, hasznosabb levelet írhaszak.

Múltak az évek. Egy, kettő, négy, hat, nyolc... igen, ez már a nyolcadik éve! Közben te nagylány lettél — az idő hogy eljár...! És nem is sejtetted, nem is tudtad, hogy valaki rád gondol. Valaki sokat foglalkozik veled — gondolatban. Mikor beszél és beszélget, amikor lelkigyakorlatot ad, amikor szakértőkkel, tanárnókkal tárgyal, amikor könyvet könyv után olvas, utána mindig jegyezz, jegyezz — érted. Még a leányok leveleit is összegyűjti. Sok-sok száz levél van nálam. Sőt talán te is írtál. És bár tudtad, hogy fölhasználom, — hiszen engedélyt

is adtál rá — nem gondoltad, hogy így visszairok sok mindent! Itt, most mondok köszönetet neked és mindenkinek az őszinteségért és bizalomért. Ezek nélkül nem tudtam volna így írni.

Viszont azt is be kell vallanom, hogy levelem nagyon hosszú lesz. Oly hosszú, hogy könyv lett belőle. Azért írtam ilyen hosszan, mert úgy gondoltam, hogy te is szeretnél ragyogó szemű, értékes leány lenni. Egészen ragyogó és egészen értékes! Én ebben akartalak segíteni. Hogy minél ragyogóbb szemű és minél értékesebb légy. Hogy öröme teljék benned mindenkinek! Hogy te boldog légy. Ha pedig ez utóbbit — a boldogságodat — csak egy kicsit is előmozdítottam, akkor nem sajnálom sem az időmet, sem a fáradságot, semmit! Csak te légy boldog, ragyogó szemű, értékes leány!

Olvasd hát el ezt a könyvet figyelmesen, elgondolkozva rajta! Úgy írtam, hogy ha akarsz, akkor egészen ragyogó szemű, egészen értékes leány lehess!

Ezt kívánom is igaz szeretettel Krisztusban

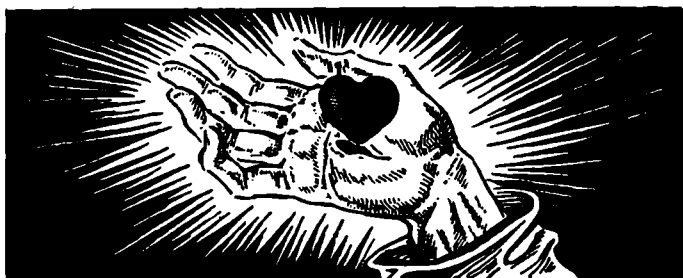
Bátyád.

AZ ÉRTÉKES LEÁNY!

„R A G Y O G Ó S Z E M E K”

*Két szeme tiszta, Istent kereső
és mély — ha nézed elmerülhetsz benne —
tengernyi bánat ül a mélyén,
de színén ott tündöklík a mosoly.
Ha lemerül, sötét lesz minden benned is,
rémülten, szinte vaknak látod őt:
a két pupilla lázban égve bámul,
oly tágranyílt, oly kétségbeeső,
csak elnyeli a színt, a fényt és
lájón árad belőle egyre a sötét.
— S ha újból felvelődik színén a mosoly,
aranypettyek ragyognak benne,
kis cirmos csíkok egymást kergetik
kéklő taván a szép szemeknek;
bámulva nézed: angyalok nevetnek!*

LŐRINCZY EDIT

„VISSZAKAPTAM ÉLETKEDVEMET!”

A könyv megjelenése után három hónapra ezeket a leveleket kaptam:

„...Eddig üres volt minden napom. Immel-ámmal végeztem feladataimat. Napról-napra vonszoltam unalmas életemet...

Most, hogy a könyvet olvastam, rájöttem, hogy az élet szép, nagyon szép. Rájöttem, hogy a szenvedések között is lehetek boldog. Rájöttem, hogy nem vagyok üres lelkű leány, van bennem érték is! Arra is rájöttem, hogy életemet nekem kell tartalmassá, széppé tenni. Csak értékessé kell lennem — és minden megváltozik. Ebben a „Ragyogó szemek” nagy segítségemre vannak. Ennek a könyvnek hatása alatt visszakaptam életkedvem. Ma még könnyes szemmel és erőltetett mosollyal járom életem göröngyös útját... de tudom, hogy ez az út a boldogságba vezet... hogy nemsokára egészen ragyogni fog a szemem... egészen értékes leszek... és nagyon boldog!

Ebben a könyvben megtalálta a Páter a leányszívek szenvedésének okát, megtalálta a nagy kér-

dések megoldását. — Köszönöm a „Ragyogó szemek”-et! Köszönöm visszakapott életkedvemét!”

„Ennek a könyvnek köszönhetem azt, hogy most nagyon boldog vagyok! Mert nincs jobb és boldogítóbb érzés a világon, mint szeretettel élni, mint napfényt sugározni mindenfelé . . . Ezt adta meg nekem a könyv.

Köszönöm, hogy megmutatta, Péter, a boldogság útját. Köszönöm, hogy célt, tartalmat adott életemnek. Most látom, milyen szüksége van ennek a csonka országnak, környezetemben minden embernek a vallásos, értékes, ragyogó szemű szeretet-tündérekre! Most látom, milyen nagy szükségem van nekem is erre. Most látom, mily szép így az élet!

Ezért én is a szeretet tündére akarok lenni! Akarok! Ha pedig az ember valamit nagyon akar, akkor annak sikerülnie kell, mégha hegyek is tornyosulnak eléje. Én pedig akarok! Akarok sok jót tenni!”

„Olvastam a „Ragyogó szemek” című könyvet és azt mondom: Bárcsak minden leány elolvasná! Nem! Ezt nem olvasni kell! Ezt át kell elmélkedni. Minden lapja fölött el kell gondolkozni! Ez a könyv a lelkünkben vett gondolatok, vágyak sorozata! Ez a könyv boldoggá tudja tenni a leányszívet, tartalmassá, széppé az életet! Bárcsak minden leány átolvasná, átelmélkedné . . . akkor megismerné magát . . . rájönne gyönyörű hivatására!”

Olvasd így, ilyen lelkülettel, kedves húgom, a következő fejezeteket! Akkor neked is sokat, nagyon sokat ad majd ez a könyv!

„MEGTALÁLTAM A BOLDOGSÁGOMAT!”

Mult év október 6-án ezt a levelet írta valaki:

„Könyörögve kérem, Péter, segítsen rajtam. Egyedül állok a szenvedés tengereiben. Érzem: előbb

vagy utóbb elmerülök, ha nem segít senki. Oly elhagyatott, oly árva vagyok! Hozzá jön a sok szenvedés! Egészen össze vagyok törve. Nem tudok mosolyogni még a „nagy” örömökre sem, nemhogy a szenvedésre. Ha látom, hogy más boldog, — nem tehetek róla — könny szökik a szemembe. Péter, én miért nem lehetek boldog?

Szívesen odaadnék mindent, amim van, azért, hogy békesség legyen környezetemben. Küldjön rám Isten bármilyen csapást, szívesen elviselem, csak békét adjon! Négy hosszú év imádságai meghallgatás nélkül maradtak. De miért? Miért nem hallgat meg engem az Isten? Miért hagy el? Miért büntet? Mit vétettem Ellene?

Tudom, hogy mindig bele kell nyugodni Isten akarátába. De vajjon ez az Ő akarata? Ez a mérhetetlen szenvedés? Nem, az nem lehet! De akkor miért mégis ez? Nem vagyok már képes gondolkozni sem. Nem tudok már erős lenni! A szenvedés már teljesen összetört. Hányszor sírtam át az éjszakákat! Miért nem segít meg az Isten?”

Januárban ugyanettől a leánytól ezt hozta a pósta:

„A Jézuska karácsonyi ajándéku! meghozta a „Ragyogó szemek”-et nekem is. Kíváncsian vettem kezembe. Kíváncsian olvastam. És lassan felmelegedett a szívem. Megkaptam kérdéseimre a feleletet. Most nagyon boldog vagyok. Mintha kicseréltek volna. Megteszek mindent, hogy örökké ragyogó szemű, értékes leány lehessenek, hogy a szenvedésekre is mosolyogni tudjak! Napsugár leszek, mely mosolyával — önmagának feláldozásával — mindent felmelegít. Ez akarok lenni! Értékes, meleget sugárzó, önfeláldozó napsugár! Így olvasom a könyvet is. Így veszem át a szeretet iskoláját is. Az eredményről majd beszámolok.”

A beszámoló több hónap után meg is érkezett:

„Végleg megtaláltam boldogságomat! A sok

szenvedés után most tudok csak igazán mosolyogni!
Csak most tudok igazán vidám lenni!

A szeretet iskoláját elég jó eredménnyel végzem. A fejezetek olvasása, átgondolása nyomán látom már, hogy milyen csacsi is voltam régebben, amikor annyit sírtam. Ezzel nem enyhítettem a bajt, csak fokoztam. Most már látom, hogy a szenvedéseket nem lehet eltüntetni az életből, de ha mi megváltozunk, akkor könnyebb, sokszor egészen könnyű a keresztviselés. Az Isten is csak azért küldi a szenvedést, hogy mi belsőleg nemesebbek, értékeesebbek legyünk. Ezt most nagyon megértettem. És gyakorlom is. A helyzet itthon csak nagyon kicsit változott. Mégis tudok mosolyogni szívből — igazán. Most már tudom, hogy nekem a szenvedésen át kell mást boldoggá tennem és így boldognak lennem. Oly jó így az eltitkolt könnyeken át visszamosolyogni a bajokra, emberekre, a jó Istenre! Tündér vagyok, a szeretet tündére! És ez boldoggá tesz! Boldogság a szeretetet szórni, nagy boldogság! Én ezután mindig a szeretet tündére leszek, mert boldog akarok lenni...!"

Egy másik leány pedig ezt írta:

„Olyan boldog vagyok, hogy elolvashattam a könyvet! Olyan boldog vagyok, hogy megértettem, mit akar adni a Péter nekünk, katolikus magyar leányoknak! Boldog vagyok, a szemem is könnyes, hogy ennyi jó nővérem és húgom van! Boldog vagyok, hogy közéjük állhatok szeretetet szórni...”

Drága jó húgom!

Figyelj föl és lásd meg, mennyi jót tesz sok-sok nővéred!

És hozzá mily boldogok!

Nem akarsz boldog lenni te is?

Akkor állj közéjük!

„MOST MÁR KÖNNYŰ MINDEN!”

„Most már nagyon könnyű minden! Az is, ami azelőtt nehéz volt. A könyv segítségével most minden könnyen, nagyon könnyen megy. A könyv végén lévő utasítás szerint mindennap olvasok egy fejezetet — ez nagy erőt ad nekem! Azóta, ha valamiről le kell mondanom, mosolyogva megteszem. Nem mondom, néha torkom összeszorul, néha a szívem is fáj, de ezt nem mutatom, kifelé mindig mosolygok. Ha az indulat erőt venne rajtam, akkor igyekszem az ellenkezőjét tenni. Például, ha valakinek indulatosan azt szeretném mondani: pukkadj meg; akkor a ragyogó szemű leány jut eszembe és mindjárt nagyon kedves tudok lenni!”

„A könyv nagyon jó hatással volt rám. Eddig sokszor elkeseredtem a miatt, mert éreztem, hogy másokra sokszor „pazarolom” a szeretetet és nem kapom vissza a felét, sőt a negyedét sem. Sokszor úgy éreztem, — és ez nagyon fáj nekem — hogy „kihasználnak”. A könyvben megkaptam erre a nehézségre a feleletet, így nagyon boldogan szórom tovább is önzetlenül a jóságot. Az is könnyűvé tesz mindent, hogy megismertem a leány gyönyörű hivatását! Azóta az áldozatokat sokkal könnyebben tudom meghozni. Ha valami hibát követnék el, akkor csak azt mondom magamban: „így nem lennél értékes” — és utána már könnyű a győzelem. Mert én értékes leány akarok lenni. Sőt, — és most egy nagy titkot árulok el — ha valami jót tettem, akkor néha-néha a tükörbe pillantok, hogy elég fényesen ragyog-e már a szemem ... Mert én értékes, ragyogó szemű leány akarok lenni és az is leszek!”

„Ennek a könyvnek olvasása után megtaláltam valamit. Azt, amit körülbelül két éve, mondhatnám egész életemen át kerestem. Az eszményemet találtam meg ebben a könyvben. Az én eszményem a ragyogó szemű, értékes leány! Ezt kerestem eddig is. Most pedig kialakítom önmagamban ezt az

eszményt, hogy én is ragyogó szemű és értékes legyek!”

Most . . . bizonyára te is ezt mondd egy leánynyal . . .

„ÉN IS SZERETNÉK ILYEN LENNI!”

„Kedves Péter! Tessék szíves lenni kifejtteni, hogy milyen a női ideál. Mert én is szeretnék olyan lenni, akit mindenki szeret!”

Milyen a női ideál?

Nemde, ez olyan kérdés, kedves húgom, mely talán a te ajkadat is elhagyta már. Talán nem egyszer meg akartál te is valakit kérdezni: Milyen az értékes leány? Ki az, akit mindenki szeret? Mert én szeretnék olyan lenni . . . !

Mivel tudom, jó húgom, hogy ilyesmi néha-néha téged is érdekel, megírom e kérdésre a feleletet. Hiszen minden vágyam az, hogy megmutassam, milyen a női ideál. Hogy te is olyan légy, akit mindenki szeret!

Mert lásd, aki mosolygós és értékes, azt szereti is mindenki. A ideális, az értékes leányt nem is lehet nem szeretni! Amint az aranyat, gyémántot sem lehet hidegen ott hagyni! — Így az értékes leányt sem. — Érték és értékelés, értékes leány és szeretet — összetartozik.

„EGÉSZ ÉJTSZAKÁN ÁT GONDOLKOZTAMI!”

Ha most neked tenném fel a kérdést, kedves húgom, hogy ki is az értékes leány, akkor nem tudom, tudnál-e feleletet adni.

Mert nagyon nehéz kérdés ez. Hiszen én is nagyon sokat gondolkoztam rajta. Én is figyeltem a

leányok életét. Figyeltem magukat a leányokat is! Vajjon ez a leány értékes? Vagy talán teljesen értéktelen? De milyen is tulajdonképpen az értékes leány?

Figyeld csak, mit ír egyik:

„Én eddig mindig azt hittem, hogy mennyire értékes vagyok, csak másokat gondoltam értékteleneknek. Most egy éjszakai gondolkozás után rájöttem, hogy én is értéktelen voltam . . .”

Vagy egy másik.

„Most, amikor arra a kérdésre kellene megfelelnem, hogy mikor voltam én értékes, megáll a tudományom és nagy bölcsen hallgatok. Én még komolyan sohasem néztem azzal a szándékkal a szívembe és lelkembe, hogy vajjon én értékes vagyok-e vagy sem. Azonban e két napon volt időm kicsit gondolkozni azon, hogy voltam-e értékes és miben nyilvánult az meg!”

És vajjon te értékes vagy-e, kedves húgom?

Lehet, hogy talán te is azt gondolod magadról, és felelsz is azonnal: Igen! Értékes vagyok! Eddig mindig annak tartottam magam. — Lehet, hogy igazad is van. Bár valóban úgy lennel! Mennyi örömet okoznál nekem, ha megtudnám, hogy te már réges-régen mosolygós szemű, értékes húgom vagy!

Lehet az is, hogy egy másik leánnyal azt mondd: Bennem nincs semmi érték! Én értéktelen vagyok!

Lehet, hogy hirtelen azt válaszolod: Én még komolyan sohasem néztem a szívembe azzal a szándékkal, hogy vajjon értékes vagyok-e vagy sem.

Most nagyon szeretném, kedves húgom, hogy ezt megtegyed! Ne sajnáld rá az időt. Gondolkozzál, vajjon értékes leány voltál-e eddig . . . vagy talán értéktelen? Hidd el, nem bánod meg. Mégha egész éjszakán át is foglalkozol ezzel a kérdéssel.

Sőt nagyon hálás leszel érte! Amint sok leány hálás volt.

„Ha a kedves Péter nem jött volna és nem tette

volna fel ezt a kérdést, talán csak akkor ébredtem volna rá, hogy milyen is vagyok, amikor már késő lett volna . . . Hálámat életemmel fogom bebizonyítani!”

Lásd, ezért érdemes ezzel a kérdéssel foglalkozni!

Nehogy akkor ébredj tudatára, hogy értéktelen vagy, amikor már nagyon is későn van! Kár volna!

És ezért is érdemes, amit más leány írt:

„Köszönöm, Péter, hogy feltette ezt a kérdést, mert ezentúl kétszeres erővel azon leszek, hogy értékes lehessenek.”

Neked is így kell tenned! Amint megismerted, hogy milyen az értékes leány, amint megismerted önmagadat, azonnal hozzá kell látnod a munkához! Kétszeres erővel, nagyon nagy buzgósággal, hogy te is mosolygós szemű, értékes leány légy! Minél mosolygósabb, minél értékesebb, minél boldogabb!

„Tehát elgondolkozom ezen a kérdésen . . . Lelkem válaszát várom . . . Várom, hogy megszólaljon bennem egy hang . . . a lélek hangja . . . Értékes vagyok-e vagy értéktelen-e?”

„EGÉSZEN ÉRTÉKTELEN VOLTAM!”

Nem egy leány vallotta ezt be magáról. Nem egy mondotta ki a szörnyű mondatot: Nincs bennem semmi jó, egészen értéktelen vagyok! — És hiába is magyaráztam nekik. Megkötötték magukat először. „Én ismerem magam. Én egészen értéktelen vagyok!” Vagy így nyilatkozott: „Lehet, hogy van bennem értékes vonás . . . de én még nem vettem észre.”

Egy nagyon értékes leányra gondolok. Váltig azt bizonyította, hogy értéktelen. Hogy ennyi és annyi hibája van. Hogy ilyen és olyan rossz. — Pedig értékes volt.

Vagy olvasd csak ezt a részletet: „Én valahogy

nagyon oktalan, vagy nem is tudom, hogy milyen voltam. Nem mertem szembenézni jótulajdonságaimmal. De miért? Talán azért, mert féltem, hogy elbizakodom. Most látom, hogy helytelenül jártam el. Nem lett volna jobb tudomást venni róla és tervszerűen, tudatosan gyarapítani?"

De igen! Ez sokkal jobb lett volna! Százszor, ezerszer jobb!

És neked is sokkal jobb lesz így, kedves húgom.

Csak nézz szembe jótulajdonságaiddal! — Döbbenj rá, hogy értékes vagy! Nem vagy értéktelen! Akárhogy is mondod. Egészen biztos, hogy vannak értékeid. Van benned értékes vonás. Nem is egy. Csak ismerd meg őket!

Hogy miért?

Azért, hogy tervszerűen, tudatosan gyarapítsd!

Azért, hogy ragyogó gyémántszem légy! És nem elrejtett, föl nem fedezett, félreismert, nyers arany.

Azért, hogy te is mosolygó virág lehess az értékes magyar leánykoszorúban!

Nézzünk be tehát a lelkedbe! Lássuk meg a te jótulajdonságaidat is! Nem azért, hogy elbizakodjál! Nem azért. Mert akkor mindjárt veszítesz értékedből. Hiszen azt már sejtetted, hogy az értékes leány nem lehet büszke és hiú!

Keresd meg értékes vonásaidat, értékeidet azért, hogy a jó Isten akarata szerint virágba bontsád, hogy teljes szépségben ragyoghass Istennek és az embereknek nagy örömére.

A Szűzanya is így tett! Neked is így kell tenned!

„MINDEN LEÁNYBAN VAN ÉRTÉK!”

„Minden emberben, minden leányban — írta valaki — van érték. Érthető is. Hiszen a jó Isten saját szépségéből, értékéből és nagyságából rejtett, kellett, hogy elrejtessen valamit az ember szívébe! Csak

néha nagyon alul marad az. Néha túl emberek vagyunk, s így azt hisszük, hogy nincs is jó bennünk!”

Olvasd csak el, kedves húgom, mégegyszer mélyenjáró gondolatait! Be kell ismerned: Igazat írt!

Igaz, hogy minden leány értékes!

Igaz, hogy Isten minden leány szívébe elrejtett valami értéket!

Igaz, hogy a jó Isten önmagából adott valamit mindenkinek!

Igaz, hogy amit Isten adott, csak értékes lehet!

Igaz, hogy néha (sőt sokszor!) nagyon alul marad ez az érték!

Igaz, hogy néha (nagyon sokszor!) túl emberek vagyunk! Túlságosan is!

Igaz, hogy ezért hisszük azt, hogy nincs is jó bennünk!

Pedig van!

Pedig értékesek vagytok!

Az Isten akart értékessé tenni és tett is!

De mi ez az érték bennetek?

„ANNYIRA ÉRTÉK, HOGY...”

Úgy örültem, hogy a leányok mind maguktól jöttek rá a leányértékekre. Ezt is leánytestvéred írta:

„A leány, mert Isten teremtménye, és mivel lelke van — érték. Érték még akkor is, ha nincs a megszentelő kegyelem állapotában. Annyira érték, hogy az Úr Jézus szenvedett és meghalt érte és egyetlen lélekért is képes lett volna a megváltás művét elvégezni. Ha érték Isten előtt, kell, hogy embertársai előtt is érték legyen! Nem szabad semmi fáradságot kímélni felebarátunk lelkének megmentéséért!” — Én hozzáteszem: Ha érték Isten és emberek előtt, kell, hogy önmaga előtt is érték legyen! Kell, hogy önmagát megbecsülje és semmit se kíméljen lelke megmentése érdekében!

Büszke lehetsz nővéredre! Lám, mily okosak vagytok, ti leányok!

Tehát itt az első felelet a kérdésedre.

A leány, minden leány érték, mert Isten teremtménye és mert lelke van. Mind a kettő nagyon fontos! Ha az ebéd jó, mert édesanyám készítette, ha Raffael képe értékes, mert a nagy festő festette, akkor a leány lelke nagyon szép, nagyon jó, nagyon értékes, mert maga a mindenható Isten, a legnagyobb művész teremtette. Ugy-e, ez természetes.

Lélek nélkül is értékes lenne a leány. Csupán azért, mert Isten alkotta. Ehhez járul még az, hogy lelke van. Halhatatlan lelke. Ez a lélek annyira értékes, hogy maga az édes Jézus ezért a lélekért lejött a földre. Ezért a lélekért lett szegény... Ezért a lélekért istállóban született... Ezért a lélekért dolgozott 33 évig... Ezért a lélekért elviselte az ostromzást, a fájó ostromzást... Ezért a lélekért a keresztre feszítette magát... Ezért a lélekért meg is halt.

Elképzelheted, drága húgom, hogy milyen értékes a te lelked is, hogy az édes Jézus érted ennyit szenvedett. Láthatod most már, milyen értékes minden leány lelke! Még a pogányoké is! Megértheted, miért nem kímélnék valóban fáradságot a misszionáriusok a pogány lelkek megmentéséért! Most tudnod kell egyúttal, hogy mennyi áldozatot kell hoznod a saját lelked megmentéséért!

Gondolkoztál már ezen?

Tettél már a lelkedért valamit?

Tartottad annyira értékesnek, hogy érte nagy áldozatokat is hoznál?

Fölékesítetted már, hogy még értékesebb legyen?

Vagy talán — alig merem megkérdezni — fölsírsz, mint egy leány?

„Értéktelen voltam... A világban az életnek rózsás oldalait kerestem. Egyik nap a másik után: színház, tánc, mulatság... Ha bűnös úton is, de

meg kellett lenniel! Azt hittem, barátnóm és ismerőseim szemében annál nagyobb, annál értékesebb vagyok, minél több átmulatott éjtszakával tudok dicsekedni. Gúnyos mosolyuk még jobban megvadtított. Lélek? Hogy az is van? És az is lehet szép? Erre én nem is gondoltam... Ki tudja, hová süllyedek, ha az isteni jó Pásztor ki nem szabadít a tövisek közül?"

Ugy-e, milyen szomorúl! Hogy is lehet egypár sorba ennyi fájdalmat, keserűséget belevinni! És miért mindez? Mert elfelejtette, hogy lelke is van! Hogy a lelke sokkal értékesebb, mint a teste! Hogy a lélek a legértékesebb!

Ugy-e, kedves húgom, ezután te egészen különös gondot fordítasz a lelkedre, hogy üde, tiszta, mosolygós legyen! Nem is hiszed, mily fontos ez!

Tehát: értékes vagy, mert Istené vagy! Értékes vagy, mert lelked van!

AZ ÉRTÉKTELEN ÉRTÉK.

Mert lelked lehet értéktelen érték is!

Hát ez miképpen lehet? — Kérdezed csodálkozó, tágranyílt szemmel. Nem ellentmondás ez: értéktelen érték? És ha a lelkem valóban érték és Isten teremtménye, akkor hogyan lehet mégis értéktelen?

Nos, nagyon egyszerű!

Lelked értékes és azért gondozást igényel. Az értékes rózsát is gondozni, ápolni kell. Az értékes házat is rendben kell tartani... mert különben egyszer összedől. Így a lélek is, ha nem gondozod, elveszti értékét...

Annyira elveszitheti értékét lelked, hogy a jó Isten is értéktelennek ítélné az utolsó ítéleten, sőt még előtte a magán ítéleten, hogy a tűzre veti, a pokolnak kínos tűzébe. „Ott lesz sírás és fogak csikorgatása!”

Tehát számodra mit sem használ, ha értékes

lelked van ugyan, de avval te semmit sem törődnél. Vagy csak édeskeveset! Ha nem törődsz magaddal, ha nem gondozod a lelkedet, értéktelen vagy.

Egyik leány egynéhány lépéssel továbbment és így fejezte ki gondolatát: „Mivel az embereket tetteik alapján ítéljük meg, és azonkívül gondolataik és érzéseik szerint; azért, ha azt akarom vizsgálni, hogy voltam, és mikor voltam értékes leány, tulajdonképen azt vizsgálom, mikor voltak értékes gondolataim, érzelmeim és cselekedeteim...”

Igen!

Teljesen igaza van!

Nem elég az értékes lélek önmagában!

Kellenek még értékes gondolatok, érzelmek és tettek.

És ez olyan természetes! Oly magától értetődő!

A rózsató értékes. De a kiszáradt nem. Az első gondozzák, ápolják. A másikat kidobják és tűzre vetik. És mi a jel, hogy a rózsató értékes? Az, hogy virágbontó tavaszkor hajtani kezd és virágzik. Éppígy a leánynál is. Hiába van lelke, ha az nem borul erény-özönbe, ha az erény rózsáit nem tudja belőle kicsalni... Értéktelen, tűzre való.

És így lesz a leány „értéktelen érték”.

Ha föl nem ébred értéktelenségéből, ha meg nem tér, ha nem hagyja el a bűn útját, akkor még — mint egyszer mondtam már — a jó Isten is eldobja magától az örök tűzbe. „Ott lesz sírás és fogak csikorgatása!”

Lám, kedves húgom, mily komoly ponthoz értünk.

És épp ez a nagyon komoly dolog az, ami miatt évek óta rád gondolok. Ez a nagyon komoly dolog az, amiért semmi fáradságot nem kíméltem. Ez a nagyon komoly dolog az, amiért neked írok. Írok szeretettel. Írok komolyan.

Szeretném lelkedet szépnek látni, értékesnek.

Szeretnék téged az Úr Jézus karjaiban látni... és nem tőle eltaszítva.

Szeretném, ha boldog lennél
Szeretném, ha ragyogó szemű, értékes leány
lennél mindig... mindig... örökké!

AZ ERÉNYEK ÉRTÉKE.

Ismét levelet veszek a kezemből Így szól egyik része:

„Az erények teszik a leányt értékessé. Minél több erény díszíti a leányt, annál értékeesebb. A Páternek majd bemutatom lelkem csokrának virágait!”

Ugy-e, fölismered, kedves húgom, ebben a levélrészletben előbbi gondolatunkat. A lélek értéke egyedül nem elég még. Erények is kellenek. Az értékes léleknek hajtása, levele, virága: a sok-sok erény. Vagyis az az igazán értékes lélek kifelé is, Isten és ember előtt, mely telve van erény-reménnyel, erény-bimbóval, erény-virággal. Vagyis: kifelé az erények teszik értékessé a leányt. Minél több erény díszíti a leányt, annál értékeesebb.

Minden erénynek nagy, igen nagy az értéke!

Annak is, amelyet mint leánynak kell megszerezned.

Annak is, amit mint magyar leánynak kell megvalósítanod.

Annak is, amit mint katolikus leánynak kell gyakorolnod.

Másszóval, minél több jótulajdonságod van, annál értékeesebb vagy. Minél jóságosabb, kedvesebb, türelmesebb, szorgalmasabb, engedelmesebb, szerényebb, tisztább, képzetesebb, ügyesebb, sokoldalúbb vagy, annál értékeesebbnek mondanak majd.

Itt szeretném egy régi írónőnek, Beniczky Irmának gondolatát reád alkalmazni. Olvasd csak figyelmesen:

A leány „főfeladata az, hogy mint az ügyes kertész, minden igénynek megfelelhessen. Kertjének minden növénye folytonosan nem viríthat, de azért valamennyinek készenlétben kell lennie. Mert ez a vevő pompás kaméliát, amaz szerény ibolyát, az egyik büszke tulipánt, a másik díszes rózsát, a harmadik gyöngéd, édes illatú rezedát kíván, s ha nem is nyílik, azért valamennyi ott legyen, hadd lelje meg mindenki azt, amelyet legjobban szeret. ...Egyszerűen mondva: sokoldalúság, általános műveltség, minden szépnek, jónak, tudnivalónak ismerése és megértése”! — Ez az, amit az értékes leánytól várunk!

Gondolkozzál rajta! Meglátod, mennyire igaza van. Mennyire fontos, hogy minél több dologhoz érts, minél több erény ragyogjon szemedben, minél értékesebb légy! És mindez csupán földi, majdnem azt mondhatnám, pusztán önző szempontból is. Csupán azért is, hogy itt a földön jobban menjen a dolgod. Hogy gyorsabban megtaláljon, értékeljen az, akit az Isten neked szánt.

Hát hogyha még a túlvilági célokat is meg-gondolod! Hogy mindezért milyen jutalmat kapsz! Az erényekért! Akkor belátod, hogy érdemes magad fölékesítened velük.

Ha pedig kilépsz önmagadból. És szeretetből édes magyar hazánk iránt értékes akarsz lenni. Ha jól akarsz tenni avval az országgal, mely neked mindent adott: otthont, biztonságot, kenyeret. Ha magyar vagy! Akkor igenis értékes leszel! Akkor az erényeket, az ügyességeket egymás után elsajátítod!

KÉT SZÉP LEVÉL.

Két levelet közlök most veled. Egymást kiegészítik.

„Értékes vagyok talán azért, mert nagyon sze-

retem társaimat, különösen a kisebbeket. Mindenben segítségükre igyekszem lenni... Értékes vagyok, mert érték az irodalomhoz, nagyon szeretem a zenét... Értékes vagyok, mert édesanyámnak nem okozok gondot, bánatot. A ruhámat magam veszem. — Mert gyűlölöm az intrikát, a családi pletykát, mint az ilyenek rendbehozója szerepelek a családban. Kongreganista vagyok és öt éve minden ünnepnapon és vasárnapon a szentáldozáshoz járulok. Értékes vagyok, mert rá tudtam venni édesanyámat arra, hogy közel húsz év után végre a szentáldozáshoz járult. Ez valóban nagy érdmem, mert családi viszonyaink folytán anyu minket is el akart tiltani vallásunk gyakorlásától!" — És ez a leány még szerény is. Kimondta: azért nem tartom magam egészen értékesnek. — Pedig biztos az értékesek közé tartozik!

Itt a másik levél.

„Leányideálom az a lány, akiben elsősorban csak annyi hiúság van, amennyi egy leányban kell, hogy legyen, aki nem kendőzi magát, nem kacérkodik, nem flörtöl, hanem a kendőzés helyett sokat időzik szabadban, kacérkodás és flört helyett pedig tanul és sokat dolgozik. Istent, hazáját és embertársait nem hanyagolja el.

Istent úgy, hogy a parancsolatokat pontosan betartja és minden héten vagy minden hónapban a szentáldozáshoz járul.

Hazáját és hazája nyelvét a legtisztább alakjában beszéli, az idegenből jövő szokásokat, még ha ruha is, kikapcsolja életéből. Ha hazája nagyobb áldozatot kíván tőle, nem zúgolódik azok ellen, hanem mindig a haza érdekeit szolgálja.

Embertársait úgy, hogy nem múlik el nap a nélkül, hogy valakivel jót ne tett volna. Akár anyagilag segített volna valakin, akár jó szóval, akár tanáccsal, imával stb. hozzá ne járult volna boldogulásához. Ha látja, hogy embertársa rossz útra tévedt, ismét visszasegíti a helyes útra. Ezek

mellett barátságos, művelt, tisztelettudó és a divatot nem viszi túlzásba. De azért nem jár ódivatú ruhákban sem. Szerény, csendes — ha kell. Viszont a társaságban annakidején vidám és beszédes is, de nem beszél felesleges dolgokat. Egyszóval, föl-készül női hivatására.

Ilyen leány szeretnék lenni, de sajnos, még nem vagyok.”

Ilyen légy te is, drága húgom, — ha még el nem érted ezt a szép ideált.

Minden erényben gazdag!

Igy vagy értékes!

ISTEN-ADTA ÉRTÉKEK...

Sok leány az Istentől kapott jótulajdonságait nem tartja értékes vonásnak. Mintha az arany nem lehetne értékes, mert Isten aranynak teremtette! Sajnáltam szegényeket. Értékesek, de nem ismerték fel értékeiket.

„... Mindenesetre, ha értéknek lehet nevezni a jó tanulási eredményt, hát az megvan. De mégsem lehet érték, mert az Isten adott jó észet és játszva tanulok. Azt sem számítom értéknek, amit belém neveltek, amit kötelességből teszek vagy ambícióból...”

„... A folyóban úsztunk és nővérem fulladozni kezdett. Odaúsztam és míg a másik társam mentőkért kiáltott és azok megérkeztek, fenntartottam a vízen. De nem kellett ezt feltétlenül megtennem?”

„Valahányszor valamelyik cselekedetemről úgy gondolom, hogy értékes volt, rögtön az jut eszembe: vajjon nem tette volna meg ugyanezt bárki más a helyemben? ... Már arra is gondoltam, hogy ez nem helyes dolog, hogy így nem tudom majd a „komoly” életben sem a magam, sem a más tetteit helyesen megbírálni. De nem tudom, így van-e?”

Igy van. Ez a gondolkozás nem helyes!
Ha jótulajdonságod van, akár a jó Isten adta, akár jó szüleid, nevelőid nevelték beléd, akár magad fáradságos munkával szerezted — értékes vagy. Az mindegy, hogy honnan van. Fő, hogy van. — Fő, hogy értékesítsd mások javára. Fő, hogy ne rejtssd a véka alá!

SZERZETT ÉRTÉKEK...

Mégis, valamit helyesen megéreztek a fönti levelek írói. Csak nem tudták megfejtetni, meglátni, kimondani. Amint írja is egyik: „... azt hiszem, hogy értékesen cselekedtem, de utána ott van a „de”, amit nem tudok megfejtteni.”

Nos, a megfejtés ez:

Értékes, amit Istentől kaptál. — De értékes az is, amit magad szereztél!

Értékes, ami kezedbe hullott. — De értékesebb, amit fáradsággal magad gyűjtögettél!

Értékes, amit kötelességből teszel. — De értékesebb, amit önként vállalsz!

Értékes az, amit „kell” tenned. — De még értékesebb, amit szeretetből is teszel, mégha egyúttal kell is megtenned!

Mindez olyan világos, hiszen olyan természetes! Értékes a gyémánt önmagában is. Még értékesebb, ha kicsiszolták, ha ragyog! A legértékesebb lenne, ha öntudattal gyönyörködtetne másokat, ha öntudattal hozna hasznot másoknak, ha akarattal még több értéket gyűjtene magának, hogy hasznosabb legyen.

Igy van nálad is. Értékes vagy, mert leány vagy. Még értékesebb vagy, ha jótulajdonságaid vannak, akárhonnan is. De a legértékesebb akkor vagy, ha öntudatosan, mindig, fáradhatatlanul sok-sok erényt, jótulajdonságot szerzel, hogy így másokkal sok jót tehess!

Nagyon szeretném, drága jó húgom, ha ezt nagyon, de nagyon megjegyeznéd! Értékessé az erények tesznek, a jótulajdonságok. Annál értékesebb vagy, minél több a jótulajdonságod!

Ha tehát vannak jótulajdonságaid, erényeid, akkor ne nézd, honnan vannak, hanem öntudatosan, szeretetből fejleszd, használd fel őket! Tégy jót velük! Értékesítsd értékeidet. Ha kevés jótulajdonságod van, láss hozzá, sajátíts el minél többet! Így értékesebb leszel!

Előre tehát!

Ölelj magadhoz sok-sok jótulajdonságot!

A LEGNAGYOBB ÉRTÉK!

Szinte hallom, kedves húgom, szomorú kérdéset. Péter, oly szép, amit ír. Szeretnék értékes leány lenni. De azt sem tudom, hol kezdjem. Annyi erény közül mit ragadjak ki? Mit tegyek először?

Vagy volna egy erény, mely mindent összefoglalna?

Volna egy aranyszalag, mely minden erényt csokorba kötne?

Volna valami varázsige, mely egycsapásra értékessé tenne?

Volna valami, ami homlokon csókolva továbbragadna engem?

Volna valami, ami a szívemet állandóan lelkesítené, melegítené?

„A Péternek tudnia kell! Hiszen annyi leánnyal találkozott már! Annyira ismeri a leányszíveket! Úgy belelát a lelkünkbe!”

Nos, drága húgom, kérdéseidre kedvező választ tudok adni! Mert van valami, ami majd teljesen betölt! Van valami, ami mindig fölmelegít. Megmon-

dom, mi az, ami szinte varázsigeként hat. Ami szinte
homlokon csókol!

Csak figyelj ide nagyon!

Nyisd ki egészen szerető szívedet!

Az a valami, a „minden”:

Az önfeláldozó szeretet!

A SZERETET TÚNDÉRE!

„ÁRADJON BELŐLE A SZERETET!”

Kedves jó húgom, elérkeztünk a könyv egyik legszebb részéhez. Szeretném, ha imádságos lélekkel olvasnád e sorokat. Csöndben... Ne zavarjon senki sem.

Szeretném, hogy — mint a nyári eső — lassan és melegen hulljon szívedbe minden szavam, hogy ott a legszebb erényt csókolhassa életre: az áldozatos szeretetet! Hogy utána áradjon belőled a szeretet édes illata!

Mert ez a leánynak, a nőnek a legszebb erénye!
A szeretet!

Az áldozatos szeretet!

Az önzetlen, önfeláldozó szeretet!

„Milyennek kell lennie az értékes katolikus leánynak?” — Teszi fel a kérdést önmagának egy leány. És felel is mindjárt:

„Amilyennek Isten képzelte, mikor a leány-lelket megalkotta. Tisztának, üdének. Áradjon belőle a szeretet, bájos, halk, finom szépség. Legyen nap-sugár, hogy nyomában mindenütt tiszta öröm, kedvesség járjon. Virág legyen, de legmodernebb kert-

ben is mosolygó, fehér! Legyen Krisztus Szívéből vett világosság!

Aranyszavak ezek. Mindegyik egy-egy illatos virág, melyből a fáradhatatlan méhecskével együtt ki kell szívunk az édes mézet!

Milyen az értékes leány?
„Amilyennek Isten képzelte!”

Jóságosnak, kedvesnek, segítőtársnak!
„Tisztának és üdének!”

Ragyogó szemű értékesnek!
„Áradjon belőle a szeretet!”

A tiszta, önzetlen, önfeláldozó szeretet!
„Bájos, halk, finom szépség!”

Az igazi, az utolérhetetlen szépség!
„Legyen napsugár!”

Mely mindent fölmelegít!
„Nyomában mindenütt tiszta öröm, kedvesség járjon!”

Mindenütt!
„Virág legyen!”

Mely mosolyra fakaszt, felüdít!
„A legmodernebb kertben is mosolygó!”

Mindíg mosolygó!
„Mindíg fehér!”

Sohasem mocskos, sohasem bűnös!
„Legyen Krisztus Szívéből vett világosság!”

Mely nem más, mint a szeretet!
Milyen az értékes leány?

Oly szerető szívű, mint az édes Jézus: Ki körüljárt jót tével!

Oly szeretetreméltó, mint az Úr Jézus Szíve: Ki mindent magához vonz!

Kedves jó húgom! Nem akarnál te is ilyen szeretetreméltó lenni?

„... HOGY SZEBB LEGYEN A FÖLD!”

Az előbbi levél írója így fejezi be levelét:

„Szeressen nagyon. Hivatása pedig legyen, mint a nagy papköltő, Mécs László mondja: „Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”

Milyen szép hivatás ez!

Mily magasztos föladat!

Vadócba rózsát oltani, hogy szebb legyen a föld!

A vadóc-emberszívekbe szeretetet lehelni, hogy boldogabb legyen a föld!

Mily más lenne az élet, ha minden leány mosolyogna!

Mily más lenne az élet, ha minden leány szeretnel!

Mily más lenne az élet, ha minden leány az önfeláldozásban ragyogna!

Valahogy úgy, mint ez a leány írja:

„Lelkemnek kiemelkedő vonása az áldozatos, tettekben nyilvánuló szeretet! Ha én nem érzem mindennap, hogy valakiért vagyok, hogy adhatok és adtam is valakinek, beteg vagyok. De a szó leg-szorosabb értelmében így van: fizikai fájdalmat érzek...”

Ha minden leány így érezne!

Ha minden leány érezné, hogy valakiért van!

Ha minden leánynak fájna a jótett hiánya!

Istenem!

Milyen szép lenne a föld!

EZT MINDEN LEÁNY TUDJA!

És az a vigasztaló, kedves húgom, hogy ezt minden leány megteheti.

Szeretni — minden leány tud és akar!

Szeretni önfeláldozóan — minden leány titkos vágya!

Az önfeláldozó szeretet a legértékesebb vonása lesz a szép és kevésbé csinos leánynak is!

Az önfeláldozó szeretet jól illik szegényhez és gazdaghoz is!

Az önfeláldozó szeretetet gyakorolhatja egészséges is, beteg is!

Az önfeláldozó szeretetre alkalma van a kislánynak és a nagymamának is!

Az önfeláldozó szeretet az, amit a jó Isten a leány szívében elrejtett!

Száz és száz levél tanúskodik arról, hogy a szeretet a leány legértékesebb vonása. Száz és száz leány ezt vallotta értékének. Nagyon sok esetet hozok még, mégis ide szeretnék egypárat iktatni. Lásd, hogyan nyilatkoztak leánytestvéreid.

„Legfőbb értékem a szeretet. Erre nagyon sok alkalom adódik a leány életében. Szeretem, nagyon szeretem szüleimet, ismerőseimet, még ellenségeimre sem tudok haragudni.”

„A leány lelkének erényei között a szeretet a legjelentősebb.”

„Mi érték a leány lelkében? Az önfeláldozó szeretet!”

„Egy van bennem: Másnak örömet szerezni! Örülök, ha más boldognak látok!”

„Kiemelkedő erényem az áldozatos, tettekben nyilvánuló szeretet!”

„Úgy érzem, egyetlen értékem van, a nagyon nagy szeretet. Úgy érzem, mindenkit szeretek és szeretnék is mindenkit boldoggá tenni. Szerintem szeretettel minden akadályt le lehet küzdeni és el lehet érni minden célt. Ezt tapasztaltam. Szeretem azokat is, akiket mások megvetnek!”

Drága, jó húgom!

Legyen ezután a te legnagyobb értéked is — az áldozatos szeretet!

Legyen szíved-lelked drágagyöngye az önfeláldozó szeretet!

Legyen szemed ragyogó! Ragyogjon ki belőle:
a tiszta, önzetlen szeretet!

EL IS VÁRJÁK A LEÁNYTÓL.

Ezt a leányok is érzik!

Tudják, hogy mindenki szeretetet kér!

Ugy-e, te is érezted már, kedves húgom?!

Csak, sajnos, nagyon sokszor előfordul, hogy a legfontosabb hiányzik a leányokból. Melegség helyett hidegek. Szeretet helyett szívtelenek. Áldozatosság helyett önzően kicsinyesek!

Pedig szeretetet vár tőled mindenki!

Várják, hogy jószágod csillogjon, mint a gyémánt!

„Oh! A leánytól azt várják, hogy csillogjon, mint a gyémánt — a jószágtól ragyogjon a szeme — és sajnos, be kell vallani, hogy talán semmi és senki sem lehet olyan értéktelen, olyan szeretetlen, mint a leány! De természetesen akkor, ha félredobja leányi mivoltával járó finomságát, vallásos meggyőződését, közvetlenségét, szeretetét . . . Mert amilyen értékes kincs az arany az ékszerek között, olyan értékes a leány a földi teremtmények között. Kerüljön az arany sárba, szemétbe, senki sem vesz észre, elvesz az értéke. Ugyanígy a leány is! Ha a bűnök fertőjébe esik . . . elvesz minden értéke . . .”

Vagy olvasd el ezt a levelet!

„A leánylélek alapvonása a szeretet lévén, legértéktelebb az a vonás, amivel a szívébe az Istentől kapott szeretet ellen vét. Ilyen az áldozathozás, lemondás kerülése, a könnyű, szórakozással telt élet keresése. A házimunkák megvetése. Túlságos hódolás a hiúságnak és a tetszésvágynak. A testkultusznak a lélek elé helyezése. Az anyaságtól való félelem. A gyermekkel járó gond, fáradtság, lekötöttség, valamint a velejáró költség nem vállalása . . .”

Folytatásként ide illik ez a levél is:

„Értéktelenségen értem azt, amivel az önzetlen szeretet ellen véték... ha nem vagyok engedelmes, ha túl érzékeny vagyok... ha felületes munkát végzek, ha önző vagy torkos vagyok, ha nem vagyok pontos, vagy szabadidőm nem használom jól fel...”

Ez mind értéktelen vonás!

Mert, kedves húgom, akiben a szeretet hiányzik, azt a hibák ellepik. Akiben nincs meg az áldozatos szeretet, az munkakerülő, engedetlen, finnyás, veszekedő, lusta, torkos, hiú, álmodozó, mindig a könnyebbet keresi, kiállhatatlan lesz... és lassan minden hiba „kiüt” rajta, mint a legkellemetlenebb betegség! Sőt a szeretetlenség maga a legártalmasabb betegség!

Úgy-e, húgom, te nem leszel ilyen?

Te a szeretet tündére leszel.

Ezt elvárjuk tőled!

„A HÁZ TUNDÉRE!”

„Én nagyon szeretem szüleimet. Ők is szeretnek engem. Hiszen én vagyok „a ház tündére”. Elsimítom a gond redőit édesapa homlokáról, mosolyt csalog édesanya arcára. Fáradságot nem ismerve, az „Én”-t feledve mindent megteszek, hogy megkönnyítsem munkájukat. Én nem akarok sohasem könnyet látni szüleim szemében... boldog vagyok és boldogok enyéim is!”

Ez az első, a legelső hely, ahol a szeretetet kell gyakorolnod — ha értékes akarsz lenni! Neked is elsősorban „a ház tündérévé” kell válnod!

Tünderré, akinek szeme ragyog a jóságtól.

Tünderré, aki láthatatlanul jót tesz.

Tünderré, aki a gond redőit elsimítja.

Tünderré, aki a könnyeket főlészárítja.

Tündérré, aki mosolyt csal minden arcra.

Tündérré, aki maga a derű és mindenkit fel-
derít!

Sok-sok leány erre nem gondol! Otthon kényel-
meskedni szeret. Amint hazamegy akár az iskolából,
akár a hivatalból, üzletből, gyárból, földekről, mind-
járt önzővé lesz. Ott eleget dolgoztam. Ott kifárad-
tam. Itt hagyjanak békét! Nem volt elég egész nap
a munkából?...

Sok leány ilyenkor még csak mosolyogni sem
tud! Még csak kedves sem tud lenni. Azaz tudna,
csak nem akar!

Pedig milyen helytelen ez! Mennyire nem
tudják ezek, hogy ha még így is a ház tünderei
lennének, akkor lennének igazán boldogok. És nem
is kerül sokba. Csak mosolyba. Egypár jó szóba! Kis
kedveskedésbe! És az egész otthon mindjárt ott-
honná változik! És nem idegen, kiállhatatlan helyé!

És azt is gondold meg, hogy mi lesz akkor, ami-
kor neked egypár esztendő után a házhoz, saját kis
otthonodhoz kell valakit lebilincselned. Mikor vala-
kit a korcsmákból vagy a kaszinóból haza kell von-
zanod... Jaj, ha most nem tudsz az otthon, a ház
tündére lenni, hogy akarsz akkor azzá válni, amikor
pedig a boldogságod függ ettől! Ha most egy kis baj,
munka után oly „kiállhatatlan”, oly „önző” vagy,
mi lesz akkor, amikor még sokkal nehezebb lesz az
élet, és amikor minden a te üde, mosolygó szemed-
től függ és a te önfeláldozó, nagyon jó szívedtől!

Ó ha tudnád, hogy a ház tündére mit jelent
számodra is!

Ó ha tudnád, hogy önmagad is mily boldog len-
nél, ha tündér lennél!

Kísérelj meg, kedves húgom!

Légy mától kezdve a ház tündéré!

Akkor azt írhatod te is:

„Boldog vagyok és boldogok enyéim is!”

Ugy-e, így lesz!

„ILYEN AZ ÉN NŐVÉREM!”

„A leány legszebb értéke az odaadó, önfeláldozó szeretet! A magát odaadó, magáról teljesen elfeledkezni tudó szeretet. Lemondani minden apró kedvtelésről a másik kedvéért, adni, adni folyton a lélekből, szeretetből, értékekből. Ilyen az én nővérem, aki éveken, évtizedeken át mindenét: szeretetét, kényelmét, keresetét adja a családnak... Nélküle semmik, de semmik nem lennének. A mellett kedves, csupa derű, csupa humor és azonfelül ő vigasztal, ha kell, ha elkeseredett hangulatban vagyunk... De ilyen az a tanítónő, aki az édesapját, öccsét, annak feleségét és gyermekét támogatja. Mondhatni, az ő fizetéséből élnek, de úgy, hogy jaj, csak észre ne vegyék, hogy ez könyöradomány. Valami csodálatos és megfoghatatlan a női lélek!”

A ház új két tündére!

Két szív, két önzetlen szeretetben égő szív!

Közel vannak már az önfeláldozó Istenember drága Szívéhez!

Ó, Jézusnak édes Szíve! Gyujtsd lángra a leányszíveket! Hogy tudjanak szeretni! Tudjanak égni! Tudjanak magukról elfeledkezve jót tenni! Sok jót, rengeteg jót! Oly szeretettel, oly önfeledten, oly önfeláldozóan, ahogyan Te példát adtál nekünk!

Jézusnak édes Szíve! Gyujtsd lángra a leányszíveket!

Jézusnak édes Szíve! Gyujtsd lángra az én itt olvasó jó húgomnak szívét is! Amen.

A SZEGÉNYEKNEK IS JUSSON!

Az igazán értékes leány nemcsak otthon jóságos és nemcsak ismerősei között, hanem másokkal szemben is. És főképen a nála szegényebbel szemben. A legtöbb leány erre hajlik is.

„A leányt a jó Isten több szeretettel áldotta meg. Azért, hogy másoknak, a szegényeknek és elhagyatottaknak is juttasson ebből a szeretetből. Minden leány könnyeket szárítson . . .

A szociális problémák megoldásához szükség van anyagiakra is, de anyagi segítség soha nem fogja megszüntetni az osztályok közti gyűlöletet. Szeretet kell! Sok-sok szeretet! A hideg alamizna sohasem hozza annyira közelebb a szegényt a jó módúhoz, mint a megértő, részvevő segítség!”

Ismét a szeretet fontosságát

Ismét a szeretet mindenhatóságát

Egy újabb terület, ahol jót tehetsz!

Újabb beláthatatlan alkalom a szeretet gyakorlására!

Osszekovácsolni a szíveket, a magyar szíveket. Hogyha szegények is vagyunk, de azért legyünk boldogok is! A szegénységgel ne párosítsuk a boldogtalanságot, az önzést, egymás lenézését, megvetését, a fukarságot, kicsinyességet! Csak ezt ne! Szeressük egymást nagyon! Szeretetből legyünk egymáshoz nagyon jók, szelídek, önfeláldozók! Így valósul meg nálunk is az igazság: ahol szeretet van, ott — ha mégoly nagy is a szegénység — boldogság van!

Nem szeretnél, drága húgom, a szegények tündérévé válni?

Nem szeretnél az Úr Jézus példájára a szegények közt jót tenni?

Mily szép volna!

Mily boldogító!

„A szegényeket nagyon szeretem és hacsak tudok, mindig segítek is, és ilyenkor még boldogabb vagyok, mint az, akinek valamit adtam!”

Akarsz ilyen boldog lenni?

Légy a szeretet tündére — a szegények között is!

Hacsak jó szóval is, hacsak mosollyal is! . . .

AZ ANYAI SZERETET!

Erre is gondolnod kell!

Az édesanyai szeretettel!

Lásd, ez az anyai és a hitvesi kapcsolat az, amiért a jó Isten a szívedbe oly nagyon nagy szeretetet helyezett! Nemcsak ezért. De ezért is!

És ezért is a legnagyobb érték a nőben az önfeláldozó szeretet!

Ez a szeretet egyedülálló!

Ezt a fiúk nem értik úgy, mint ahogyan ti, kedves húgom! Ez a leányok titka! A leányok boldogsága. Vigyázzatok rá, mint egyik legnagyobb kincsetekre! Mégegyszer mondom, a szeretet kivirágzása: az édesanyai szeretet!

„Kimeríthetetlen kincsestára a szeretetnek az anyai szeretet! Az anyák hősök! Szentek! Mártírok! Az én saját édesanyámról nem szólok, mert kevés a szó, a betű, szegényes a kifejezés vagy gondolat, amellyel megközelíthetném szeretetének vázolását. Olyan nincs több, csak egy volt. Sajnos, csak volt! Hanem elmondom az egyszerű mosónőnek anyai szívéről, amit tudok. Leánya érdekében elment nővéremhez, s úgy felkefélte a parkettát, hogy majd kitörtük aznap a nyakunkat. Kitakarította lakását, mint a kápolnát. S mikor láttam görnyedni, izzadni, loholni, az jutott eszembe: Ime, az áldozatos anyaszív!”

Az édesanyák valóban hősök!

De nem ám a félvilági nők!

Nem! Hanem az édesanyák!

Kedves húgom, hős édesanya légy! Aki magát föláldozza — gyermekeiért! Aki nem önző, mint a mai felpogányok! Hanem aki szeret! Aki magát föláldozza! Föláldozza mindenét! Föláldozza, ha kell, életét is! És nem hoz holmi önző mentségeket: Jaj, mi lesz a szépségemmel? ... Mit mondanak az emberek? ... Miből adok neki enni? ...

Hát megvonom magamtól! Hát föláldozom ma-

gam! Emberekkel nem törődöm! Szépségemet is föl-
áldozom! Gyermekeimre lehellem! Így szeretem
mind, akiket az Isten ad majd! És annyit, amennyit
ad!

Én nem vagyok önző!

Az áldozatos szeretet kiragyg szememből a
gyermekekre is!

Én a szeretet tündére leszek a gyermekszobá-
ban is!

SEGITŐTÁRSA A FÉRFINAKI

Még egy hivatás.

Gyönyörű szép hivatás!

„A nőnek ismernie kell magasztos hivatását!
A nőt azért is teremtette a jó Isten, hogy buzdítsa,
bátorítsa, sarkallja, szeretetével erőre segítse a fér-
fit. A nő sorsa a lemondás, alkalmazkodás, áldozat-
hozás. A nőnek napsugarassá kell tennie az otthont
a férfi számára. A munkától fáradt férfi gondterhes
homlokáról le kell simítania a ráncokat, még akkor
is, ha az övét is mély barázdák szántják! Legyen
nőies, szerető, megértő, gondos édesanyja — még
a férfinak is! Legyen jóságos, tiszta, szűzmáriás sze-
retetben égő, mely szeretet tiszteletet szerez női
mivoltának és amely a férfiakat megjavítja, meg-
nemesíti, magához emeli!”

Mily szép, mily magasztos hivatás!

De hadd beszéljen itt egy értékes leány!

„Sok kérdésre kaptam feleletet és nincs egyet-
lenegy olyan gondolatom, ami előttem ne állna
tisztán, reálisan, úgy, ahogyan lennie kell!

Tudom és mindig tudatában leszek annak, hogy
nekem tiszta szeretettel kell küzdenem addig, amíg
ő az enyém lesz. Azonban a tiszta szeretet ad
nekem erőt legyőzni a vágyakat, amit, sajnos, sok-
szor erősen érzek.

Magamban érzem és szem előtt tartom nagy,

magasztos leányhivatásomat. Akarok értékes lenni, igazi katolikus, modern leány! Akarok egy édes, meleg, boldog, puha családi otthon igazi édesanyja lenni. Akarok talpig becsületes, szerető, önfeláldozó élettárs, hitves lenni!

Tudom, amíg ezt elérem, addig éppen én vagyok hivatva arra, hogy rengeteget küzdjek testileg, lelkileg. De megteszem! Nemcsak az én boldogságomért, hanem elsősorban azért a férfiért, akit én olyan nagyon szeretek és leendő édes, aranyos, mosolygó kicsikéimért. Ha most meg tudom tagadni magamat és tudok küzdeni, akkor majd a nagy és göröngyös életben is könnyebben állom meg a helyemet!

Magasra emelt homlokkal viselem azt a tiszta, ragyogó koronát, amelyet jóságos Atyám leányi voltomnál fogva a homlokomra rakott. Kaptam olyan szívet, amellyel mosolyogni tudok „rózsafárákeresztfára”! Mosolyogni tudok még akkor is, ha szenvedni fogok. Amikor úgy fogom érezni övele az akadályokat, hogy ezt tovább nem lehet így bírni. Számomra örök gondolat lesz és mindig azon leszek, hogy tudjak mosolyogni és boldogítani, akit csak lehet és akit csak tudok.

Köszönöm főtisztelendő Páternek, hogy felvilágosított. Olyan nagy jót kaptam, amelyet egész életemben elfelejteni nem tudok. Nyitott szemmel járom a világot, okos szívvel, nagy szeretettel szeretem a mellém rendelt férfit. Követni fogom Páter szavait és ha az eredménye az lesz, hogy nem lehet az enyém, akkor nagyon fog fájni az én buta kis szívem. Azonban azt fogom mondani, amit a Páter: „Hála Istennek!”

Köszönöm... és kívánom, hogy még számos ilyen forrón dobogó leányszívet találjanak azok, akik az igazi, a tartós boldogságot keresik!”

Kedves húgom, nem akarnál te is egy lenni a sok közül?

Tudom, hogy igen!

Akkor az áldozatos szeretet ragyogjon ki szeméből — a férfira is!

AKÁR A CSALÁDBAN — AKÁR AZON KIVÜL!

Talán feltűnt, hogy ez a leány le tudna mondani szerelméről!

Talán csodálkoztál! Talán nagyon is!

Csodálatos is — és mégsem csodálatos!

Csak tudnod kell, hogy mi is a leány legesleges első hivatása.

Jót tenni! Szeretni! És ezáltal üdvözülni, a mennyországba jutni!

Igaz, a jó Isten a legtöbb leányt a család boldog kis úrnőjévé akarja tenni, de mégsem ez a legfontosabb. Hanem az, hogy jót téve a mennyországba jusson. Hogy szeretve az örök boldogságot elnyerje.

Tehát a legfőbb feladatod:

Mindíg csak jót tenni! Ott, ahol vagy!

„A leányt a jó Isten sok szeretettel áldotta meg! ... Minden leánynak, akár a családba helyezi a jó Isten, akár azon kívül éli le életét, az kell, hogy legyen a hivatása, hogy könnyeket szárít fel. A családban a férje és gyermekei életét ragyogja be meleg szeretettel. Ha családon kívüli hivatást kap, legyen a szegények, árvák, elhagyatottak jó angyala!”

Vagy ahogy egy másik leány írta:

„Minden leány tanulja meg és vigye bele az életébe a nagy Prohászka szavait: „Lelkem mécses, tehát világít; szívem tűzhely, tehát melegít. Jót teszek másokkal, nemesítve, javítva, biztatva, segítve hatok rájuk. Mindenki, aki úgy él, higgye, hogy ő a „világ világossága“. Higgye! Krisztus mondta!”

Ez a nő legszebb, legmagasztosabb hivatása:

Lelke mécses, tehát világít!

Szive tűzhely, tehát melegít!

Jót tesz másokkal!

Nemesít, javít, biztat, segítve hat rájuk!

Igy a világ világossága!

És mindezt azért... Csupán azért... Mert jó szíve van! Mert szeret! Mert az a vágya, hogy mindenki boldog legyen... Mert az a kívánsága, hogy „szébb legyen a föld”... Mert az a mindene, hogy a Szűzanyát és a szerető szívű Jézust minél jobban követhessel

Oly szép ez!

Oly gyönyörű hivatás!

Nem csodálom több leánynak fölkiáltását:

„Eddig sokszor gondoltam arra, hogy miért is nem vagyok fiú. Szabadok, egyedül mehetnek mindenhová. A hazát védhetik. Irigyeltem őket! Azt hiszem, mikor ilyen gondolatokkal foglalkoztam, nem érdemeltem meg azt a nagy kitüntetést, hogy leány lehessenek... Most egészen másképp gondolkodom. Megtanultam, hogy a nő egyenrangú a férfival, a hivatása szent! Hálát adok Istennek, hogy én is leány vagyok!”

Drága húgom! Te is kulcsold most imára kezedet!

Adj hálát, hogy leány lettél!

Adj hálát, hogy szeretetet szórhatsz a világba!

Adj hálát, hogy a szeretet tündére lehetsz!

Adj hálát, hogy lelked tűzhely, szíved mécses!

Adj hálát, hogy szébbé, boldogabbá teheted a földet!

Adj hálát, nagy hálát!

És tégy ígéretet! Nagy, szent ígéretet!

Azt, hogy a szeretetnek leszel áldozata!

„BEARANYOZNI AZ EGÉSZ ORSZÁGOT!”

És ne félj, kedves húgom, az áldozattól!

A szeretet mindent megkönnyít!

Igazat írt egy leány: „A szeretet a legfonto-

sabb... Minél többet részesít szeretetében a leány, annál többet juttat majd neki az Isten! A leánynak csak legyen mindig mosoly az ajkán! Mert ha mosolyog, besüt a nap a családi életbe és bearanyozza sugaraival az egész országot!"

De a családban téged is ér a nap!
Az országban téged is bearanyoz a napsugár!
És nincs nagyobb boldogság, mint mást boldoggá tenni!

Ne riadj vissza tehát semmitől!
Kövessd azt a lányt, aki ezt írta:
„A katolikus leány menjen mindig azon az úton, mely Krisztushoz, az örök boldogsághoz vezet, és ne törődjék az úgynevezett „felvilágosodottak” ellenvéleményével!”

Mert ezek nem felvilágosodottak!
Hanem önzők, kicsinyesek, szeretetlenek!
Te ezekkel ne törődj!
Te menj előre azon az úton, amelyen Jézus is járt!

Jézus az önzetlen szeretet útját járta. Nem önmagát kereste! Nem! És még a jót is oly finoman tette, oly észrevétlenül! Őröla elmélkedve írhatta ezt valaki:

„A leány ereje a szeretet. Nem az a szeretet, amely hízeleg, hogy minél többet kapjon, hanem az, amely mindig ad, akár áldozatok árán is. Ad, ha saját örömébe kerül is. De nem tudatos fitogtatással, nem mártír arccal! Sőt! Inkább rejtve, mosolyogva, könnyedén, szinte könnyelműen. Úgy ad, hogy más ne érezze a lekötözöttség kellemetlen érzését, hanem tudjon erőt meríteni: erre számíthatok! Ez a szeretet ötletes! Tudja, hogy adott esetben mire van másnak szüksége, amiről gondoskodni már nem tudott!”

Ezt te is követheted!
Sőt! Követned is kell!
Hogy bearanyozhasd mosolyoddal, szeretetteddel, áldozatoddal az egész országot!

„MINDIG, AMI HELYES!”

A szeretet szóval sokszor visszaélnék, kedves húgom! A szeretet gyönyörű szavát a pogányok is használják! Pedig sokszor a legrosszabbat értik rajta. Mert van bűnös szeretet is!

Erre nagyon vigyázz!

Nehogy a szeretet szavával visszaéljenek nálad!

Vagy te magad a szeretet ürügye alatt bűnt kövess el!

Mert az igazi szeretet mindig azt cselekszi, ami igazán helyes! „Akiket szeret a leány, azokkal szemben is megtartja azt a szabályt: mindig azt cselekedje, ami helyes! Hiszen ez az igazi szeretet! Sohase adja fel a nő meggyőződését, egyéniségét, vallásának parancsait! Minél jobban szereti vőlegényét vagy urát, — annál kevésbbé!”

Ismétlem e levélrészletet: „Minél jobban szereti vőlegényét... annál kevésbbé adja föl egyéniségét... annál inkább megtartja azt, ami helyes... amit az Isten szeretete, a vallás diktál!”

Vigyázz!

Emlékezz szavamra!

A szeretet ürügye alatt bűnre csábítanak! Légy erős! Gondolj erre: Az igazi szeretet mindig azt teszi, ami helyes. Annál inkább, minél jobban szeret!

Ha tehát szeretetedre hivatkozva: „Ha szeretsz...” kérnek tőled valami bűnt, vagy valamit, ami nem méltó fehér lelkedhez, mondd bátran: „Épp azért, mert igazán szeretem, ezt nem teszem!”

Vigyázz! Előre megmondtam, hogy erős, nagyon erős légy!

A TISZTA SZERETET!

Tudom, kedves húgom, hogy ti leányok nagyon szerettek egymás között versenyezni! Kinek van szebb ruhája, szebb haja, szebb kalapja, stb. stb.

Amint egyik leány, nem is egy, hanem több már bevallotta, hogy ők nem is azért iparkodnak mindig csinosabban megjelenni, hogy így a fiúknak tessenek, hanem elsősorban azért, hogy legyőzzék társnőjüket, nehogy az szebb, előkelőbb, modernebb legyen.

Nos, ez helytelen, üres, értéktelen verseny. Értéktelen lélekre vall!

De valamiért versenyezhettek...

A katolikus szeretetért!

Mert szeretet és szeretet között nagyon nagy különbség van! Tegyük föl, valaki alamizsnát ad. Kifelé ez szeretetgyakorlás. Kifelé! Mint azé a farizeusé, aki azért adott, hogy mindenki lássa az ő tettét. De befelé ez üres, értéktelen! Isten előtt önzés, hiúság! Mert szándéka rossz!

Mennyire különbözik ettől magyarországi Szent Erzsébet! Az ő szelíd jóság! Tiszta szándéka! Lásd, milyen fontos a szándék!

Jót tenni, tiszta szeretetből!

Minél többet, minél tisztább szándékból!

Itt versenyeztek!

Még egyet! A szeretetet gyakorolhatja olyan leány is, akinek halálos bűn van a lelkén. És olyan is, aki tisztalelkű, akinek a lelkén ott ragyog a megszentelő kegyelem. Az előbbi jót tesz ugyan, de — mivel bűn éktelenkedik rajta és hiányzik is róla a leányról nélkülözhetetlen ruha: a megszentelő kegyelem — nem használ neki sokat ez a jócselekedet. Az Isten megkönyörülhet rajta. Adhat neki bánatot, de csak irgalomból, mert míg a halálos bűn ott van, addig nem lesz érdemszerző számára a jótette. De épp azért, hogy Isten irgalmazzon, hogy a bűnbánatot megadja, a bűnben levő leány is tegyen jót, sok jót!

Hogy miért nem értékes a halálos bűnben lévő leány jótette? Azért, mert a jótettel együtt a bűn is ott van a lelkén, amitől még nem akar megszabadulni. És a jó Isten annak a leánynak a jótettét nem

számíthatja be érdemnek, aki ugyanakkor nem akar megtérni, ugyanakkor a sátáné, ugyanakkor a bűnben él. Ez a cselekedet kifelé, látszatra, földi szempontból szép, jó, de befelé, valójában, mennyei szempontból, Isten előtt nem ér sokat!

Ezért oly fontos a tökéletes bánat. A halálos bűn után minden leánynak azonnal fel kell indítania a tökéletes bánatot, lélekben elhatározni, hogy megjavul, meggyónik. — És akkor minden jótette, szeretetgyakorlata érdemszerző lesz, nagyon értékes lesz a mennyország számára!

Ugy-e, kedves húgom, erre mindig ügyelsz ezután?

Hogy mindig tiszta legyen a szíved!

Tiszta szívvel, tiszta, jó szándékból szórod a szeretetet!

Igy míg másokkal jót teszel, magadnak is érdekeket gyűjtesz!

ISTEN- ÉS EMBERSZERETET!

Amit az előbbi fejezetben elmondtam, azt költőiesen és nem egészen kifejtve írja Szent Pál a korintusiaknak. Azok is viszálykodtak. És Szent Pál így ír nekik:

„Törekedjete az azonban a jobb adományokra! De még kiválóbb utat mutatok nektek!

Szóljak bár az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretetem nincsen, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És legyen bár prófétáló tehetségem, és ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, és legyen bár olyan teljes hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretetem nincsen, semmi sem vagyok. És osszam el bár egész vagyonomat a szegények táplálására és adjam bár át testemet úgy, hogy elégjek: ha szeretetem nincsen, semmit sem használ nekem!”

Ennek értelme ez:

Isten szeretete nélkül az emberszeretet értéktelen!

Halálos bűnben a jócselekedet semmit sem ér! Úgy kell szeretni az embert, hogy Isten parancsait ne lépd át!

Igy az isten- és emberszeretet együtt a legfontosabb — a minden!

Szeretném, drága húgom, hogy ezt is mélyen szívedbe vésd! Nem értékes az a lány, aki úgy „szere-ti” az embert, hogy ugyanakkor Istent megbántja! Nem értékes az a lány, aki bűnt bűnre halmoz és kifelé adja a jót! Nem értékes az a leány, aki nem hallgat Krisztus Jézusra és Egyházára, de ugyanakkor azt hazudja az embereknek, hogy a szeretet ott honol a szívében! Az ilyen leány nem igazán értékes. Csak látszatra!

Te légy igazán értékes. Úgy szeresd az embereket, hogy az Isten parancsait el ne felejtsd. Úgy szeresd viszont a jó Istent, hogy az emberszeretetről meg ne feledkezzél! Isten- és emberszeretet egészen összetartozik! A két szeretet tulajdonképpen egy szeretet!

Ezért mondta az édes Jézus:

„Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb és első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat! E két parancsolaton függ az egész törvény és a próféták!”

Ezzel le is zárom ezt a fejezetet, kedves húgom! Úgy hiszem, megértettél.

Tudom, hogy ezután a szeretet tündére lesz! Szórní fogod a szeretetet!

Mindenütt: otthon és otthonon kívül!

Mindíg úgy, hogy lelked büntelen maradjon és a szeretetgyakorlat még ragyogóbbá tegye!

Igy vagy ragyogó szemű, értékes leány!

Igy olvasd mégegyszer a Szentírás szavát:

„Szóljak bár az emberek vagy az angyalok nyelvén,

vén, ha szeretetem nincsen, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És legyen bár prófétáló tehetségem, és ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, és legyen bár olyan teljes hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretetem nincsen, semmi sem vagyok. És osszam el bár egész vagyonomat a szegények táplálására, és adjam bár át testemet úgy, hogy elégjek: ha szeretetem nincsen, semmit sem használ nekem!"

Jelszavad legyen: A szeretet lesz a mindenem!

A szeretet tündére leszek!

Igérem!

Igéretem megtartom!

Örökrel

TÜNDÉRJÁRÁS — KÖNNYFAKASZTÁS

Kedves Húgom!

Az előbbieken bemutatam neked az értékes leány tulajdonságait. Most ebben a fejezetben bemutatom, hogy hogyan és hol lehet az önfeláldozó szeretetet gyakorolni. Igaz, sok mindenre nem térhetek ki. De legalább megmutatom az utat: körülbelül ezeket kell neked is megtenned!

Mellékelem azokat a leveleket is, melyek szeretetlenségről számoltak be. Így egymás mellett láthatod, milyen nagy a különbség az áldozatos jóság és a rút önzés között!

Szeretném, ha nagyon figyelmesen olvasnád! A méhecske még a mérges virágról is tud édes mézet gyűjteni. Ne ítéld el a hibázókat, akik elbotlottak az áldozatos szeretet útján! Te is botlottál már. Csak ezután vigyázz, hogy többet elő ne forduljon!

Kövesd a jót!

Kerüld a rosszat!

ÉDESAPA-ÉDESANYA.

ÉDESAPA ARCA FELDERUL!

Olvasd csak, milyen szép:

„Felszáritom Édesanyám könnyeit. Elsimítom a redőket Édesapám homlokáról. Kibékítem testvéreimet. Békét varázsolok mindenütt. Boldoggá teszem azt, akit csak lehet. Némán viszem az élet keresztjét a vállamon. Szenvedek másokért!”

„Édesapám nem úgy bánik édesanyámmal, mint kellene. Én segítek édesanyámnak a szenvedéseket elviselni. Igyekszem őt mosolyra bírni.”

„Míg édesanyám beteg volt, a háztartást én vezettem. Tíz napig éjjel-nappal ápoltam, habár ezt úgy éreztem, hogy kötelességem.”

„Édesapám meghalt, és bár nekem fájt talán legjobban az Ő halála, mégis én vigasztaltam édesanyámat és segítettem neki a temetést és hivatalos dolgokat elintézni.”

„Amikor egy nagyon érdekes könyvet olvastam és anyuka hívott, hogy segítsek neki, szó nélkül mentem.”

„Édesanyámat vigasztaltam, buzdítottam. Iparkodtam rávenni, hogy bízson Isten jóságában! Tudom, hogy sokszor nem sikerült, de sokszor igen, és ez már megérte a fáradságot. Érzem, hogy ezért engem szeret legjobban, de én is végtelenül szeretem sokat szenvedő édesanyámat. Ugy-e, Péter, ez érték?”

Igen, kedves húgom, ez érték!

Csak mindig ilyen maradj!

„Édesanyámon volt egy csúnya nagy kelés. Éjtszakákat átsírt, annyira fájt neki. Orvoshoz nem mert menni, mert félt, hogy a kelést, mely diónagy-ságú lehetett, kivágja. A kelés egyre jobban gyúlt és gyúlt s növekedtek édesanyám kinyjai. A meleg vízzel való lemosás enyhítette fájdalmait, de a házban senki sem vállalkozott rá. Nem nézhettem tovább

édesanyám kínjait, undoromat legyőzve mosogattam s kinyomtam a kelést!”

Ugy-e, milyen szép győzelem!

De a jó szülők lelkéről sem feledkeztek meg!

„Értékes voltam, mikor szüleimet rábirtam arra, hogy végezzék el húsvéti szentgyónásukat!”

„... Most megláttam, hogy vissza kell tartanom édesanyámat olyan elhatározástól, amivel tudom, hogy örök boldogságát játszaná el. És ott van még édesapám is. Őt is meg kell mentenem a biztos haláltól. Ha ez sikerül, azt hiszem, az Úr Jézus meg lesz velem elégedve és az utolsó ítéletkor így fog hozzánk szólni: „Jertek, Atyám áldottai, és bíjátok a kezdettől fogva nektek készített országot!”

Nem csodálom, ha ilyen leányok így írhatnak:

„... Édesapám arca mindig felderül, ha rám néz, azt mondja, hogy üres a ház, ha nem vagyok otthon. Igyekszem is édesanyámnak segíteni, már ameny nyire saját feladatomban engedi... Édesanyám a klinikán volt. Hogy ne kerüljön olyan sokba, elvállaltam, hogy én fogok takarítani és csak az ebédet hozasuk. Édesanyám nem akarta, de én addig könyörgtem, míg megengedte. Bizony, kicsit nehéz korán felkelni, önállóan takarítani. — Édesapám látta, hogy milyen álmos és fáradt vagyok. 15-én bejárót akart fogadni. Jól megszidtam magam, hogy miként akarok nagyobb dolgokat végbevinni, ha ilyen kis dologban sem tudok kitartó lenni. Azóta szorgalmasan takarítok, mert tudom, hogy nemcsak jó szüleimnek szerzek vele örömet, de a jó Isten is szívesen veszi. Hisz úgyis arra törekszem, hogy mindig azt tegyem, ami Neki tetszik.”

És ennek a leánynak fél 8-kor már el kellett mennie hazulról!

Ugy-e, hős volt!

A szeretet tündére!

Nélküle valóban üres lehetett a ház!

És nélküled?

Légy, maradj te is ilyen, kedves húgom! Jó?!

EZÉRT SZOMORÚAN NÉZETT RÁM...

És most lásd az ellenkezőjét!

„Mikor édesanyámnak segíthettem volna, nem tettem meg. Még ha ő kért, akkor sem. Azt mondtam, dolgom van, pedig nem volt, hanem valami (eddig azt gondoltam) jó, szerelmes regényt olvastam. Ha pedig éppen segítettem is, durcás arccal s nem jó kedvvel tettem. Természetes, hogy édesanyámat evvel nagyon megbántottam.”

„Tanulás ürügye alatt nem segítettem jó édesanyámnak!”

„Mikor édesanyám dolgozott, fáradt, lelkiismeretfurdalás nélkül néztem munkáját s kelletlenül, duzzogva álltam föl, ha valamiért elküldött!”

„Egy álmatlan éjszaka után rájöttem, mennyit megszomorítottam szüleimet és előjáróimat dacosságommal és engedetlenségemmel. Hiába volt szüleimnek és előjáróimnak minden könyörgése, csak nem akartam engedelmeskedni, mindig mást csináltam, mint amit mondtak!”

Vagy milyen fájó lehetett ez az eset!

„Ősz volt. Este a kemencében pattogott a rőzse. Apám a munkából jött haza fáradtan. Édesanyám a vacsorát készítette és én az állatokat csuktam be. Édesapám azt mondta:

— Hozz be lányom egy kis vizet a mosdótálba: hadd mossam meg a kezem.

Én azt feleltem:

— Hozzon be maga!

És tovább mentem dunnyogval

Akkor eszembe jutott az, hogy ha én édesanya leszek és a gyermekemnek parancsolok valamit és nem teszi meg, milyen érzéssel tölt az majd el! És bocsánatot kértem!”

Vagy olvasd ezt!

„Dacosságommal megbántottam az édes Jézust és szüleimet! Most látom csak, mennyire fájhatott ez nekik. Nagyon szerettem volna, ha szüleim min-

den kívánságomat teljesítik. Az édesanyám szomorúan nézett rám, ha olyankor dacoskodni látott. Nekem az anyai szemnek ez a szomorú nézése nagyon nagyon fájt. Egyideig csak nézte dacos leányát. Úgy hiszem, megsokallta a sok dacoskodást, mert egy este megmondta nekem szomorúan, hogy én milyen dacos vagyok. Ez nekem nagyon fájt... — most nagyon figyelj, húgom — és az esti imánál elhatároztam, hogy többé nem leszek dacos. Sokat imádkoztam, hogy a jó Szűzanya és az édes Jézus meghallgasson. És leszoktam erről a hibámról. Igaz, hogy még néha dacosságra hajtom a fejem, de aztán ez nem soká tart, mert egy hang a belsőmben mintha mondaná: „Mit ígértél?” És én ilyenkor felhagyok a dacossággal. Most már nem látom az édesanyámnak szomorú, átható tekintetét!”

Tudom, te is kitépsz szívedből minden szeretetlenséget!

Mennyi bajt, bánatot, könnyet okoznál vele szüleidnek!

De még magadnak is!

ANYU GYŐZELME.

A dacos, engedetlen leányokkal az édesanyák sokszor nem tudják, mit kezdjenek... Mennyi gond, mennyi bánat... De jóssággal, türelemmel, szeretettel mégis megszeliidítik a kis vadvirágot! A következő leány önzését is csak türelemmel tudta legyőzni. Mily szomorú kép:

„... Különösen dacosságommal és önfejlőségemmel voltam a legértéktelenebb. És ezt leginkább szüleimmel szemben tanúsítottam. Ha valami jóra figyelmeztettek, vagy valamit kívántak tőlem, akkor csak azért sem tettem. Emlékszem, mennyit szomorodott e miatt édesanyám. Sokszor már azt sem tudta, hogy mit csináljon velem, de azért türelmét nem vesztette el. Egyszer azonban mégis azt mondta,

hogy ezzel a makacssággal fogom az ő életét meg-
rövidíteni, mert sokszor annyira vittem, hogy képes
voltam nem enni, nem szólni és csapkodni a leg-
csekélyebb dolgokért és figyelmeztetésekért is...
Édesanyámnak ezt a szavát nagyon szívemre vet-
tem, mert ő a mindenem. Most már leszoktam róla,
habár nehezen ment."

Itt egy másik kegyetlen eset az édesanyával
szemben!

De itt figyeld meg, hogy győzi le az édesanya
durcás leányát. Lásd, ez a keresztény szeretet...
A rosszat jóval viszonzni. Mindig. Még akkor is,
ha ő nem érdemli meg! Csupán azért, mert mi kereszt-
ények, Jézus tanítványai vagyunk, mert nemes a
szívünk! A Szűzanya is hasonlóképen tett volna!...

„Kora tavasz volt akkor és olyan ibolyás a han-
gulat. Harmadik polgárista voltam. Úgy emlékszem
rá, mintha tegnap lett volna. Vasárnap reggel volt
és sietve öltöztem. Akkor húztam fel először egy
csinos lakkcipőt, amit előző délután vett az apu.
Már teljesen készen voltam, elő akartam venni az
imakönyvet a szekrényből, de nem találtam. Keres-
tem mindenütt, de nem volt sehol. Izgultam, hogy
elkésem és „mérges voltam kegyetlenül”. Mikor
benyitok a konyhába, anyu kezében ott van a könyv
és szent nyugalommal olvas belőle. — Odarohantam,
kikaptam a kezéből és földhöz vágtam. — Forró és
forgó fejjel hagytam el a házat és úgy éreztem,
szédülök és lázas vagyok. Az ajtóból hátra pil-
lantottam, és amit láttam, nem felejttem el soha.
Az édesanyám ott állt, a lábánál volt az imakönyv.
Összekulcsolta a kezét és utánam nézett olyan bána-
tosan, hogy sem azelőtt, sem azóta nem láttam úgy
nézni és bánatos szeméből két könnycsepp futott
végig az arcán. Akkor úgy éreztem, hogy nálamnál
nagyobb bűnös, rosszabb ember nincs a világon.
Szinte megundorodtam magamtól és még a tükörbe
sem mertem nézni aznap, nem is akartam látni ma-
gam. Teljesen értéktelen voltam. Nemcsak önma-

gam, de azt hiszem anyu előtt is. Aztán hazajöttem a templomból és egy új esőköpeny várt rám. Mikor anyu átadta, nem bírtam tovább. Hozzá szaladtam, átöleltem a nyakát és keservesen sírtam. Így kértem könnyek közt bocsánatot!”

Kedves húgom, ha valaha ilyen értéktelen voltál, hullass te is könnyeket! A bánat könnyeit! Gondold meg, mennyi bánatot okoztál! És ígérd meg az édes Jézusnak és a jó Szűzanyának, hogy ezután bánatot nem okozol senkinek!

Azután, ha édesanya leszel, áldozatos szeretettel győzd le mások szeretetlenségét, mint ahogy ez az édesanya tette!

AZ ÉDES TESTVÉREK!

„NE HALJ MEG, JÓ LESZEK!”

Van testvéred, kedves húgom?

Nagyon örülnék neki! A testvéri szeretet példáit itt lesheted el!

„Van egy kis húgom, akiért az életemet is feláldoznám, úgy szeretem!”

„Testvéreimet a szabadidőben gondozom. Evvel nagy örömet szereztem nővéremnek, akire rábízta bennünket.”

„Értékes voltam, mikor egyszer anyuék nem voltak otthon. Én elmehettem volna moziba, de maradtam, hogy vigyázzak kisebb testvéremre!”

„Húgom ruháit megvarrtam, holott csak egy évvel fiatalabb nálam, tehát maga is megtehetné!”

„Otthon sokat segítettem kis húgomnak a tanulásban és különösen a zongorázásban. Ez bizony nagy türelmet igényelt. De amikor a kicsi jól tudta az órán a leckéjét, azt hiszem, én még boldogabb voltam, mint ő!”

„... Szerettem ellentmondani, vitatkozni. Két-

ségbe vontam: Van-e Isten? Van-e túlvilág? Van-e lélek?... Elég zárkózott természetem van. Arról sem beszéltem senkinek, hogy igazán kételkedem. Nővérem — akivel jó barátságban vagyok — észrevette ezt a nagy lelki harcomat. Megkérdezte egyszer:

— Te nem hiszed Istent?

— Dehogynem, én hiszek, feleltem.

Ő azonban észrevette, hogy nem szívből válaszoltam. Leült mellém. Elmondta, hogy egyszer neki is voltak ilyen gondolatai. Sokat foglalkozott ő is ezekkel a kérdésekkel. És megtalálta ő is végül a megoldást, a helyes utat. Addig, addig beszélt, míg azt vettem észre, hogy én is azon a helyes úton járok vele, kézenfogva, Istenre szegzett tekintettel! — Milyen nagy áldás, ha az embernek van egy jó nővérel!"

Bizony áldás!

Milyen nagy áldás!

A fiúra, leányra vigyázó aranyos testvér!

Nézd, hogy milyen önfeláldozó tud lenni a leány, és milyen szép a jutalom!

„Mikor édesanyám meghalt, két évig maradtunk árván hárman, kicsi testvéreimmel. Az édesapám bányában dolgozott. Én az éjjeletem nappallá tettem, minden háztartási munkát elvégeztem és beteg testvérkémet ápoltam. Néha úgy kifáradtam, hogy ott, ahol dolgoztam, elaludtam. Egyszer arra ébredtem fel, hogy a kis testvérem csókolgat és azt mondogatja sírva:

— Ne halj meg, édes, én igazán jó leszek! — Most tudom, hogy akkor értékes leány voltam, mert föl tudtam magam áldozni testvérkéimért!"

Nem elragadó példa ez?

Gyönyörű jelenet!

A szeretet áldozata — és a jutalom!

Drága húgom, nincs ehhez semmi szavad?

Ilyen is előfordult

„Testvérem játékot vett el tőlem. Elszaladt és én utána futottam. Utolértem. El akartam tőle venni a játékot. Nem adta. Akkor én odalöktem a kerítéshez erősen, indulatosan, durván. Térdét fölkarcolta a kerítés... folyt a vére. — Megrendülve álltam ott... Nagyon furcsán éreztem magam. Kisebbnek, mint eddig. Értéktelen voltam!”

„Segíteni kellett volna testvéreimnek... Csak egy jó szót szólni, előzékenynek, türelmesnek lenni... és nem tettem, erős belső ösztönzés ellenére sem. Mert áldozatokba került volna!”

„Testvérem kért, sokszor könyörgött, hogy tegyek meg valamit és én olyankor dacosan hátravettem a fejemet és dühösen mondtam: Hagyj békét! Később mardosott a lelkiismeretem... tudtam, ezért számot kell adnom a jó Istennél, de azért a világért sem mutattam volna bánatot!”

„Otthon én voltam a központ! Azt akartam, hogy hasonló ellenszolgáltatás nélkül, mindenki csak velem tegyen jót!”

„Lett volna alkalmam testvéreimet jópéldával nevelni, de sohasem tettem! Három fiú között nőtem fel. Ismertem minden hibájukat, természetüket, mindent! Azt is tudtam, hogy mint leányra, hallgattak volna. E helyett én alakultam át teljesen az ő kívánságaik szerint. Pedig sokszor fordultak hozzám kényesebb lányügyekben. Így gyakran lett volna alkalmam segíteni, ha valamit nem értettek egészen jól, vagy ha a nőkről nem a legjobb dolgokat mondták, — de nem tettem...”

Erre is gondolj!

A lányok érdekében is sokat tehetsz testvéreidnél. De ők is nemesebbek lesznek, ha a lányokról jól gondolkoznak!

Kedves húgom, — voltál már irigy?

„Sokszor irigyeltem nővéreimet, igazságtalanul

szeretetlen voltam vele szemben, mert — ő olyan szép, kedves és szeretik! Ez az, ami nekem a legjobban hiányzott: a szeretet! Tudom már, hogy ennek én vagyok az oka. Ha én megváltozom, remélem, megváltozik a környezetem is!”

Igy van!

Ha te szeretsz, szeretnek téged is!

A következő leány is érezte ezt:

„A szeretet, a keresztény szeretet, az áldozatos, önmagát odaadó, önfeláldozó szeretet szelleme hiányzik énbőlőlem. Pedig értéket csak ez ad: a szeretet! Sajnos, bennem vajmi kevés az áldozatos szeretet. Eddig futottam az áldozat elől, de hála a jó Istennek, legalább most megláttam, hogy ha az áldozatra, hősiességre képes nem vagyok, sohasem leszek értékes. De nem . . . nem! Elindulok legalább most az áldozatos szeretet útján. Be akarom bizonyítani tényekkel és életemmel, hogy megadom az édes Jézusnak azt, amit tőlem kíván!”

Valóban, ez az egyetlen út!

Elindulni az áldozatos szeretet útján!

Bármibe kerül!

Hisz ragyogó szemű, értékes leány akarsz lenni!

AZ ELFELEJTETT ALKALMAZOTT!

A SZERETET GYŐZ!

Az alkalmazottat nagyon sokszor elfelejtik a család leányai. Nem is gondolnak arra, hogy mennyire segíthetnének rajta! — Igaz, néha kényelmeskedtek is. — Pedig mindketten nagylányok vagytok. Mindketten magyarok, az édes Jézus leányai! Csak éppen a külső keret más. A mennyországban ebben sem különböztök majd! Milyen szép lenne, ha egymást szeretnétek!

Hála Istennek, nem egy leány vallja be: „Több-ször szoktam otthon az alkalmazottnak segíteni.” —

„Ő oly helyes, igazi barátnőmmé fogadtam!” —
„Átérzem, mily nehéz a helyzete!” — „Szeretem.”
— „A kisasszony olyan jó hozzám, hogy érte min-
denre képes vagyok!” stb., stb.

De van sok szomorú önvallozás is!

„Mikor sok volt a munka a háztartásban, én a
felszólításra is csak immel-ámmal segítettem annyit,
hogy megterítettem. Nem akartam elhinni és belátni,
hogy mennyire szüksége van erre Annusnak, az al-
kalmazottunknak. Sokat összeveszttem vele e miatt
és csak később, amikor ő kisegített engem, akkor
változtam meg. Akkor jöttem rá, hogy a szeretet-
lenség és az önzés nem lehet a katolikus leány
erénye.”

Megint a keresztény szeretet!

A legnemesebb útítárs a földi élet útján.

Ez a szeretet győzelemre vezet!

NEM VOLT SZÉP!

„Értéktelen voltam otthon, amikor nyugodtan,
tétlenül néztem alkalmazottunk munkáját. Nagyön-
ritkán jutott eszembe, hogy kezembe vegyem a por-
törölt. Viszont szívesen vettem, ha engem kiszol-
gált!”

„Összevesztünk a kisasszonnyal. Szólt, hogy
mossam meg a savanyúságot.

— Mindjárt, — feleltem — csak a mosogatást
elvégezem, mert sürgős, utána megmosom.

Erre ő hozzáfogott és közben leszidott. Elmon-
dott mindenféle lustának. Én meg azt mondtam,
hogy nem lenne jó gazdasszony. Senki sem tenné
meg azt, amit kíván.”

Nos, kedves húgom, illik ez hozzátok?

Nem volna szebb, ha szeretnétek egymást?

Ha megértenétek egymást?

Mert ez igazán nem szép!

Segítsétek egymást! Így vagytok szépek!

A MUNKÁBAN.

ÖNFELÁLDOZÓ VOLT!

Tanyán voltam vendég. Forró napsütésben mentem ki a szőlőn keresztül. Két nagylány is kötötte a szőlőt. Egyik a házhoz tartozott, másik alkalmazott volt. Figyeltem őket. Mindkettő becsületesen dolgozott. Pedig a sok hajlásba, a nap meleg mosolyának fogadásába — belefáradtak. — Jelt adtak az ebédre. Mind a két nagylány azonnal, a nélkül, hogy felszólították volna őket, segítettek... vizet húztak stb., stb. Aztán közösen a konyhába mentek a gazdasszonynak segíteni. Nem voltak kényelmeskedők, lusták.

Jött az ebéd. Fáradt volt mindenki. És éhes. Hiszen jól dolgoztak egész nap. — És a jó alkalmazott is leült az asztalhoz, — még jó régi magyar szokás szerint, ő is családtag volt! — neki is telemerték tányérját. Csakhogy ő a kis fiút vette az ölébe. — Azt kellett etetnie. Figyeltem. Önfeláldozó lesz-e? Vagy a kisfiú, az idegen kisfiú lesz-e a második?

És önfeláldozó volt. Már mindenki megette a levest. Már mindenki enyhítette éhségét. Ő még mindig a kisfiút etette! És csak amikor a megfelelő levest apránként szájacskájába vitte, amikor nagynehezen kielégítette a kicsit, csak akkor nyelte le az első kanál levest. — Pedig közben szájához emelte a kanalat, hogy nem túl meleg-e. De nem evett. Önfeláldozó volt! Önzetlen volt! Nagyon tett nekem!

De ezek is tetszettek:

„Mindig szót fogadtam anyámnak a házimunkában. És anyámnak nem kis meglepetésére még máshova is mentem dolgozni, hogy megkeressem a ruházatra a pénzt!”

„Munkaadómmal szemben mindig hű voltam.

Nem vagyok durva, veszekedő! Mindíg arra gondolok, amit a kedves Péter mondott: A jövőre kell gondolni, és úgy dolgozni, hogy az a hely igazi otthon, csendes, békés, meleg otthon legyen. Ha most munkahelyünkön nem ebbe éljük bele magunkat, akkor a saját otthonunkban sem tudjuk ezt megvalósítani. Pedig én úgy tudom, amelyik családban nincs meg a hit, a remény, a szeretet, ott nincs meg a béke és az egyetértés sem. Ezért dolgozom most így munkahelyemen."

Ugy-e, ez így neked is tetszik!

És meg is valósítod magad is!

SZÉP JUTALOM!

„A munka igen széppé és értékesé lesz, ha megtanulunk jól munkálkodni! Már itt a földön is nagy kamatot hoz! Egy eset a sok közül:

Éveken át hivatalban irodai munkát végeztem. A hivatalvezető mellett titkár-féle voltam. Távollétében az irodai ügyeket önállóan intéztem. Soha reklamáció, hiba nem volt. Ezt a munkát a hivatalban mindenki becsülte. Évek múlva a hivatalvezető elkerült tőlünk és súlyosan megbetegedett. Nyári szabadságomra indulva felkerestem. Szánalmas volt a külseje is. Fiatalember — munkaképtelen. És a lelke még szomorúbb. Az orvosi kezelés évek munkájával sem tudta meggyógyítani. Csak a lelkét szeretnénk volna megmenteni. Katolikus papot vitt hozzá a rokonság, család... minden eredmény nélkül. S akkor én is küldtem... és a kedvemért elfogadta! A második látogatásnál már meggyónt, a harmadiknál megáldozott. A kilencedik napon Istennel megbékélve már a ravatalon feküdt. A jóságos pap a család lelkiatyja lett. És az eredmény? Az édesanya napi, felnőtt fia heti áldozók, a leány boldog szerzetesnő. Négy évi hivatalbeli becsületes munka eredménye: négy boldog lélek! Legalább is a boldogságukhoz hozzájárultam!"

Szép jutalma ez a munkának!

És még sokat mesélhetnék arról a gyári leányról, aki azért dolgozik, hogy utána a kis gyermekekkel jól tegyen. Arról a paprikahasogatóról, aki nagy szorgalommal a vezetők között van és Jézus szentséges Szívéért apostolkodik! Arról a fodrászlányról, aki szabadidejében gazdája kis gyermekét a kis Jézuskához vezeti! És még sok-sok leányról, akik nagy lélekkel, szeretettel végzik munkájukat.

Szeretettel mindent legyőzni!

Szeretettel nem robot — a robot sem!

A szeretetért nagy jutalom jár!

„LÉLEK NÉLKÜL...”

Sok lány a kötelességét lélek nélkül teljesíti, csak felületesen, kedvetlenül. Az eredmény, hogy a munka kétszeresen nehéz... és még más, sok baj.

„Egyszer bezúgtam németből a magam hibájából. A tanárnő igen meglepődött. Én azt mondtam, hogy azért nem tudok felelni, mert igen félek. Ő megsajnált, de én úgy ültem le, mint akit keményen összeszidtak. A lelkiismeretem megszólalt: látod, tegnap megtanulhattad volna a leckét, de nem, te olvastál. — Utána napokig úgy, de úgy szégyeltem magam és olyan igazán értéktelennek éreztem magam. De még akkor sem készültem. Megint felhívtak. Megint nem tudtam. Most már megfogadtam, hogyha semmit, de a németet megtanulom. De a büntetés nem maradt el. Azóta hiába tanulok, azt hiszi a tanárnőnk, hogy tényleg semmit sem tudok. A félévi hármassal elkeserített. Beismerem, igazságos volt, de attól félek, hogy nem tudom kijavítani.”

„Ürnőm mondta, hogy így csináljam, és én dacosan dobáltam előtte mindent.”

„Eddig nem is gondoltam arra, hogy minden kicsi munkát tökéletesen kell elvégezni, felületes voltam!”

„Értéktelen vagyok akkor, amikor munka helyett ábrándozom — bizony elég gyakran. És olyan makacs vagyok némely esetben, hogy egy „csacsi” hozzám képest semmi!”

„Felületes munka miatt már volt kellemetlenségem. Ilyenkor nemigen szólnak, inkább kijavítják szó nélkül. Ezért nagyon szégyellem magam és más-kor jobban igyekszem!”

Lám, megint a szeretet győz!

„Dolgoztam, de úgy, mint egy robotember, lélek és tartalom nélkül. Nem panaszkodtam senkinek, de éreztem, hogy valami nagyon, nagyon hiányzik és végtelen üresség volt szívemben.”

Mit gondolsz, mi hiányzott ennek, kedves húgom?

Ugy-e, a szeretet?!

Ha ez meglett volna, akkor minden másképp lett volna!

A szeretet azért hiányzott, mert senkiért sem lelkesedett! Munkája közben senkire sem gondolt.

Te mindig „valakiért” dolgozzál!

Ha nincs senki, akkor keress valakit. Egy szegény családot! Vagy mást!

De mindig szeress!

Mindenütt légy a szeretet tündére!

EGYMÁS KÖZÖTT.

IGY ILLIK!

„Jaj, Péter, a . . . aranyos lélek! A cipőgyárban őt szeretjük legjobban. Kibékít mindenkit. Segít mindenkinek! Igazán ő lett a mi kedvencünk!”

„Egy leány szegény, Mikulásra nem kapott semmit sem. Nagyon megsajnálta szegényt és az egyik legszebb ajándékomat adtam neki!”

„Ugy-e, Bözsi, nem szoktak Máriával civődni, hogy ki, milyen munkát végezzen? Nem! Különben

is a munkát fölosztjuk. Amikor én vagyok a kertben, az állatoknál, akkor Mária a szobát takarítja és segít főzni! — De ha valaki nem lesz kész... vagy valami baja van? Akkor mindig segítünk egymásnak. Mi nem vagyunk ám olyan lányok, akik irigykednek, gyűlölik egymást. Mi szeretettel segítünk egymásnak. Nem is egyszer. Mindennap is előfordul. Hiszen másképen nem is lehetne. És olyan jó tudni, hogy van valaki, akit lehet hívni!”

Ez nagy szó! Boldogító tudat, hogy van valaki, aki segít! És hozzá milyen helyesek! Akárcsak a következő levél írója is!

„Jó tulajdonságaim közül a legkiemelkedőbb, hogy másokról vagy jót vagy semmit! Ha hallok is valamit, nem szoktam tovább adni. Egyszóval gyűlölöm a pletykát!”

Milyen fontos ez!

Ha minden lány gyűlölné a pletykát!

Te biztosan gyűlölni fogod!

Ezt határozd el most, jó húgom!

De erősen ám! És tartsd is meg!

Azután olvasd tovább:

„Van itt egy kissé nehezebb felfogású és helytelen viselkedésű lány. Mindannyian őt bántalmazák, nevetség tárgyává teszik. Nem engedtem, hogy így bánjanak vele. Pártfogásomba vettem. Azóta mindenki rossz szemmel néz rám, hogy együtt vagyok vele. Pedig igazán mondom, igen nagy önmegtagadásomba kerül vele lenni. De tudom, hogy egy lélekről van szó, és ha nincs senki, aki segíti, könnyen tönkre is mehet.”

„Egyszer elhatároztam, hogy ha csomagot kapok, azt szétesztöm azoknak, akik sohasem kapnak semmit. Úgy is tettem!”

„Az iskolában a lányoknak segítek rajzolni, ha sokszor nincs is kedvem hozzá. Ami mást tudok, abban is segítek!”

„Barátnőm nem olyan, mint amilyennek lennie kellene, mégis iparkodtam neki segíteni!”

„Egy leányt, aki lelkileg nagyon szenvedett, elvittem lelkiatyámhoz!”

„Egy kislányt mentettem meg az elzülléstől. Sem az édesapja, sem az édesanyja nem bírta vele. Elszökött hazulról. Fiúkkal járt szülei és testvérei tudta nélkül. Ez a kislány most már teljesen megjavult.”

„Barátnőmnél mindig valami anyáskodó hangot kell megütnöm, ha valamit el akarok érni. Néha ha valami bántja, elmondja. Én megjegyzem jól és legközelebb, ha alkalmam nyílik rá, visszaadom neki a már említett anyáskodó hangon. És a vége az, hogy önmagának adja meg a feleletet. Persze ilyenkor boldogok vagyunk és még jobban szeretjük egymást. Ugy-e, Páter, ezért nagyon boldog lehetek!”

Igen, mert ez értékes vonás benned!
Az anyáskodó hang jól illik hozzád!
Ha eltalálsz, sokat használhatsz vele!
De vigyázz, nem szereti mindenki!
A szeretetet, jóságot, figyelmet igen!
Ha az egyik nem, a másik segít!

CSAKHOGY ÉN...

Az önző leányokat be kell ismét mutatnom. Nem szívesen teszem. De kell! Tanuld meg belőle, kedves húgom, milyen csúnyák tudnak lenni a leányok egymás között!

„Egyik társnőmre — minthogy minden gyanú rá irányult — ráfogtam, hogy ő nyúlt a holmimhoz. Rettentő botrány lett belőle. A holmi pedig rövidesen megkerült. Amikor aztán megtudtam, hogy az én hanyagságom volt az oka e félreértésnek, nagyon bántott a lelkiismeretem!”

„Egy alkalommal, egy-két évvel ezelőtt, cserben hagytam egyik legjobb osztálytársnőmet. Így csak őt szidták le én helyettem is. Utána már sze-

rettem volna jóvátenni, de nem lehetett. Két napig haragban is voltunk."

"Értéktelennek tartottam magam, amikor önzően csak a magam dolgait szerettem elintézni, s bosszantott, amikor félbe kellett szakítanom a munkámat azért, hogy másnak segítsék!"

Ezek önző leányok. Csakhogy ők jól érezzék magukat. Mással nem is törődnek. Pedig ez az egyik legnagyobb értéktelenség.

Még szép, hogy jóvá teszik. És ezért dicséretet kapnak. Az első leány az eltűnt holmi esetében jóvá is tette. Így folytatta levelét:

"Jóvá akartam tenni a kárt, tehát akik az esetről tudtak, mindenki előtt helyreállítottam társnőm becsületét. (Nem volt könnyű dolog!) Azonkívül, amikor tehettem, titokban küldtem valami édességet, amit nagyon szeretett. Meglepetésképen többször örömet szereztem neki... Ezután értékes leszek, hogy másokat boldoggá tegyek és hogy az embereknek megmutassam, milyen a katolikus lány!"

Ez a leány, ha hibázott is, már jó úton van!
Hibáztál, kedves húgom? Tégy te is hasonlóan!

GÚNY, VESZEKEDÉS.

Ez az előbbinél is sokkal rosszabb.

Mily fájdalmas esetek! És hányszor fordul elő!

"Szörnyű értéktelen cselekedetem volt múlt hónapban. Arcul ütöttem egy gyereket. Elöntött a pulykaméreg. Szégyelem még mindig magam, ha rágondolok. Igaz, ki is kaptam utána alaposan, de nagyon megérdemeltem."

"Nagyon gúnyolódó vagyok. Sokszor már majd megfulladok és „muszáj” kimondanom, ami úgy a nyelvemre jön. Sokszor azért, mert bántani akarok, sokszor nem is azért, de már olyankor is, amikor csak figyelmeztetni akarok valakit, gúnyos lesz a hangom és megbántom az illetőt!"

„Nálunk a fátýolokat mise előtt kiosztják, utána pedig összeszedik. Mivel az én fátýolom mindig gyűrött volt és mert szeretem a szépet és rendeset, bizony nem szívesen vettem fel a gyűrött fátýolt. Mikor már nem bírtam fölvenni a fátýolom, kértem a fátýolszedőt, hogy kissé rendesebben tegye el. Ő, úgy látszik, ballábbal kelt föl, mert elkezdett kiabálni, hogy ha nekem nem tetszik, tartsam rendben én. A fátýol éppen ott volt a szék karján, én utána nyúltam, hogy eltegyem, de ő hirtelen elkapta a csuklómat, a fátýolt elrántotta, engem pedig teljes erejével ellökött. Nem tudom leírni, mit éreztem akkor. Sértett önérzetem felkavart bennem mindent. Úgy éreztem, hogy ezt nem lehet kibírni. S máig sem tudom, miért nem adtam vissza. Pedig először történt, hogy valaki ellökött magától és durva volt velem . . . És nem adtam vissza!”

„Az egyik leánnyal, kivel együtt voltunk, mosni akartunk. Ő elvette a kancsót. Én elkértem tőle, de nem adta. Az egyik vödörben ruha volt áztatva, én átöntöttem a másik vödörbe, hogy avval merítsek vizet. De ő leintett, hogy avval nem szabad az üstbe nyúlni. Mégis merni akartam, mire ő kancsójából lábamra öntötte a forró vizet. Én visszaöntöttem. Ő elesett és lerántotta a piszkos földre egy harmadik leány ruháját. És mi azt is ott hagytuk. Másnap le akart tagadni mindent . . .”

Ugy-e, mily szomorú jelenetek!

Vigyázz, veled ilyesmi ne történjék!

A veszekedés nem illik hozzád!

Inkább térj ki! Engedj! Mégha fáj is!

Igy vagy értékes leány!

PLETYKA, IRIGYSÉG . . .

Válogassátok meg, drága húgom, mit beszéltek egymás között! Néha olyan csúnyák vagytok! És ez fáj nekem!

„Néha szörnyű dolgokról beszélünk. Komolyan, sokszor olyanok vagyunk, mintha nem is leányok, hanem vásott, rossz fiúk volnánk!”

„Vannak esetek, melyek többször megismétlődnek. Amikor társaságban vagyunk együtt leányok, amikor azért ülünk össze, hogy jól kibeszéljük magunkat. És ilyenkor tényleg jól kibeszéljük magunkat, de nem magunkról, hanem mindig másról. Persze a fiúk megbeszélése után az ismerős leányok következnek. A fiúkról is elmondjuk, hogy ilyenek, olyanok, egy se rendes. De ezt még nem tartom olyan rossznak, mint mikor a leányokról nyilatkozunk. Mert ilyenkor aztán minden csúnya dolog előjön. Úgy szoktam elhatározni, hogy csak általánosságban beszéljük meg a jelen nem lévő leányismerősünk dolgait, de aztán minden viselt dolga és talán nem is egészen viselt dolga is szóba jön. Ilyenkor jólesik a másikat szapulni és sopánkodni, hogy milyen jó a rossz lányoknak, könnyebben mennek férjhez, aki rendes, arról nem hiszik el, hogy rendes. Utána üresnek érzem a lelkem... S megkérdem magamtól: mi értelme ennek? Lehet, hogy ez azért van, hogy magunkat kipanaszoljuk, bár ha jól meggondoljuk, nincs ok a panaszra... Hiszen megvan a fiatalságunk, egészségünk... de mégis mi már így szoktuk... Valószínű, hogy azért is beszélünk annyit másokról így, hogy mi önmagunkról elhiggyük: mi rendesek vagyunk... — Elbeszélgetni jó, de utána, ha hazamegyek, olyan, mintha valami belül összetört volna. Nem minden, csak mint mikor a kristálykészletből egy darab törik össze... Persze, mert csúnya dolgokban, más életében kutatni nekem is árt és az elmondott dolgokból kis sár rám is ragad.”

Milyen szomorú, ha a remek váza összetörik. Hogy tud sírni miatta a leány! És ha a lélekben összetörik valami? Akkor az angyalok sírnak.

Ugy-e, erre még nem is gondoltál!

Figyelj, kedves húgom! Ez csúnya leányhiba!

Erről le kell szoknod! Nem méltó hozzád!
Mostantól kezdve „útald a pletykát”!
De olvasd tovább!

„Milyen szeszélyesek, anyagiások vagyunk mi bájos és szende, ideális nők! Hogy mennyire kör-mére nézünk annak, aki felénk közeledik... Milyen fúriák tudunk lenni, mondjuk, ha a varrónő elszabta a ruhánkat... vagy valamivel több dolgunk akad, mint a másik kollégánknak! Vagy hogy milyen irigyek, pletykálkodók vagyunk, szeretjük egymást pukkanítani, féltékennyé tenni, kritizálni. Oh, még szemtől-szembe meg is szúrjuk őket a gúny fulánk-jának biztosan ölü mérgeivel. Hányszor, de hányszor vagyunk környezetünkkel szemben igazságtalanok! Sértegetők! Hogy tudjuk néha a cselédekét szekirozni (bocsánat a jó magyar szóért!). Mi, finom szí-vű női lelkek!... Ezek azok a hibák és tökéletlen-ségek, amelyek leértékelik a nőt, amelyek rendsze-rint házasság után törnek ki a maguk igazában és tönkre teszik a családi boldogságot.”

A boldogságot!

Tönkre teszik a házasságot!

Figyeld meg magad, kedves húgom, milyen hibák vannak benned! Azután láss a munkához! A boldogságodért! Irtsd ki őket — a boldogságodért! Mert, ha most nem teszed magad kedvessé, ragyogó szemű, értékes leánnyá, később talán nagyon késő lesz és tönkre teszed a saját boldogságodat!

Tehát előre!

A te... és a tieid boldogságáért.

Még egy példa:

„Heves, irigy, gyűlölködő is voltam, sőt va-gyok is. Nemrég keserített el az irigység, hogy miért nem vagyok én is olyan jó, olyan kedves és bájos, mint egy másik leány? Hogy engem is sze-ressenek, kedveljenek, úgy, mint őt.”

Nos, ezért nem irigykedni kell!

Hanem törekedni kedvesnek, hibátlanul lenni!
Te sohase irigykedjél. Örülj, hogy van tökéletes,

szeretetreméltó leánytestvéred. De te is tégy meg mindent, hogy téged is szeressenek. Te is légy kedves, szeretetreméltó. És akkor senkire sem kell irigykedned!

Szeresd leánytestvéreidet!

Szeress mindenkit!

Ez a ragyogó szemű, értékes leány!

FIÚK — LEÁNYOK.

GONDOLTÁL MÁR RÁ?

Sok leány nem is gondol arra, hogy a fiúkkal szemben is lehet és kell is sok jót tennie. Csak udvaroltat magának. Csak tereferél. Esetleg flörtöl. És azt hiszi, akkor tesz jót a fiúkkal, ha túlságosan közvetlen és „ártatlan” kéréseiket teljesíti.

Pedig nem!

Az értékes leánynak jósága más!

Most csak röviden rámutatok egy-két dologra, jó húgom, hogy meglásd, megérezd, hogy itt is lehet sok jót tenni, amikre talán eddig nem is gondoltál!

Vagy gondoltál arra, amit ez a leányt írt?

„Én csak annak örülök, hogy megismertethetem valakivel, hogy tiszta érzésű leányok is vannak még, mert nagyon fáj, hogy a férfiak a nőkről csak rosszat tudnak mondani!”

Mily gyönyörű gondolat: megismertetni a fiúkkal a leányok belső értékét.

Ez a legnagyobb jó, amit adhatsz a fiúknak!

Sajnos, hány fiú mondta már nekem: Péter, nincs tisztességes leány!

Ez a kijelentés — szégyen rátok! Rávilágít arra, hogy milyen sok leány a fiúval szemben!

De a fiúkra is káros, mert azt hiszik, hogy ha a leányok ilyenek, akkor ők is lehetnek olyanokká... Ha még a leányok is akarják a sikamlósabb dolgo-

kat, akkor ők hogyne akarnák. Azután az „ártatlan” dolog egyszer csak világosan bűnként jelentkezik. Akkor döbben rá a leány, hogy csak ártott magának is és a fiúnak is!

A legtöbb jót akkor teszed a fiúkkal, ha kedves vagy és így megismerteted velük, hogy van tiszta érzésű leány is! Tiszta és finom, akire fel lehet nézni, akit lélekkel lehet és kell is szeretni. Aki különb, mint ahogy ők gondolják!

Fiúk között mindig erre gondolj:

„Örülök, ha most megismertethetem, hogy van tiszta érzésű leány is!”

Azután légy fesztelen és szeretettel teljes!
És mindig nemes, hófehéren tiszta!

AMI IGAZI ÉRTÉKET AD!

„Értékes bennem, hogy nagyon akarok tiszta maradni!”

Igen! Tisztaságod egyik legnagyobb értéked!

„Egy családnál voltam, játékra került a sor. Zálogkiváltásnál a csókot adták fel, mint mindig. De én megmondtam, hogy egy tisztességes leány nem engedi magát megcsókolni. Azóta kerülöm ezt a társaságot, ahol veszélyeztetve van lelki tisztaságom!”

Nyugodtan, a szent felsőbbtség tudatával mondd, kedves húgom, ilyenkor: A csók sokkal szentebb, semhogy játékba dobjam. És légy itt nagyon, nagyon erős! Mert, ha akarsz, tudsz itt is erős lenni!

Más:

„Vacsorán voltam, ahol alkalmam nyílt volna ismeretséget kötni. De ez csupán ideig-óráig tartott volna. Azt mondták rám a leányok, — azok, akik cigarettáztak, flörtöltek — hogy különöc vagyok, nem fogadom el a fiú hízelgő udvariasságát. Igen, én nem fogadtam el. Hála Istennek!”

Te is így gondolkozol már?

Ha nem, még nem vagy elég értékes!

Azután ne rontsátok el a fiúk ízlését!

A sok festékkal... ezt teszitek!

Sokkal bájosabbak vagytok „mázolás” nélkül!

„Soha nem volt még rajtam festék színpadon kívül. Soha nem ritkítottam ki szemöldököm. Soha nem lakkoztam ki körmeimet. Pedig nem vagyok valami „régimódi kislány”. Szeretem az életet, szeretek szórakozni, de csak természetes arccal és szavakkal. Sokat küzdök leánytársaim közt is az ellen, hogy arcukat ne csúfítsák el idő előtt, de sajnos, azt kell tapasztalnom, hogy még a természetesebben viselkedő társaim sem riadnak vissza a festék-álarc hordozásától. Sőt félek, hogy azok is, akik most talán még nem festik magukat, egyszer ettől sem riadnak vissza. Mert azt mondják, jól áll egy kis „természetesség az arcon”! Hát én nem kérek belőle!”

Drága húgom, a te értéked más legyen, mint a festék!

„A király leányának ékessége belülről vagyon!”

A nagy, önzetlen szeretet — ez az értéke!

Ez legyen a tied is!

Ugy-e, így lesz mindig!

A FIÚ IS HÁLÁS...

„Unokabátyám nálunk lakott... Egyszer aztán hallottam, hogy a korzón látták sétálni egy olyan leánnyal, akinek társasága nem éppen kíváncsós számára. S az első találkozást a többi találkák követték. Meg akartam menteni. Kértem, segítsen latin szavakat keresni, figyelje, nem játszom-e zongoraleckéimet hamisan. Mindíg azon voltam, hogy lehetőleg a találkák idejét lekésse. Eleinte nagyon haragudott, de azután, mikor elment, kaptam tőle levelet, amelyben hálásan megköszöni,

hogy megakadályoztam avval a leánnyal való mélyebb barátságát!"

Ez csak egy kis leányfogás. Ugyességl! Bájos találékonyságl! És megmentett egy lelket! Milyen értékes leány ez! Még két esetet irt le, az egyiket itt hozom, a másikat később.

Szeretném, ha ellesnéd tőle az ügyességét. Ugy-e, nem irigykedsz rá! Örülj, hogy ilyen nővéred is van! Irigység helyett utánozd, hogy te is ily ügyes, értékes, találékony légy! Neked is megköszönjék egyszer jóságodat!

A történet folytatása:

„A levél vétele után elhatároztam, hogy azért fogok küzdeni, hogy a leányokat a fiúk szemében felemeljem. Nagyon sok alkalmam van. Nagy társadalmi életet élünk. S bizony sokszor akad olyan fiú vagy leány, aki merészen szembeszáll a leányok „bigott felfogásával"! Ilyenkor mindig megkérdem négy szemközt, vajjon önmagából ítél-e? Mert, ha igen, köszönöm barátságát, de nem kérek belőle. Ha pedig nem magából ítél, akkor hirdesse azokat az elveket, melyeket maga is követ. Példájával és szavával ne rontson, hanem tanítson!"

Nos, mit szólsz hozzá?

Ugy-e, öntudatos, modern leány!

Mennyire szükség van mostanában ilyen leányra. Ha mindenki ilyen lenne! Ha minden leány így vigyázna magára és leánytestvéreire! Ha föl tudnók emelni a leányok becsületét a fiúk előtt. Akkor ti is boldogabbak lennétek, de ők is. Akkor oly szép lenne az, amit az Isten is akart: a szerelem.

Erről majd másik könyvemben bővebben olvashatsz. Most ennyi példa elég! Kövesd!

„MINDENÁRON . . ."

Az értéktelen leányok, elfelejtve magasztos hivatásukat, az áldozatos szeretetet, mindenáron olcsó örömhöz akarnak jutni. És jutnak is. De

saját vesztükre! Mert az olcsó gyöngyök gyorsan széttörnek és utána nagy üresség következik!

Ne érts félre, jó húgom. Szabad szórakoznod. Táncolnod. Vidámnak lenned! Szabad! Sőt...! Sokszor — kell is! De ezt lélekkel! Fínom leánybájjal. Ne önző léhaságból, élvezethajhászásból tedd. És ami fontos, maradj mindig a finom katolikus leány, aki tudja, hogy lelke is van. Aki tudja, hogy a belső, önfeláldozó szeretet a legfontosabb! A leányság szép éveiben is és majd később a családi szentélyben is.

Helytelen a bűnös örömök keresése!

Helytelen az a bizonyos: „Mindenáron!”

A: „Kerüljön bármibe... de ez kell!”

Csak néhány példát hozok, kiragadva egyet-mást.

„Mindenáron szép akartam lenni! Feltűnni! Hódítani! Ezért a leányfinomságokat is eldobtam magamtól. Ruhában, viselkedésben, csak ami feltűnő! Ami hódít! Most látom már — értéktelen voltam.”

„Földi szemmel néztem a világot. Úgy gondoltam, minél több fiút ismerek meg, annál többet jelentek. Természetesen ennek következtében megtettem mindent... ami által fiúismerőseim számát gyarapíthattam. Ezért elhanyagoltam még kötelességeimet is... És elmulasztottam azokat a dolgokat, melyekkel érdemeket szereztem volna magamnak a mennyország számára!”

„Jó, hogy ezt a kérdést fel tetszett adni. Így még sohasem gondolkoztam rajta. Most, hogy az elmúlt évek között keresgélek, meg kell állapítani, volt idő az életemben, mikor azzal foglalkoztam mindig, hol, hogyan és kivel szórakozhatom kedvemre. Valóban: szórakoztam! Tánc, zene, udvaroltatás, akkor — két évvel ezelőtt — ez jó volt. Azóta már egészen más a lelki világom! Mit ér a tánc, mit ér az udvaroltatás? Üres, értéktelen hiúság! Semmi egyéb!”

„Szégyelem bevallani, értéktelen leány vagyok. Gyenge voltam, mint sok „tucat” leány. Nem tudtam erős lenni és megengedtem magam csókolni. Mentségül szolgáljon, hogy nem világosított fel erről még senki sem . . . Később bántott is a lelkiismeretem. Azt sugallta, hogy nem jól tettem és meg is gyóntam utána. De örökké szégyelni fogom, hogy ez megtörténhetett velem, hogy nem voltam elég erős és nem tagadtam meg ezt a helytelen kérést!”

Sok leány azt gondolja, hogy szeretete abban nyilatkozik meg, ha megad mindent, amit kérnek. Tudja, hogy bűn, és mégis teljesíti a kérést. Szeretném nagyon a szívedbe vésni, drága húgom, hogy a leány igazi szeretete abban áll leánysága idején, hogy nem enged a leány tisztaságából semmit! Hangsúlyozom, ez az igazi szeretet. A másik álszeretet! Csak árt!

Azt hiszem, megértesz, kedves húgom!

Ha nem, akkor is bízd rámagad!

Biztos vagyok benne, hogy hasznodra lesz!

De később magad is belátod, mint annyi száz leány!

SZEGÉNYEK.

„JOBB ADNI, MINT KAPNI.”

„Akkor még 12 éves kislány voltam, amikor először éreztem azt, hogy jobb adni, mint kapni. Már előbb is tapasztaltam, milyen nagy öröm jót tenni, de ez volt az első eset, hogy gondolkoztam a dolgok felett. Egy koldusasszonynak adtam ételt, amit a szakácsnőnk megtagadott tőle. Ez volt az első értékes tettem!”

„Norma nővérek koldus-akciójára való gyűjtésben hosszú időn át résztvettem. Nem kíméltem semmit, hanem házról-házra járva gyűjtöttem a

filléreket és így segitettem a szegényeken. Ez most is boldogsággal tölt ell'

„A szegényeket nagyon szeretem, és hacsak tudok, mindig segítek is. Olyankor talán még boldogabb vagyok, mint az, akinek adtam valamit. Mikor még más városban laktam, minden karácsonykor elkészítettem — négy barátnőmmel együtt — egy kis karácsonyfát és elvittem az én szegény családomnak. Talán soha nem voltam boldogabb, mint akkor, mikor én valakinek a karácsonyfáját meggyujthattam és annak a síró kis maszatos gyerekek kalácsot tettem a szájába.”

„Oly jó volt kelengyét varrni a Gyermekvédő Egyesületnek!”

„Szegénysorsú cserkészfiúk nyári táborozására gyűjtöttem, hogy ne fájjon a szívük, mikor a többi fiú, akinek szülei tehetősek, táborozni megy. Nyolctíz kisfiúnak mindig sikerült gyűjtenem. Oly jó érzés volt látnom ezeknek boldog mosolyát. Persze, én jobban örültem, mint ők!”

Két dolgot figyelj meg, kedves húgom!

Először azt, hogy mily egyhangúan teszik hozzá más és más szavakkal: „Én talán boldogabb voltam!” Igen. Mert „jobb adni, mint kapni”. Adni a legnagyobb boldogság. Minél többet tudsz valakinek adni, annál boldogabb leszel te magad. Mert a jóság, a szeretet belső érték, magában hordja jutalmát, a boldogságot és azonnal jutalmazza is a jótevőt. Ha tehát boldogságot akarsz érezni, akkor tégy hasonlóan!

A másik föltűnő dolog: a találékonyság! Egyik itt, a másik ott segít a szegényeken. Hát hogyha még a többi sok esetet is fel lehetett volna sorakoztatni. Akkor látnád csak, hogy milyen leleményesek vagytok! De hagyok neked is valami önállóságot. Kutasd ki, mi felel meg neked. Kivel és kikkel, hol és hogyan tudsz jót tenni. A szegényeknek is kell mindig juttatni valamit! Kell! Egy kis

segítséget mindig tudsz adni! Ha mást nem, hát jó szót!

„ELKERGETTEM!”

„Értéktelen leány? . . . Ilyen voltam én is, amikor tudatosan, mikor segíthettem volna, elkergettem a reám szorulót. Oh, kegyetlen Lucifer voltam ekkor és azóta ezerszer megbántam tettemet. Azóta az engesztelés útját járom és erőimet a gyöngék segítségére felajánlom.”

Ehhez semmit sem szólok!

Az önvallomás: „Kegyetlen Lucifer voltam”, eléggé beszél!

Azért érezte oly mélyen bűnét ez a leány, mert igazat írt valaki:

„A leányt a jó Isten több szeretettel áldotta meg, azért, hogy az elhagyatottaknak, a szegényeknek is juttasson ebből a szeretetből!”

Aki ezt nem teszi, nem szórja a szeretetet a jó Isten akarata szerint, az meg is érzi értéktelenségét. Éppúgy, mint ahogyan az önfeláldozó leányok érzik a jótettük utáni nagy boldogságot is.

Boldog vagy boldogtalan akarsz lenni?

Mily kérdés, Péter? Hát boldog, természetesen!

Akkor tégy jót, sok jót!

És hogy a jótetthez nem kell mindig pénz, olvasd el ezt is:

„Akkor voltam értékes, amikor egy napszámos-asszony kis gyermekét gondoztam, míg a férje temetésén volt. Vagy talán akkor, amikor egy szegény munkásasszonnyal találkoztam, aki kosarat cipelt az egyik karján, a másikon pólyás gyermeke pihent. A pólya rövid volt, a kis lábacsókák kilógtak és a szegény asszony félkézzel nem tudta begigazítani. Én odaléptem hozzá, karjaimba vettem a kicsit, hogy segítségére legyek . . . Nem tudom, a

szegény asszony hálája volt-e nagyobb, vagy az én boldogságom!"

Érdekes lett volna akkor a szemeket figyelni!

Ennek a leánynak szeme napfényt, derűt ragyogott!

Ragyogott a boldogságtól!

Mert értékes leány volt!

Kedves húgom!

Szeretném meglesni szemed ragyogását titokban, amikor te is ilyen jót teszel! Csak mennél többet! Így vagy helyes!

AZ ÖREGEK.

A szegényeknek egyik csoportja: az öregek. Az öregek szegények, mert tehetetlenek! Aki tehetetlen, az mind szegény!

Mily szép kép az, amikor az ember leányt, segítő nagylányt lát egy-egy tehetetlen idős bácsi vagy néni mellett! Ez is egészen hozzád illő. Egy csoport, akikkel jót lehet tenni!

Néha egyszerű, semmitmondó a segítség. És mégis mit jelenthet egy öregnek!

Olvasd csak!

„Egy szegény öreg majdnem egy rozszant székre ült, de szerencsére még idejében figyelmeztettem. Így nem lett semmi baj!”

„Ha az utcán idősebbeket láttam nehéz teherrel, odamentem és segítettam, pedig sokszor másfelé mentek, mint én.”

„A villamoson, ha idősebbeket látok, mindig felkelek és átadom a helyemet. Ezt akkor is megtettem, amikor el volt törve a lábam.”

Mily rövid kis mondatok!

Mily gazdag tartalommal!

Főképp az utolsó! Oly természetesen, oly egyszerűen, oly bájosan írja: pedig a lábam törött volt! És mégis áldozatos volt... Sajnos, sok leány egész-

séges és mégsem önfeláldozó. Mily nagy különbségek! Mily finomak lehetnétek! Mennyi napfényt, derűt vihetnétek be az életbe!

Mosolygós szemeddel az öregeket is figyeld!

Hol lehet jót tenni!

Hol tudsz nekik segíteni!

Hisz szegények úgyis annyit szenvednek!

A GYERMEKEK.

A gyermekekről külön meg akarok emlékezni. Külön is ki akarom emelni őket. Hiszen a leány és a gyermek összetartozik! Ha valakinek szabad és kell segítened, akkor az elsősorban a kis gyermek!

Nagyon szeresd őket, kedves húgom!

Az Úr Jézus maga is szerette, karjaiba vette őket!

Neked is szabad!

Oly bájos vagy így! Te és a kis gyermek!

Ez olyan kép, amely mindenkinek tetszik. De különösen a férfiaknak. Meglátják benned az édesanyai szeretetet. Ebben a jövő képe tárul eléjük. Valóban úgyis van. Egyszer úgyis mindened a gyermek lesz. Kell, hogy az legyen, ha az Isten is ezt a nagyszerű hivatást adja neked. Már most kell gyakorolnod, ápolnod az irántuk való szeretetet!

Egy leány írja:

„A gyermeket nagyon szeretem. A nővérem két kis fiát rajongással veszem körül. És ezt az anyáskodást már sokan észrevették! Az egyik férfit ismerősöm mindig gyönyörködött bennünk, mikor a gyermekekkel voltam!”

Amint mondtam!

Ez mindenkinek nagyon tetszik!

„Ha nővérem kisleánya beteg, azonnal engem hívnak. Mert tudják, mennyire szeretem a gyermeket és ő is engem.”

„Tíz év óta, hogy az oklevél kezemben van, nyugodt lelkiismerettel mondhatom, alig múlt el egy-két nyári szünidő, amikor nem Krisztusért dolgoztam volna. Volt év, amikor három gyermeket fogtam el az úton, akik nem jártak iskolába. Az egyik kislány az úton horgolt. Megszólítottam, hogy vigyázzon a kezére. Majd kikérdeztem élete sorát. Árva, senkije sem volt, csak úgy kegyelemből tartották. Azóta pártfogásomba vettem...”

„Egyszer életemben nagyon értékes voltam egy egész héten át! Vakbéloperációban feküdtem a kórházban. Mikor már járhattam, odaültem egy vak kislány mellé, akit szintén operációra hoztak be és olvastam neki a Szív ujságot vagy szép könyveket a Szűzanyáról. Nagyon szerette, ha felolvastam neki. Istenem, szegényke milyen hálás volt értel! Úgy éreztem, nagyon értékes voltam!”

„A piszkos kis gyermekeket többször megmosdattam!”

Már nem folytatom a példák és esetek felsorolását. Úgy érzem, téged már ennyi is megragadott. És látod, hogy merre, mit lehet tenni a gyermekekkel. Akár otthon, akár az idegenben. Úton, szegényeknél, játszótereken, kórházban stb.

Mindegy, hogy hol — mindegy, hogy hogyan!

Csak szeresd őket nagyon!

Csak juttass nekik is kevés mosolyt!

Nem keveset, sokat! Nagyon sokat!

Akkor ő is rád kacag majd!

Átölel és megcsókol!

Akkor ismét érzed, hogy boldog vagy!

ISTENNEL — A LÉLEKÉRT!

A LELKEKÉRT!

Sok példát hoztam már arra, hogy a leány az édesapa, édesanya, testvér, barát, barátnő lelkét meg akarja menteni. Most egész külön beszélek

erről, nehogy elfelejtsd, kedves húgom, hogy a lélek, az Isten a legfontosabb! Akiket szeretsz, azoknak lelkét mentsd meg legelőször! Ez a legnagyobb jó, amit csak adhatsz!

Milyen komoly mondat ez: „Édesapa lelkét meg kell mentenem az örök haláltól!” És nemcsak édesapádét, hanem édesanyádét is, testvéreidét is, ismerőseidét is, mindenkiét, akiét csak lehet!

Erre külön is gondolj!

Lelket menteni mindenütt!

Vallásosságra vezetni mindenkit!

Egy példa:

„Régen, talán egy-két éve azt vettem észre, hogy édesapám nem megy vasárnap misére. Nagyon fájt, hogy ennyire megbántja a Jézuskát. Sokat gondolkoztam. (Ez nagyon fontos, kedves húgom, gondolkozni!!!) ... Sokat gondolkoztam, miként vehetném rá a misehallgatásra. Léven kemény férfi, nem volt könnyű dolog. Megpróbáltam. Itt vasárnap délelőtt fél 12 és 1 óra között van a korzó-idő. Megkértem, kísérjen el, mert sétálni szeretnék. Mitsem sejtve, megtette. Mikor a templom elé értünk, pont fél 12 volt, éppen akkor kezdődött az utolsó szentmise. Kértem, menjünk be egy percre. Természetesen megtette. A pár percből félóra lett és édesapám szépen végighallgatta a szentmisét... Hála Istennek, már becsapás és csel nélkül is elmegy minden vasárnap misére!”

Lám, az okos leány mit ki nem talál! És mit el nem ér!

Nem kell sokat rábeszélni...

Fínoman, találékonysággal!

Elsősorban jópéldával.

Néha kéréssel is. Attól függ, milyen a helyzet!

Az eredmény néha meglepő! Ezt a leányt is hallgasd meg:

„Még tavaly megtérítettem valakit és most olyan boldog vagyok, mikor az illető azt mondja, hogy el sem tudja képzelni a vasárnapot szentmise-

hallgatás nélkül. Sokszor délután is betér a templomba, mikor nincsenek sokan és elbeszélget a jó Istennel. Én ezt értékes munkának tartom!”

Az is, kedves húgom!

Mennyi példát tudnék hozni! Kicsit, aprónak látszót. És nagyot. Megtéréseket, áttéréseket! Mind leányok munkája! A kicsiket oktatják. A nagyokat lelkigyakorlatokba küldik! A vőlegényt megtérítik. Vallásossá teszik! Stb., stb.

Oly gyönyörű ez a levél is!

„Úgy gondolom, hogy akkor szereztem örömet a jó Istennek, amikor egy szegény, eltévedt kis báránynak megmutattam az utat. Sokat kellett harcolnom, küzdenem, de boldogan tettem. Hisz az az igazi katolikus, aki a jó Istentől kapott sok kegyelmet és szeretetet nemcsak magának tartja meg, hanem ebből másnak is juttat. Akkor azok is, kik eddig nem ismerték az Isten jóságát, általa megismerik és megtudják — „mily édes az Űr”... Akkor ők is ráeszmélnek, hogy eddig mily sok kincset vesztegettek el! Arra kérem a jó Istent, engedje meg, hogy továbbra is hinthessem a drága lelkekbe Isten végtelen szeretetét!”

Viszont én azért imádkozom, hogy te is ilyen lelkületű légy! Te is így gondolkozz! Te is a lelkek mentését szorgalmazd! Te is sok-sok lelket vezess az Űr Jézus szent Szívéhez! Ott olyan jó lesz megpihenni. Az eltévedt báránycáknak is — és velük neked is!

Tehát egyik jelszónk:

Lelkeket menteni!

ISTEN ELLEN...

Az ellenkező csoport Isten ellen és Isten nélkül él. Vagy nem törődik a jó Istennel. Vagy bűnnel bántja meg. Vagy néha ellene is dolgozik, amikor

mást bűnre csábít! Sajnos, ilyen leányok is vannak!
Sajnos! És ez a legrosszabb!

De ez a leányoknak is a legfájóbb!

Igaz, sokan „megszokják” az istennélküliséget.
De legtöbb így sír fel:

„Egy olyan leány írja ezt a levelet, akinek mindene van, amit csak szeme-szája kíván, de a legfőbb nincs meg: a lelki béke. Kedves, jó Páter, rengeteget lehetne erre a papírra vetni feleletként arra a kérdésre, hogy mikor voltam értéktelen. Talán akkor, amikor magam az ördög karjaiba vettem, amikor bűnt követtem el, amikor szentségtöréstől sem riadtam vissza...”

Egy másik leány:

„Szerintem akkor voltam értéktelen, amikor az édes Jézust bűnnel megbántottam. De akkor nemcsak értéktelennek, hanem élettelennek, üresnek éreztem magam egészen addig, míg meg nem kaptam a bűneim alól való föloldozást!”

„Akkor, amikor legnagyobb szükségem lett volna Istenre, akkor hagytam el... és nem tudtam bízni, nem tudtam hinni... bűnt bűnre halmoztam!”

„Felláztam még Isten ellen is, ha valami nem úgy volt, mint ahogyan én akartam. Ilyenkor elkeseredtem és azért voltam olyan szörnyű. Most már csak iszonyattal tudok rá visszagondolni, pedig nem is történt még olyan régen!”

„Szörnyű” nagy dolgok ezek, jól írta az a leány!

Valami nagyon nagy a bűn.

Mégis olyan könnyen vétkezünk!

Csak a külsőség! Csak a szép, csinos megjele-
nés! Kacérkodás!... Kerüljön bármibe!

Ilyenre csak „iszonyattal” lehet visszagondolni!

Lám, viszont milyen jó a gyóntatószék!

Hogy ott lemoshatjuk bűneinket!

Ott eltűnnek az értéktelenségek.

Ismét hófehérek leszünk és üdék! A gyóntató-
székben!

Ugy-e, milyen jó katolikus leánynak lenni!

ÁRULÁSI!

Csúnya szó, de le kellett írnom!

Mert bizony nem egyszer előfordul, hogy a leányok elárulják, megtagadják az édes Jézust. Míg jó, addig hozzá simulnak. Amikor szeretetből próbára teszi őket, akkor elpártolnak, hűtlenek lesznek. Hozzá! És hányszor előfordul, hogy egykor buzgó leányok egy „jó partiért” hűtlenek lesznek az Egyházhoz, saját és gyermekeik lelkét eladják. Nagy bűn ez, drága húgom. Nagyon nagy bűn. A legnagyobb szeretetlenség Isten és a jó katolikus Anyaszentegyház ellen. De önmagad ellen is. És még inkább a kis gyermekek ellen, akik a te hibád-ból nem láthatják meg az igazi hit világosságát. De még az ellen is, aki miatt ezt a sok bajt okozod... mert nem lehet rajtatok Isten áldása!

Kedves húgom, már most határozd el magad, hogy inkább sohasem mészhöz, minthogy ennyi bajt zúdíts magadra és tieidre.

Mikor hűtlen akarsz lenni...

Bármilyen kis dologban is...

Jusson eszedbe ez a levél:

„Mikor voltam értéktelen? — A szegény pírja fut az arcomba, szememet könnyek töltik meg, amikor erre a kérdésre felelni próbálok — Atyám! Ha meggondolom, hogy az édes Jézus eddig 17 évet engedett megélnem. Adott minden jót: örömet, friss, fehér, kenyeret, meleg ágyacskát, kedves ismerősöket, testvérkéket, szerető szülőket, és legnagyobbat, a katolikus hitben Önmagát. Megadta azt a gyönyörű valamit, amit tiszta leányléleknek neveznek... És én, a parányi teremtmény ezt a sok jót,

ezt a sok értéket sokszor nem használok arra, amire kaptam, néha bünt követek el . . . Én nagyon bánom, hogy ilyen értéktelen voltam eddig. De ezután, ígérem, megjavulok, értékes leány leszek. Érzem, hogy ezentúl igazi katolikus, magyar leányhoz méltó életet fogok élni!"

Mit akarnék, drága húgom, mást, mint ezt!

Hogy te is boldog, katolikus, magyar leány légy!

SZIVECSKÉK — KŐSZIVEK.

Amit eddig rólatok írtam, rólatok, nagylányokról, — kedves húgom — azt kicsiben megtalálni a kis húgocskáitokban is. Ők úgy írták, hogy: Szivecske voltam . . . Kőszívű voltam . . .

Azért is írom le ezeket a kis eseteket, hogy kis húgocskáid lelkébe belevidd, bevésd a „szivecske”, a „kőszív” gondolatát. Hogy már egészen kiskorában ismerje meg a szeretetet . . . és gyakorolja is!

Azt már nem is kell említenem, hogy minden kislány a te kis húgocskád!

KŐSZIVEK.

„Kőszívű akkor voltam, amikor anyukám azt mondta, kislányom, menj el az üzletbe és hozz egy kiló kenyeret, mert nincs itthon a leány. Erre én vállalt vontam és azt feleltem: Most nem érek rá! Anyukám erre nagyon elszomorodott!"

„Nagyon sokat voltam kőszívű szüleimmel szemben. Egyszer akkor, amikor anyuka megkért, hogy menjek el kis testvéremnek babasapkát venni. A helyett, hogy elmentem volna, játszani mentem."

„Kőszívű voltam, amikor nem fogadtam szót,

mindíg feleseltem, nem akartam azt csinálni, amit parancsoltak!"

„Egy alkalommal, mikor hazamentem az iskolából, nem vetettem le az új szoknyám és édesanyám rám is szólt, de akkor sem akartam levetni!"

„Köszívű voltam, mikor egyszer a kisasszonyom mindent a legnagyobb gonddal készített el, én pedig mindent kifogásoltam. Nagyon bántotta szegényt, hogy nekem semmi sem tetszett."

„Egyszer azt mondtam az irodakisasszonynak: te számár! Ekkor voltam a legköszívűbb az életemben."

„Tél volt. Én éppen sétálni mentem és majdnem megfagytam. Az egyik utcasarkon egy koldus didergett. Mikor elmentem mellette, kért, hogy adjak valamit neki, mert éhezik. Nekem volt a zsebemben pénz, de lusta voltam elővenni, így azt mondtam, hogy nincs!"

„Nyár volt és nagyon sok volt a légy. Én nagyon haragudtam és megfogtam egy legyet. Leszakítottam a fejét és néztem, hogy forog körbe. Azután még sokat fogtam. Levágtam szárnyukat, de még a lábukat is. És néztem, hogy szenvednek. Még pici voltam, de mégsem lett volna szabad ilyet csinálnom!"

Ezek kis kegyetlenségek — melyek nagyra nőnek!

Ezért veszélyesek!

Ezért kell kerülni azokat!

TESTVÉREK — TÁRSAK.

„Akkor voltam köszívű, amikor semmi dolgom sem volt, a testvérem nagyon jól játszott. Apukám elküldte őt a boltba, ezzel megzavarta játékát. Én elmehettem volna, hisz úgysem volt semmi dolgom, de hagytam, hadd menjen ő el."

„Köszívű voltam, amikor testvéremre ráfogtam, hogy ő megverte a másik testvéremet.”

„Testvéremet a folyóba löktem, mert meg akartam bosszulni, hogy elvette tőlem az éretlen almát!”

„Testvérem arcába dobtam köszívűen a labdát!”

„Egyszer kért a kis testvérkém egy játékot. Nem is egészen az én játékom volt és nem is szerettem. Mégis, mikor kérte tőlem, én nem adtam neki és elküldtem, mert köszívem volt.”

„Nővéremet beárultam csak azért, hogy árulkodjak.”

„Egyszer az unokatestvérem eljött hozzám, de én nem akartam semmi játékot odaadni. Ő megharagudott, erre én felpofoztam.”

„Bátyámmal verekedtem. Sokszor voltam ilyen köszívű!”

„Akkor voltam köszívű, amikor az öcsémrel nem játszottam, hanem inkább olvastam, pedig öcsém nagyon szépen kért, de én durcáskodtam!”

„Egyszer kaptam egy zacskó cukrot. Kért tőlem egy kislányka, de én nem adtam. Ekkor igazán köszívű voltam.”

„Akkor voltam köszívű, amikor az egyik gyerektől elvettem a labdát. Az sem volt szép tőlem, hogy míg az egyik gyerek felállt, addig én elfoglaltam a helyét.”

„Éppen nyár volt. A hegyen csináltunk magunknak egy homokcsuszdat. Ott volt egy kis parasztleány is. Mi azt mindig lelőttük a hegyről, úgyhogy ő gurult, gurult és közben jól megütötte magát. Mi nemhogy megsajnáltuk, hanem mikor sirt, még a tetejébe meg is vertük és azt mondtuk, azért sír, hogy meghallják és mi kikapjunk! Juj, utálatosak voltunk!”

Talán soha nem is gondoltad, hogy a kislányok is ilyen köszívűek néha!

Mennyit segíthetnél!

Ha megtanítanád őket, hogy mily csúnya, ha valaki kőszívű!

A „szivecskék” sokkal kedvesebbek!

SZIVECSKÉK!

Lásd, milyenek a „szivecskék”!

„Egyszer láttam, hogy édesanyám nagyon fáradt volt és én segítettem neki, ahogy tudtam, erre ő megdicsért és elhatároztam, hogy máskor is szivecske leszek!”

„Szivecske voltam, amikor szüleimnek jó tanulóssal örömet szereztem!”

„Akkor voltam szivecske, amikor nagyon érdekes könyvet olvastam és anyukám hívott, hogy csináljak uzsonnát és én szó nélkül mentem.”

„Szivecske voltam, amikor az ágyban lustálkodni akartam, de mikor anyukám szólt, rögtön kiugrottam az ágyból!”

„Akkor voltam igazi szivecske, amikor otthon anyukának segítettem!”

„Csak mint „szivecske” tettem meg, hogy mikor a könyv legizgalmasabb részét olvastam, és esőben el kellett hazulról mennem — mosolyogva tettem!”

*

„Akkor voltam szivecske, amikor fáradt voltam, de testvérem hívására mégis játszani mentem!”

„Egy alkalommal érdekes könyvet olvastam. Testvérem beteg volt, vizet kért. Én abbahagytam az olvasást és vittem neki! Ekkor szivecske voltam!”

„Egyik reggel kis öcsémet felöltöztettem tetőtől-talpig. Ekkor éreztem magamat leginkább szivecskének.”

„Mikor nővéremmel osztzkodtunk, neki adtam a jobbat.”

„Egyszer csokoládét kaptam apustól, finom tej-

csokoládét, amit nagyon szeretek. A bátyám nem kapott, mert fájt a gyomra. Sóvárogva nézett engem, mikor számba vettem az első darabot. Én megsajnáltam és eltettem neki a felét akkorra, amikor meggyógyult!”

„Szivecske voltam akkor, mikor együtt tanultam egy leánnyal, aki nehezen tanulta meg a leckéjét.”

„Szivecske voltam, mikor egyik barátnőm rosszat csinált és én magamra vállaltam, hogy ő ne kapjon ki.”

„Mikor Margitnak adtam a labdát, hogy jóvátegyem, amit ellene tettem, szivecske voltam.”

„Anyukának és a cselédnek mint kis szivecske segítetttem.”

*

„Szivecske akkor voltam, amikor szegény, beteg kolduson segítettem, ételt adtam neki.”

„Egyszer az iskolába menet az úton egy nagyon szegény bácsit vettem észre. Attól a naptól kezdve mindig vittem neki valamit. Egyszer kenyeret, egyszer vajat, de sohasem mentem el mellette üres kézzel.”

„Szivecske akkor voltam, amikor velem szembejött egy vak néni és én hazavezettem. Mikor anyuka ezt megtudta, nagyon örült.”

„Egyik osztálytársamnak édesanyja mosónő. Özvegy. Nem keresett eleget. A kislányt elhívtam hozzánk ebédelni és ruhát is kapott tőlünk!”

„Egyszer jött hozzánk egy, a háborúban megrokkant szegény öreg koldus. Én mindjárt lementem a konyhába, vágtam egy nagy darab kenyeret, szalonnát, kolbászt. Még egy pengőt is adtam, pedig azt cukorra kaptam! A szegény öreg nagyon hálálkodott és azt mondta: Isten fizesse meg! Én nagyon örültem, hogy a szegény embernek örömet okoztam, de különösen azért, mert tudtam, hogy ezt a kis jótettet az édes Jézusnak tettem!”

Ezt minden kislánynak magyarázd meg!

Jézuska kedvéért tegyen jót!
Nem csupán az emberekért, még kevésbé a
hálaért!
Egyedül az Úr Jézusért!
Ez a kis szivecske tulajdonsága!

MINDENKINEK MINDENE!

Már látod világosan, kedves húgom, hogy a ragyogó szemű, értékes leány valóságban „mindenkinek a mindene”. Szeretetet szór mindenfelé. Mert a szeretet, az önfeláldozó szeretet a legsajátosabb leányvonás.

Az ellenkezője az önző leány. Aki csak magát tartja szem előtt. Mindent érte tegyenek. Ő nem akar másnak segíteni. Kényes, finnyás. Bűnt bűnre halmoz. Magát és más is a romlásba taszít. Még egyszer szeretném mind a kettőt bemutatni. Milyen az önző, milyen az értékes leány.

Milyen az, aki csak önmagáért él — és milyen az, aki „mindenkinek mindene”.

A HIDEG ÖNZÉS.

„Sok leány írhatja ezt magáról:

Mindíg önmagammal foglalkoztam. Csak én. Az én jólétem. Pillanatnyi vágyam. Néha egészen elfoglal az — öltözködés. Nagyon sokszor csak azon törtem a fejem, hogy hol szórakozhatok, táncolhatok többet és jobban. És aki önmagával van elfoglalva, vajjon mit tesz az Isten és felebarát iránti szeretetből? Nem tud áldozatot hozni még kis dolgokban sem. — Milyen érték lenne, ha minden leány tudna egy kicsit korábban felkelni, misét hallgatni Isten iránti szeretetből. És ha felmerülne a leányokban mindennap a kérdés: mit is tehetnék ma felebaráti szeretetből?

Van egy fiatalasszony barátnóm. Itthagytta a várost és az urát azzal, hogy ő itt halálra unja magát. Mert itt nem lehet szórakozni. Pedig ugyancsak sokat járt moziba stb., stb. A mindenféle regény olvasása is unalmas — mondotta. Neki Pest kell. Ez „modern” leány, aki most ment férjhez. Természetesen háztartással nem foglalkozik... úgy hozatják az ebédet. Szerinte „keresztényibb” felfogás, ha fogadna egy gyermeket és azt felnevelné... De hogy magát feláldozza a saját gyermekeért, hogy valóban fel is nevelne egy fogadott gyermeket, azt már nem... Szórakozás, tánc, multság, ebben látja életcélját...

Igy fejlődik ki bennük a hideg önzés!”

Gondolkozzál rajta, jó húgom, mennyire igaz ez. Azok a lányok, akik nem gyakorolják a szeretetet, akik mindig jól akarják magukat érezni, azokban kifejlődik a hideg önzés... és... és teljesen értéktelenek lesznek! Mit használ ilyen kis „asszonyka” a hazának, a családnak, a társadalomnak? Semmit! Értéktelen! Csak ront másokat. Csak fekély a nemzet testén! Hány ilyen leány van! Akikből ilyen asszony lesz!

De én azért írom ezt a könyvet, hogy minél kevesebb legyen.

Hogy az ilyenek eltűnjenek az élet színpadáról.

Kedves húgom, segíts ebben példádval, szavaddal!

EGY MEGTÉRŐ.

Sok leány visszatér a hideg önzés útjáról. Érzi, tapasztalja, hogy ez nem méltó hozzá. Ez nem is lehet méltó hozzá! Ez nem tud boldogságot adni. Az önzés útja tartalmatlanná teszi a leány szívét! Hideg lesz és számító. Azért szeretne visszatérni a szeretet útjára. És van visszatérés. A szeretetet

minden percben meg lehet kezdeni. És akkor máris értékes vagy!

Egy visszatérő leány írja ezeket:

„Hogy mikor voltam a legértéktelenebb? — Mikor az Isten nőnek teremtett, teleszórta a szívem szeretettel. Hivatást adott, kincset bízott rám, hogy bennem a jó és szép megszázsorozódjék. Búzaszemnek teremtett az Isten, hogy megsokszorozzam magam... És én akkor voltam a legértéktelenebb, mikor visszadobva mindent, önmagamnak nyíló rózsá akartam lenni...

Amikor nem akartam elfogadni a keresztet, amikor féltem a gondtól, a sötétségtől, az egyedül-léttől. És azt kívántam, hogy minden fény, minden sugár, minden csillogás az enyém legyen. Szép legyen — kívülről. Gazdag anyagiakban. Egyszóval minden, ami kényelmes és jóleső, minden — csak Isten és lélek nem! Amikor a pillanat könnyű, játékos szórakozásáért a lelkem tettem kockára. Amikor vágyaimat, mint mérges vizek bűnös virágait, ápolgattam. Amikor minden igyekezetem az öröмок elérése volt...

Akkor voltam legértéktelenebb, amikor becsaptam az Istent, felebarátot, önmagamat! Mikor a mának szappanbuborék-örömeiért otthagytam az Istent. Amikor vétkezni nem, de felülemelkedni szégyenkeztem. Amikor minden tükörben önmagam láttam, de a keresztet nem akartam meglátni...

Pedig az Isten nőnek teremtett...

Teleszórta szívem szeretettel...

Hivatást adott, kincset bízott rám, hogy bennem a jó és szép megszázsorozódjék!

És így éltem!

Aztán egyszer jött a Jó Pásztor... a tékozló leány Atyja... a Szeretet. Megfogta a kezem. Felmelt. Visszavezetett. Meggyóntam jól! Kinyílt, megtisztult a lelkem! — Most itt vagytok!"

„A Szeretet” megint eljött.

Megfogja a kezedet!

Vezetl Téged! Az én drága húgomat!
Menj hát a szeretet útján!
Két kézzel szórd a szeretetet... mindenkinek
...mindent...
Hogy szebb legyen a föld...

MINDENKINEK MINDENE!

Néhány szép levél.
Kedves húgom, úgy szeretném!... Ugy-e, tudod,
hogymit?

Gondolkozzál te is így!

„Ezután mindenkivel szemben még kedvesebb
leszek és barátságosabb, mint eddig voltam. Mégha
olyan dolgokra is megkérnek, ami nehezemre esnék,
feltétlenül megteszem. Hisz az Úr Jézus is fárado-
zott értem sokat! Sokat!”

„A jó Isten segítségével mint fiatal pedagógus
akarok a községemnek szolgálni... mindenkinek
mindene leszek!”

„Most jöttem rá arra, amit eddig öntudatlanul
kerestem... „mindenkinek mindene” akartam lenni!
Most tudatában vagyok, a jó Isten engem „szivecs-
kének” rendelt és az is leszek! Mindenkinek min-
dene!”

„Életem főmotívuma: segíteni ott és azon, ahol
és akin kell!”

Nehéz, de fenséges feladat. Aki ezt a feladatot
tűzte ki élete céljául, annak tudnia kell azt, hogy
az utat tüskék szegélyezik, melyek meg-megszúrják
az embert. De ha elhatározása szilárd, ha a hite
megingathatatlan, borítsák bármily súlyos sebek, az
úton meg nem állhat, mert a szeretet játszva tova-
viszi. Kell-e ennél felemelőbb életcél? Van ennél
hozzánk jobban illő életprogram?

Ne vegye Páter tolakodásnak. Néhány példa az
életemből:

Vegyesházasságból származó tanítványom halálos ágyon fekszik. Csodával határos módon végzi el első áldozását a csöppség.

Más tanítványom szintén halálos ágyon. Apátlan, anyátlan árva. Hat hónapig tartjuk benne az életet, a reményt... Most, amikor már maga is látja a vég közeledtét, azon vagyunk, hogy rettenetes szenvedéseit kamatoztassa... És ha meghal, fel kell öltöztetni tisztességesen, el is kell temetni. Csak nem állhatnak körül társai egy gyalumatlan koporsót?!

Könnyező édesanyával találkozom az úton... Fiának rossz a bizonyítványa. Szidja a tanárokat... Hosszú beszélgetés után belátta, hogy bennük is van hiba... lassan-lassan megvigasztalódott!

Lányom bér málkozna, de nincs bérmaanya — mondja egy asszony... Megvan! Épp kapóra jön... a házasság úgy sincs rendben, legalább ott is segíthetek. Egy csapásra két...

...Az Isten áldja meg... a kislányomat kelle beiratnom... de nincs most pénzem... „Majd megcsorgálom!”

Egy ismerősöm rosszul lesz, kórházba kell mennie... Meglátogatom, bár nem érdemelte meg előbbi viselkedése alapján...

...Hibámon kívül nem voltam vele beszélő viszonyban. Rosszul lesz, segítem. Gondos segélynyújtásom annyira meghatotta, hogy bár köztünk sok-sok év van, bocsánatot kért a múltért...

Ime, néhány szemelvény a női lélek sok-sok értékéből. Segíteni mindig, mindenkin, válogatás nélkül, és avval, amivel éppen kell! Ima, tanács, vigasztalás, meghallgatás, közvetítés, kijárás, sőt igen gyakran súlyos anyagi áldozattal is!

Az a nő, aki ezt az életcélt tűzte ki magának, az elmondhatja magáról: „Uram! Mindenemet odaadva, mindenkinek mindene lettem... követlek Téged!”

*

Kedves jó húgom! Őszintén írom, ilyen nagy lélek láttára nem talállok megfelelő szót a dicséretre... De álljon itt helyettem egy leány szava:

„Páter! Úgy kinyílt a szemem és a szívem! Mennyi sok jót lehet tenni!”

Kedves húgom!

Nyíljon ki hát a te szemed... a te szíved is! Lásd, mennyi jót lehet tenni!

Járj körül, jót téve, mint annyi lány, mint az Úr Jézus!

Légy mindenkinek a mindenel

Kicsivel kezd és naggyal fogod végezni...

Menj!

Ezen a királyi úton legyen útitársad az áldozatos szeretet.

Hogy szebb legyen a föld!

Hogy boldogabb legyen Magyarország!

Igy, meglásd, tied lesz a gyönyörű mennyország!

**„LEHETEK
ÉN MÉG ÉRTÉKES LEÁNY?”**

ÉN MINDIG CSAK JÓT TEGYEK?

Kaptam ilyen levelet is:

„Sokszor elgondolkoztam azon, hogy érdemes-e egyáltalán kedvesnek, értékesnek lenni?

Vajjon, ha az életbe kerülök, nem fognak-e kihasználni?”

„Bár én mindig, mindenkivel szemben kedvesnek, előzékenynek igyekszem lenni, velem mégsem olyan kedves mindenki, mint ahogyan én azt szeretném...”

„Hát én mindig csak jót tegyek?”

Nos, kedves húgom, ezekre a kérdésekre hozszan válaszolok!

Először is azt, ha így gondolkozol, soha nem lehet belőled igazán értékes leány. Mert az értékes leány jót tesz, és jót téve föláldozza magát. És egyáltalán nem nézi azt, hogy viszonzják-e vagy sem. Ő csupán az édes Jézusért tesz jót és csupán azért, mert jó szíve van és boldog, ha másért magát föláldozva mást boldoggá tesz.

Ez nagyon fontos gondolat! Boldogságod legyen jót tenni csupán azért, mert jó szíved van! És az édes Jézusért!

Ha tehát értékes, boldog, ragyogó szemű húgom akarsz lenni és maradni, akkor kimondom, igenis kell „mindíg csak jót tenni”! Igenis, kell „mindíg kedvesnek, előzékenynek lenni — mindenki vel szemben”! „Kell mindíg mosolyogni — mindenki re!”

De beszéljessünk erről még egy kicsit!

Mert lásd, nem is egészen igaz, hogy neked, kedves húgom, „mindíg” csak jót kell tenned. Mert hiszen kis öcsikéd nem sír mindíg, nem zaklat minden órában, édesanyád sem hív minden percben... A jóság gyakorlásának alkalmai bizony csak elszórva fordulnak elő az életben. Itt-ott tűnnek fel, mintha koronád drágagyöngyeit egy titkos kéz szét szórta volna a világban. És bizony, ha értékes akarsz lenni, akkor minden egyes alkalomra készen kell állnod! Minden gyöngyszemet felszedned! Amint jelentkezik valami alkalom, azonnal ragadd meg és tégy jót, mosolyogva!

„De így is mennyire igénybe vesznek! Így is holtra fárasztanak! Sohase pihenhetek!”

Ugy-e, jó húgom, ezt egészen magad sem hiszed el! Mert azért lesz időd a pihenésre is! De az is tény, hogy a szeretet gyakorlása önmegtágadással jár. Fáradtság, munka, önlegyőzés nélkül azonban még enni sem lehet! És hogy akarsz te értékes leány lenni ölbe tett kezekkel, kényelmeskedve?

Hogy akarsz te a szeretet tündére lenni önfeláldozás nélkül? Hogy akarod te az értékes leány előnyeit élvezni? Úgy, hogy önző is vagy együttal? De ez a kettő nem fér össze!

Ha értékes akarsz lenni, akkor hozz áldozatot is! Csak így lehet belőled értékes leány!

NEM FOGNAK KIHASZNÁLNI?

De igen!

Ki fognak használni!

Mert mindenki azt keresi, aki magát föláldozzal

Örülj, ha kihasználnak, ha elfogadják jószágodat!

A napsugár is örül, ha ragyoghat, ha élvezik meleg sugarait!

Arra azonban vigyáznod kell, hogy ne erőltess túl magad! Mert ez is előfordulhat. Ha hosszú időn át saját teendőidhez még mások nagy és komoly munkáit is elvállalod, könnyen felőrlőd idegeidet. Erre vigyázz! Ha valamire megkérnek, tedd meg mindig szívesen. Csak akkor, amikor érzed, hogy ez már túlhaladja erőidet, csak akkor térj ki valahogyan így: „Nagyon szívesen megtenném, sajnálom is, hogy vissza kell utasítanom, de most teljesen lehetetlen...”

Mosolyod, meleg hangod, egész egyéniséged igazmondásodnak is és jó szívednek is bizonyítéka lesz egyszerre!

De ha ez a veszély nem áll fönn, akkor örülj, hogy kihasználnak!

Örülj, hogy áldozatod árán másoknak örömet okozhatsz!

Azután gondold meg azt is, hogy mások mennyi jót adtak és adnak neked! Nézz magad körül. Nézz a múltba, nézz a jelenbe, de a jövőbe is!

Minden, ami körülötted van, azt jelenti, hogy sok-sok ember dolgozott érted. Az ágy, amelyben oly édesen alszol, szegény munkások nehéz munkájának, áldozatának eredménye!

Azok a párnák, paplanok, amelyek közé oly sietve bújsz a hideg téli estéken, keserves munka eredménye, amelyen ezren és ezren dolgoztak.

A melegítő kályha juttassa eszedbe, hogy azon éhbéren sínylődő munkások fáradtak és talán ezért a munkáért odaadták hitüket, meggyőződésüket, talán boldogságukat...

A cipőt, a selyemharisnyát, szép ruháidat, melyekre oly hiú vagy, szegény emberek kéréses keze nyújtja neked! Ha meglátnád, mennyi áldozat, mennyi verejték, elfojtott sóhaj fűződik hozzájuk!

A párolgó étel, a finom hús, a puha kenyér... minden, minden fáradságos munka gyümölcse...

De nem folytatom tovább. Csak azt kérdezem, hogy ha az emberek ennyit dolgoztak érted, te nem tudnál nekik semmit sem adni? Te tudnál tétlenül ülni puha párnákon, megtagadva önmagadat, leány voltodat, meghazudtolva a szeretet parancsát akkor, amikor körülötted minden arról beszél, hogy mások mennyit áldoztak érted?

Ne mondd, jó húgom, hogy azok csak pénzért és átkozódva dolgoztak, nem szeretetből. Ne mondd, mert ez részben természetes, részben fájó tény, szívbe markoló keserűség! Ez annak a jele, hogy nincs meg bennük a szeretet!

Tudom, hogy ezren és ezren káromkodva kovácsolják a vasat. Tudom, hogy sokan megátkozzák munkájuk jövő birtokosát. Tudom, hogy égő gyűlölet él millió és millió munkás, munkásnő szívében a helyett, hogy szeretettel kísérnék munkájukat. Hiszen ha pénzt kér érte, kérheti, kell is kérnie, mert abból él! De lakozzék szívében szeretet és minden megváltozik.

Ezek szegények azért oly durvák, mert nem látják a szeretetet! Nem látnak példát. Mert mindenki másra hárítja a szeretet gyakorlását...

Látod, kedves húgom, ezért kell neked még áldozatok árán is gyakorolnod a szeretetet. Példáddal kell elől járni. Igen, neked a szeretet tündérévé kell válnod! Neked szeretetet kell sugározni! Neked barátnőiddel karöltve a szeretetet kell belevinned a szívekbe!

Csak így lehet belőled értékes leány!

Pedig azzá kell lenned!

Hogy szebb legyen a föld!

Hogy téged mindenki szeressen!

Tudom, nehézségbe, önmehtagadásba, szenvedésbe kerül a szeretet gyakorlása. De hogy könnyebb legyen a küzdelem, segítek neked.

Talán még visszaemlékszel egy-két gyermekkori mesére. Bizonyára vissza tudsz gondolni a téli estékre, amikor a meleg szoba csendjében édesanyád mellé ültél, aki oly szeretettel mesélt neked a szerencse fiáról... Hogyan is volt?

A szerencse fia szegény legény volt, nem volt egy fillérje sem. Pedig az igazán nem sok. Amíg az édesanyja élt, még jól ment sorsa a fiúnak. De amikor utoljára tekintett rá, amikor utolsó szava is elhangzott, amikor a hideg sír elnyelte, amikor a szürke rög eltakarta őt fia elől, attól kezdve sanyarú, keserű, sivár napok virradtak reá.

Eddig volt mit ennie. Eddig tudott ruházkodni. Eddig volt, aki megsimogassa, szeretettel magához ölelje, forrón megcsókolja. Így nem is érezte szegénységét, így a száraz kenyér is kalácsszámba ment. Hiszen az édesanya szeretete mindent megédesített.

Hej, de amióta az a szerető szív megszűnt dobogni, azóta mind mostohábban bánt a sors a fiúval. Nem is volt maradása, elhagyta faluját és ment, mendegélt szerte a nagyvilágba.

És ahogy így ment, mendegélt, egy sötét erdőbe ért. Sötét volt az erdő, sötét volt a fiú szíve is. Úgy gondolta, hogy megférnek egy helyen. Be is ment a sűrű lombok közé és addig meg állt, míg egy tisztáshoz nem ért. A tisztás kellős közepén kis tavacska ragyogott, mint égen az esthajnali csillag. Már este volt, csend; pihentek a madarak. Elfáradt a fiú is. Nyugalomra tért.

Alighogy elszunnyadt, álmot lát. Gyönyörű tündér emelkedik ki a vízből. Csónakba száll. A csónakot hat hattyú húzza. Egyenesen feléje jönnek. A szegény legény csak bámulja a tüneményt. A gyö-

nyörűszép tündér ráemeli csodaszép két szemét, aztán csengő, édes, csilingelő hangon így szólítja meg:

„Hallod-e te, szegény legény! Akarsz-e a szerencse fia lenni? Akarsz-e a gyémántország királya lenni? Akarod-e, hogy én a tied legyek? Ha kiszabadítasz engem ebből a tóból, ahol rabságban sínylődöm, tied leszek és tied lesz egész örökségem is. De nagy harcok várnak rád! Ezt a tavat ki kell száritanod. Ez azonban csak úgy lehet, ha a tápláló forrást elzárod. A forrás egy titkos barlangban van, melyet a hétfejű sárkány őriz. Ezt kell legyőznöd. Kemény munka lesz ám, mert tüzet okád és halált lehell! De ne félj! Én segítek! Hogy azonban ne kételkedjél szavamban, bizonyságul itt a gyűrűm, — kidobta a partra — húzd fel ujjadra, ha bajban leszel, fordíts egyet rajta és én láthatatlan segítséget küldök...”

A tündér eltűnt, a fiú fölébredt. Egyenesen a tóhoz futott, hogy hátha nem is álom az álom... És ott a fű között aranykarikát talált, a szép tündér jegygyűrűjét...

Nem fejezem be a mesét. Hiszen úgyis tudod, hogy sebtiben ujjára húzta a gyűrűt... fölkereste a hétfejű sárkányt... legyőzte... Közben sokszor forgatta a gyűrűt és a szép tündér mindig segített... És a vége: dinomdánom, lakodalom. Még ma is élnek, ha meg nem haltak!

Ez mese. De az is mese, amit most mondok neked, a szeretet „igaz meséjét”.

Volt egy leány, aki értékes akart lenni... Tudta, hogy sok áldozat, önmegtagadás kell hozzá... és elszomorodott... és elaludt. Akkor jött egy tündér... Nem gyűrűt adott, hanem varázsigét súgott a leánynak... És a leány egyszerre megváltozott! Mosolygó lett és kacagott, mindenkiel jót tudott tenni...

Mit gondolsz, jó húgom, mi volt a varázsigé?

Megmondom: „Akarok a szeretet tündérelenni!”

És ami most jön, az már nem mese, az valóság!

Evvel a varázsigével te is győzől!
Csak mondd mindig: Akarok a szeretet tündére lenni!

Ha valami nehéz, mondd: Azért is akarok a szeretet tündére lenni!

Evvel ébredj, evvel aludj el: „Akarok a szeretet tündére lenni!”

Erre gondolj mindig! Meglásd, az is lesz! A szeretet tündéré!l

A varázsigét el ne felejtsd: „Akarok a szeretet tündére lenni!”

„AKAROK!”

Ettől függ minden, jó húgom!
Akarsz-e, vagy nem!
Ha nem akarsz, sohasem leszel értékes!
Ha akarsz, akkor biztosan az lesz!
Teljesen tőled függ!
Ez legyen a te gondolatod, leveled is:
„Azért leszek ezután értékes, mert dolgozni akarok a leánylkek megmentésén. Megtanítom őket tiszta lelki szeretetre. S hogy ezt megtehessem, sok lemondást, sok önmegtágadást kell gyakorolnom. És én ezt mind megteszem, akarom megtenni. Hősiesen akarom, mert a csonka hazámnak értékes magyar leánya akarok lenni. Akarok! Igen! Ezt a rövidke szót tűzöm magam elé: Akarok!”

„Akarok! Egy kemény, rövidke szó,
Melyben benne van egész életem.
E szó mögött sok nehéz harc rejtőzik.
E szó miatt még sokat könnyezek,
De történjék bármi, ha egy egész világ is
Fog ellenállni, vagy ha egyedül is maradok,
El nem csüggedve mégis: akarok!”
Magam előtt látlak most, drága húgom. Látom mosolygó, ragyogó szemedet! Látom kissé szigorúra

változó homlokokat! Látom beszédre nyíló ajkadat!
És hallom:

Páter! Én is akarok! Akarok!
Én is ezt a szót tűzöm magam elé: akarok!
Akarok a szeretet tündére lenni! Akarok!
Bármibe kerül! Akarok!
Történjék bármi, ha egy egész világ is
Fog ellenállni, vagy ha egyedül is maradok,
El nem csüggedve mégis: akarok!
Akarok a szeretet tündére lenni!
Akarok!

„ONLEGYŐZÉssel IS! AKAROK!”

Nem ámítlak, kedves húgom! Onlegyőzés nélkül nem is lehet! Kizárt dolog, hogy értékes légy! Nem megy. Sehogy sem megy! Csak avval! De avval biztos a siker!

De te akarj! Tudj akarni! Onlegyőzéssel is!
Történjék bármi! Akarok!

Sok leány látta ezt. Oly jól esett olvasnom leveleiket!

„... hogy ezt megtehessem, sok lemondást, önmegtagadást kell gyakorolnom. És ezt mind megteszem, akarom megtenni!”

„... Már kezdem magam fegyelmezni! Tudom, sok önmegtagadással jár, sok onlegyőzésbe kerül, de megváltozom! Akarok értékes lenni!”

„Belátom. Az a kérdés, akarok-e lemondani...”

„... jól megszidtam magam, hogy miként akarok nagyobb dolgokat végbevenni, ha ilyen kis dologban nem tudok kitartó lenni. Azóta szorgalmasan takarítok, hogy necsak szüleimnek, de a jó Istennek is örömet szerezzek!”

„Most már belátom! Ott volt a baj, hogy nem kalapáltam, nem csiszoltam eléggé a lelkem, nem voltam elég erős!”

Pedig a leányok erősek tudnak lenni — ha akar-

nak! Te is, kedves húgom! Nálad is csak ez a kérdés:

Akarsz-e áldozatot hozni?

Akarod-e magad megtagadni?

Akarod-e lustaságodat végleg megtörni?

Akarsz-e hibáidról lemondani?

Akarod-e a varázsigét — „akarok a szeretet tündére lenni” — akkor is használni, amikor önlegyőzésről van szó? Mert e nélkül nincs benned szeretet! E nélkül van benned érzélem, talán a szeretetnek az érzelme is, de nincs benned szeretet, nincs benned áldozatos szeretet! Az igazi szeretet — áldozatos szeretet! És a hangsúly az áldozaton van! Ha nem tudsz áldozatot hozni, nem szeretsz! Ha nem szeretsz, semmi sem vagy! Nem érdemled meg, hogy szeressenek! Mert áldozatos szeretet nélkül — értéktelen vagy!

„SZERETEM, HA SZERETNEKI”

Ime egy példa arra, hogy mi nem a szeretet. Egy példa, hogy önlegyőzés nélkül milyen a leány.

„Voltam-e valamikor értékes? Erre még nem is gondoltam. De most, hogy írok róla, úgy érzem, hogy alig voltam még értékes. Szeretem a táncot, zenét, szeretem, ha középpont vagyok a társaságban és sokan körülrajonganak... Szóval szeretem, ha szeretnek... De én nem tudom éreztetni a szeretetet senkivel. Szeretni tudok, mert például érzem, hogy a szüleimért meg is tudnék halni, de éreztetni nem tudom. Nem vagyok engedetlen, de minden lépésem hideg udvariasság. Mindenki így vagyok. Minden este megcsókolom édesanyámat, de csak azért, mert ő kívánja. Közben érzem és ő is tudja, hogy ez csak hideg udvariasság. Szeretnék megváltozni, sőt akarok!”

Ez az „akarok”, ez a vigasztaló!

A „szeretnék” még semmi!

Az akarok, az nagyon sok!

Látod, ez a szeretet nem szeretet. Nem szeretet, mert nem tud áldozatot hozni. És ha még szeretet volna is, értéktelen szeretet ez, mert nem tud megnyilatkozni. Rózsafa, mely sohasem hoz virágot! Ez a leány ámtíja magát. Figyeld csak, mennyire nem igaz, amit ír, hogy szeret . . .

Azt írja: „Érzem, hogy szüleimért meg is tudnék halni!” De ha meg tudna halni, akkor miért nem tud szeretetből áldozatot hozni? Miért csak „hideg udvariasságból”?

Tudod, mit jelent magyarul: nem tudom éreztetni senkivel a szeretetet? Annyit: nem tudom — azaz nem akartam — senki kedvéért magam megtagadni, legyőzni . . . Mert szeretem, ha én vagyok a központ, akit dédelgetnek, körülrajongnak . . . De hogy én másért valamit is tegyek, hogy csak a kisujjamat is megmozgassam . . . arra képtelen vagyok! Miért? Csak azért, mert nincs bennem áldozatos szeretet!

Áldozat nélkül a „szeretet” üres szó!

Onlegyőzés nélkül a „szeretet” merő önzés!

Onmegtagadás nélkül a „szeretet” tiszta hazugság!

Ha így gondolkoztál eddig, kedves húgom, írd meg gyorsan: Szeretnék megváltozni, sőt akarok! Vagy inkább ezt:

„Ezután kétszeres erővel akarok!”

Igen! Akarok! Kétszeres erővel akarok!

EZ A SZERETET!

Az előbb bemutattam, hogy mi nem a szeretet: pusztá érzelem tettek nélkül. Most szeretném megmutatni, mi az igazi szeretet! Az, amelyik áldozatra képes. Mely önmagát legyőzi és így ad . . .

„Egy kicsikét akkor voltam értékes, amikor legyőztem a haragomat és bosszúságomat és bocsánatot tudtam kérni és így szívességet is tenni. Én

úgy szerettem, hogy nem mentem moziba, színházba, mert ezzel is csökkenteni akartam szüleim kiadását. Le tudtam mondani ruháról, kalapról, cipőről, mert nehéz lett volna szüleimnek előteremteni a rávaló pénzt!”

„Nem nézhettem tovább édesanyám szenvedéseit. Undoromat legyőztem és segítségére siettem!”

„Segítettem még akkor is, ha semmi kedvem sem volt hozzá!”

Kedves húgom, szeretném, ha ezt megjegyeznéd! „Akkor is, ha nincsen kedvem hozzá!” Akkor is kell a szeretetet gyakorolni. Hány leány addig tesz csak jót, addig mondja, hogy a szeretet tündére lesz, amíg „hangulata van”! Utána, amikor elmúlik a hangulata, akkor nem tesz semmit. Akkor önző és kiállhatatlan. Vagy legalább nem olyan szolgálatkész. — Pedig akkor is kell jót tenned, amikor nincs hozzá hangulatod. Ezt lehet! A cselekedet, a segítség az akarattól függ! Ha akarod magad legyőzni, ha akarsz igazán szeretni, akkor rossz hangulatod ellenére is szeretetteljes vagy! Jó? De ne felejtsd ám el!

Olvasd még el ezt is! Nagyon szépen írt!

„... Hibáim és helytelen viselkedésem ellen megindítom a harcot. Fegyverem az erős akarat és szívemben a bátorság. Ha gyáván feladom a küzdelmet és hagyom magam, hogy alul maradjak — értéktelen vagyok. A jó Jézus szívembe lát és ha látja bennem az iparkodást és jószándékot, akkor megadja segítő kegyelmét! Akkor biztosan győzők is!”

Ezt akarom!

A fegyver az erős akarat!

És bátorság a szívben!

Ha feladnád gyáván a küzdelmet, akkor teljesen értéktelen lennél. Ha hagyod magad, hogy alul maradj, ha a szenvedélyek elnyomják a te bájos szeretetedet, akkor igazán nem leszel értékes! De ha kimondod:

Fegyverem az erős akarat!

És szívemben a bátorság!

Akkor a győzelem biztos! De akkor minden hangulaton, minden szenvedélyen, hibán át győznöd kell!... Akarattal, bátorsággal!

Gondold meg, neked milyen hibáid vannak, milyen hibákban szenvedsz... értékeidet milyen gyengeség veszélyezteti... Azután bátran szállj szembe a benned lakozó ellenséggel! Győzd le őket! Egymásután! Nem csüggedve! Bátorsággal! Erős akarattal! És ha az édes Jézus látja a te jóakarodat, a törhetetlen akarodat, akkor ő is segítségére siet. A kegyelmek árjával halmoz el és így veled együtt egészen biztosan értékes leszel! Biztosan eléred az igazi boldogságot!

„GYENGE AZ AKARATOM!”

Meglehet, azt mondod: „Igen Páter, én akarnék, de oly gyenge az akaratom!”

Amint egy leány írta kissé más szavakkal:

„Úgy érzem, hogy bennem van lelki tartalom, de nem tudok eléggé uralkodni magamon és hangulataimon.” — Vagy a másik:

„Szeretnék, de még nem erős az akaratom!”

Nos, kedves húgom, erre a nehézségedre egy leánnyal felelek:

„Gyenge az akaratom, de válhat belőlem értékes leány. Ezt egész életemben szem előtt fogom tartani.”

Mindenkinek van akarata. — Az egyik azonban nagyon akar, a másik csak kicsit vagy sehogy sem.

Akaratod neked is van!

Ha gyenge is, de lehetsz értékes leány!

Pusztán attól függ, kimondod-e: Én mátol kezdve nagyon akarok! Nagyon akarok értékes lenni! Ha török, ha szakad! Akarok! Még ha meg is kell magam tagadni: akarok! Sőt akarom is magam megtagadni! Akarom!

Ha így elhatározod magad, akkor biztosan eléred célodat. Egyszer csak azt veszed észre, hogy már nagyon tudsz akarni, már nem gyöngé az akaratod!

Tedd csak próbára akaratodat!

Mint ez a leány tette:

„Egy nap volt az életemben, amikor próbára tettem, kibírom-e, hogy szó nélkül, mosolyogva, minden vonakodást félretéve megtegyem mindazt, amit Jézus kíván tőlem szüleimen, testvéreimen keresztül! Megtettem... Kibírtam!... Nem tagadtam meg aznap senkitől semmit. Oly boldog voltam és erős! Ezután mindig ilyen leszek! Ha egy nap kibírtam, máskor is kibírom! Ha egyszer boldog lehettem, miért ne lennék máskor is boldog?”

Ugy-e, milyen kedvesen ír?

Kedves, jó húgom, próbáld meg te is!

Akármilyen gyengének gondolod akaratodat!

Az édes Jézusért! Hiszen valóban ő kér szüleid, testvéreid, szegények, társnőid, mindenkin keresztül! Ő, az édes Jézus!

Határozd tehát el, hogy holnap, ha török, ha szakad, a szeretet tündére leszel! Nem holnap, még ma! Azonnal! Mosolyogva járj körül! Tégy meg mindenkinek mindent! Meglásd, sikerülni fog! Kibírod! Meglásd, te is boldog leszel és erős!

Ha egyszer kibírtad, máskor is kibírod!

Ha egyszer boldog voltál, miért ne lennél máskor is az?

„IDEGES VAGYOK...”

Nagyon sok leány evvel mentegeti magát: Ideges vagyok!

„Páter, ezen nem lehet segíteni. Hiszen beteg vagyok, ideges!”

Nos, feleljenek a lányok:

„... Mikor egy félóra múlva szerettem volna

a kertben dolgozni és nem engedtek... akkor toporzékoltam, kiabáltam és sírtam úgy, hogy kénytelenek voltak megengedni. Ilyenkor azt mondták, hogy ideges vagyok. És én is elhittem. Pedig tudom, hogy nem ideges, hanem fegyelmezetlen, akarat nélküli, értéktelen leány voltam. Nem akartam magam mások akaratának alávetni!"

„... Az előbb azt írtam, hogy mindig idegesebb leszek. Ez helytelen, mert csak néha vagyok az. Nem is ideges, ugyanis ezt a szót nem szeretem, mert ha ezt mondom, a gyerekek azt felelik, hogy affektálok és egy 17 éves leány nem lehet ideges. Igen, türelmetlen vagyok!"

Nagyon igaz! A legtöbb leány nem „ideges”, csak türelmetlen, fegyelmezetlen, értéktelen leány!

És ha valaki mégis ideges volna! Akkor is a legbiztosabb, leghatásosabb és egyedüli gyógyulásra vezető szer: az önfegyelmezés, a türelem gyakorlása, a fegyelmezettség, az értékességre való törekvés!

Ezt ideggyógyászok is mondják!

Sőt nagyon okos ideggyógyászok!

Ha tehát valóban ideges vagy és beteg, akkor is a legjobb módszer: akarj értékes leány lenni. Akard az „idegesség” külső megnyilatkozásait a szeretet, az áldozatos szeretet gyakorlásával legyőzni!

Oly kedves volt egyik leány! És valóban ideges. Először azt mondtam neki, — mert akkor még nem ismertem — menjen idegorvoshoz. De tíz perc után, amikor láttam, hogy okos leány és az édes Jézust nagyon, de nagyon szereti, kimondtam: Magának nem kell idegorvos. Maga szeresse tovább az édes Jézust! És szeretetből mindenkivel szemben legyen a szeretet tündére. Így meggyógyul. Nincs szüksége idegorvosra!

Oly bájos volt, amikor mondta: Igen! Az előbb már akartam is ezt mondani. Mert erre én már régen rájöttem! Most megerősített. Így teszek ezután!

És te?
Te hogy teszel ezután?

„NEM ÉRDEMLIK MÉGI”

„Páter, az emberek nem érdemlik meg, hogy jó legyek velük szemben!”

„Megteszek bármit, bárkinek, de ha legközelebb én fordulok hozzájuk valamiért és nem teszik meg, hanem visszautasítanak, akkor többet nem tudok jót tenni velük!”

„A sok jószágot önzéssel viszonzózzák!”

Ez bizony sok esetben nagyon is igaz lehet! Igaz lehet, hogy a te szeretettedet valóban „nem érdemlik meg”! Olyan hálátlanok, önzők, szeretetlenek! Kihasztnálak egészen és tetejébe még áskálódnak ellened! Szeretetlenek! Igazat írt: Nem érdemlik meg!

És mégis jót kell velük is gyakorolnod!

Mert emlékszel, mit mond az édes Jézus?

„Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, nekem tettétek!” Vagyis: Te csak az embereken át adsz valamit az Úr Jézusnak! Nemde, amit egy kisgyermeknek adsz, azt az édesanya úgy veszi, mintha neki adtad volna. Sőt még jobban örül, hogy a kisleányával tettél jót... Megháláljal! Még ha a kisleány ügyetlenül meg sem köszönte, sőt talán még hálátlan is a következő pillanatban...

Ugyanígy az édes Jézus is. Amit valakinek teszel, azt ő úgy fogadja, mintha neki tetted volna. Még ha az ember hálátlan is! De az édes Jézus megjegyzi! Nem felejtí el!

Az édes Jézusért pedig érdemes!

Érte érdemes jónak, kedvesnek lenni!

Ó, bár az emberek mögött látnád mindig az édes Jézust!

Ó, csak hallanád mindig: „Amit egynek cselekedtetek... Nekem cselekedtetétek!”

Ez a keresztény szeretet!

Tenni, adni, mosolyogni, segíteni, mégha nem is érdemli meg, mégha oly útálatos és kiállhatatlan is!

A napsugár is mindenhova be akar ragyogni. Még a sötét pincébe is! Nem mintha megérdemelnék! Nem! Hanem azért, mert a jó Isten úgy rendelte!

Te is csak úgy vagy igazán értékes, ha sugároz a szeretetet mindig, mindenhovál

Nem azért, mert megérdemlik! Nem!

Hanem azért, mert az édes Jézus így akarja!

„HA VAN HANGULATOM!”

„Páter, ha hangulatom van, akkor könnyű minden. De sokszor nincsen hangulatom. És akkor nem megy... Néha nekibuzdulok, és akkor tanulok. Azután inkább kézimunkázom. Aztán... semmit sem csinállok. Akkor megint jönnek a buzgóság napjai: takarítok, főzök, segítek, ahol csak lehet...”

„Olyan vagyok, mint a szélkakas. De valósággal áml! Úgy változom, szinte óránként. Mit csináljak?”

És hány leány írhatna ilyesmit! Mert a hangulat követése egészen leányhiba. Most buzgóságot érzek, tehát teszem. Most — nincs kedvem, — tehát nem teszem. Ma aranyos vagyok, holnap kiállhatatlan. Ma a szeretet tündérének szerepét vállalom, holnap önző, kíméletlen és „ideges” vagyok! Úgy két hónapig betartom ígéreteimet. Aztán jön valaki, mesél valamit — újra megváltoztatom. Természetesen megint csak két hónapra!

Mit csináljunk?

Azt, amit ez a leány írt!

„De ezt nem engedem így tovább! Mert igazán értékes akarok lenni. Én tartós boldogságot akarok. Elég nagylány vagyok ahhoz, hogy hivatásomra

gondoljak. És ha én a női hivatás egyik leggyönyörűbbikét választom, ezt így nem folytathatom. Mi lesz jövődő családommal, ha hangulat szerint főzök és teszem a munkámat? Én ezt mind tudom és belátom. De ott van az a „de”, az a „kényelemszeretet”, ami legyőz, illetve ezután legyőzne, ha engedném, de én nem engedem!”

Hát csak ezt tedd!

Ne engedd, hogy a „hangulat”, illetve a „kényelemszeretet” uralkodjék rajtad! Ezt is győzd le! Mint minden mást!

Elég nagylány vagy ahhoz, hogy hivatásodra gondolj!

Milyen lesz az az otthon később, ahol te a hangulat szerint kényelmeskedsz?

Milyen lesz a munkád, ha a hangulat szerint dolgozol?

Látod, drága húgom, a hangulatra nem hagyatkozhatasz!

Igaz, Páter! Belátom!

Ezután én győzöm le a hangulatomat!

Igen! Igérem! Így lesz!

„KEDVEM NEM VESZITEM EL!”

„...majdnem mindennap járulok a szentáldozáshoz, naponként elmélkedem és jó elhatározással kezdem a napot. Este lelkiismeretvizsgálatot tartok. Két éve állandóan küzdök főhibám ellen. Még nem sikerült teljesen legyőznöm, de nem veszítem el kedvemet!”

Ez a leány jó harcot harcol! Neked is így kell küzdened!

De megsúgom, kedves húgom, ha sok hibád van, nem sikerül mindjárt győzedelmeskedned. Néha kemény lesz a harc. Mikor azt hiszed, hogy nem is érdemes tovább küzdeni! Pedig érdemes! A végső győzelem biztosan a tied! Csak ne add fel a harcot!

Ne hátrálj meg! Csak mindig előre. Mint ez a leány írta, te is határozd el:

Kedvemet nem veszítem el soha!

Addig küzdök, míg győzők!

Akarok, igen, akarok értékes lenni!

Addig küzdök, míg célt nem érek!

És hogy célt érjek: a főhibámmal szembe-
szállok! Azt győzöm le először! A gyökerében irtom
ki magamból a konkolyt! A főhibát! — És hogy ez
így legyen:

Sokszor áldozom, elmélkedem! Ha lehet, napon-
ként! És naponként este meg is vizsgálom magam!

Az édes Jézussal a szívemben, imával a lelkem-
ben én is ki tudok tartani!

Akarok kitartani!

„A HELYETT, HOGY ...”

„Bennem van a hiba ... a helyett, hogy szóba
sem álltam volna a kísértésekkel, kinlódtam, har-
coltam ... Ebben felőrlődött a kedvem, az erőm ...
Már gyenge, erőtlen voltam ahhoz, hogy rámoso-
lyogjak mindenkire ... hogy jót tegyek!”

Annyit hallasz majd a szeretet gyakorlása ellen!
Annyi ellenvetés, kísértés ér majd! Ne törődj velük!
Mert ha törődsz, akkor ebben felőrlődik az erőd.

Azért nagyon vigyázz!

Ne törődj vele!

*

Egyik leány maga írja:

„Ne törődjünk az úgynevezett „felvilágosodot-
tak” ellenvéleményével!”

Mert biztos, hogy kikezdek, megtámadják jósa-
gos szeretetedet. Már csak azért is, mert ők önzőek.
Tele vannak hibával. És fáj nekik, hogy más olyan
kedves, szeretetreméltó! Gáncsolni fognak! Ezt
ezért és ezért teszed! Mint egyik leány írja: „Mint
tanítónő, a kislányoknál segítetttem ünnepélyt ren-

dezni. Elterjedt a pletyka, hogy a fiatal tanítóért teszem. Pedig egyáltalán nem azért tettem."

A másik támadás az, hogy bebeszélik: nem érdemes. Kár a jóságot osztani. Ez csak olyan valóságos örület, „papos találmány”! Igen, légy kedves azokkal, akik veled kedvesek, — mondják — a többivel semmit se törődj! Nem érdemlik meg! Ilyen a világ. Önző. Légy te is önző, mert különben kihasználnak...

Ezekkel se törődj semmit!

Ne pazarolj rájuk időt!

Ne is vitatkozzál velük! Mosolyogj. És csak annyit mondj: „Én vagyok annyira modern, hogy nézetemen nem változtatok! Én ezt átgondoltam már minden oldalról. Azt is meggondoltam, amit ti mondtok. És szilárd az elhatározásom, hogy „csak azért is” a szeretet tündére, mosolygó áldozata leszek!”

És ebből ne engedj semmit sem!

Még ha jóakarólag szeretnének is lebeszélni. Mert ez is lehet. Nem mindenki látja az igazságot. Nem mindenki találja meg a boldogság útját. De ez a biztos út, mert az édes Jézus is ezt az utat adja, mutatja. Ő pedig a legbölcsebb. Az igazságot egyedül Ő tanítja! Azért, drága húgom, sohase adj helyet a kísértéseknek. Hiszen Jézus az Út, az Igazság és az Élet! Te Őt választottad. Maradj hű Hozzá! Jézus megsegíti!

*

Még a sötéten látókra se hallgass. Azokra se, akik nem hisznek a szebb jövőben... akik nem tudnak remélni a boldogságban. Ne hallgass rájuk...

Egy levélből:

„Már kizökkentem a beteges, pesszimista komorságból és mosolygok. Mégis nagyon fáj a szívem és nem látok mást, csak kusza részleteket. Kételkedem, hogy van-e igazi boldogság...”

Pedig ez már törekszik fölemelkedni. Belátja,
hogy ez beteges lelkiület.

Még így is!

Azért vigyázz a sötéten látókra!

Az ő szavukat sohase kövesd!

*

Ilyenekben felörlődik az erőd! A kedved!

Szóba se állj a kísértésekkel!

Légy azért is a szeretet tündére!

KÉRJ TANÁCSOT!...

Még a jó gyakorlásában se légy egyedül!

Mindíg legyen valakid, akivel megbeszéled jó-
tetteidet!

Nem azért, hogy eldicsekedj vele. Mert akkor
máris elveszíted értékeidet. Hanem azért, hogy
segítsen, bátorítson, a nehézségeket eloszlassa. Ket-
ten könnyebben győztök, mint egyedül. És egyedül
néha oly nehéz. Egyedül sokszor nem tudsz ki-
igazodni a sok kérdés között.

Tehát valakivel beszélj meg!

De kivel?

Legjobban szeretném, ha ezt a leányt követnéd:

„Még sohasem voltam értéktelen. Még sohasem
tettem olyant, ami miatt értéktelennek kellett volna
magamat éreznem. De ezt a jó Isten különös gon-
doskodásának tekintem, mert olyan édesanyát adott
nekem, akivel minden gondolatomat, tetteimet köz-
löm. Tanácsért mindig hozzá megyek, mert tudom,
hogy megért és nekem mindig a legjobbat akarja!”

Nos, kedves húgom, az édesanyádat ajánlom
mindenekelőtt!

Légy hozzá bizalommal! Beszélj meg vele min-
dent! Azt is, hogy miként lehetnél a szeretet angyala.

Meglehet azonban, hogy nem ért meg. Talán te
is hibás vagy ebben. De ha nem volnál hibás, és

édesanyád nem akar vagy nem tud megérteni, akkor szabad mást is keresned.

Nagyon ajánlom az egyesületi vezetőt.

Vagy lelkiatyádat!

Vagy egy nagyon jó barátnődet!

De valakit feltétlen keress, akivel ezeket megbeszéled.

Ha van valakid, aki segít, támogat, akkor biztosan értékes, mosolygós, ragyogó szemű leány leszel.

A szeretet tündére!

„VALAKIÉRT VAGYOK...”

„Páter! Ha nem érzem mindennap, hogy valakiért vagyok, nem tudok jót tenni!”

„Akkor voltam értékes, amikor elfelejtettem önmagamat. Önmagamat pedig csak akkor tudtam elfelejteni, amikor valaki vagy valami iránt lelkesedni tudtam.”

Kedves húgom, te is „valakiért” élj!

Legyen mindig valaki vagy valami, akiért vagy amiért lelkesedel, akkor könnyű lesz a szeretet tündérévé válnod! Légy tudatában, hogy miért élsz!

Ez a leány tudta:

„Akarok talpig becsületes, szerető, önfeláldozó élettárs, édesanya lenni... rengeteget küzdök... Megteszem nemcsak az én boldogságomért, hanem elsősorban azért a férfiért, akit én olyan nagyon szeretek és leendő édes, aranyos, mosolygós kicsikéimért!”

Ezért légy te is mindig értékeesebb és értékeesebb!

Óerte és óérettük!

Váljék véreddé a jóság, a szeretet!

„De... mit kezdjen ezzel a természetünkből

eredő és valódi erénnyé alakítható készséggel az, aki az otthonától távol, mint egy remete, teljesen elzárva él s még reménye sincs arra, hogy valaha is a saját otthonának áldozatos életű irányítója lehessen?”

Mit tegyen az a leány, aki nem remélhet „valakit” és „valakiket”!

Nos, olvasd el válaszul ezt:

„Legértékesebb napom életemben, az első áldozás napján kívül, az első vizsgám napja. Amikor nem egy szülő jött hozzám és kérdezte, mit csinálok a fiacskájával, hogy a gyermek már reggel 7-kor akar iskolába menni? Semmi különöset — mondtam. — Csak nagyon szeretem a gyermekeket. És ezt érzik. Mint anyu is megállapította, hogy engem a jó Isten tanítónőnek teremtett, — úgy látszik, jól választottam!”

„A jó Isten minden leányt arra teremtett, hogy valakit vagy valamiket szeressen! Ha nem lehet Őt, akkor őket, a gyermekeket, a szegényeket, az árvákat, a környezetemben mindenkit . . .”

És míg a hitves egynek a mindene . . .

Addig a leány mindenkinek a mindene!

Nem is lehet egykönnyen eldönteni, ki tud több jót tenni. Kinek az élete áldozatosabb és boldogabb. A csillagé-e, mely világrészekre mosolyog a sötét éjszakában, vagy a mécsesé-e, mely egy kis családot hint be fénnel . . . Nem lehet eldönteni. Mind a két helyen kell a szeretetet gyakorolni — valakiért vagy valakikért!

Különben nincs értékes élet!

JÉZUSSAL — JÉZUSÉRT!

Jézusért is lehet élned!

És ez a legboldogabb élet!

Mindig és mindent az édes Jézusért! Érte élni, érte jót tenni!

Ha nincsen senkid... ha nincs, akit szeress...
ha senki sem szeret... ha árva vagy... ha kitaszí-
tanak... ha elfelejtenek... sőt megvetnek... de ha
az édes Jézust szereted, áldozatos szeretettel szere-
ted... boldoggá tesz téged!

Ha mindenkit szeretsz! És ha mindenki szeret!
És egy valakit lángolóan. Ha tenyerükön hordoznak!
Ha körül is rajongnak. Ha dicsérnek és bókolnak is
előtted. — De ha az édes Jézust kizártad a szívedből
— üres marad a szíved. Végeredményben semmi-
sem lesz, boldogtalan leszel!

Mert az édes Jézus a minden — a mindenki!

Azért, az édes Jézusért elég élned!

Igy sohasem leszel egyedül. Életed nem lehet
cél nélküli, üres! Nem!

De Ő mindig vár tereád. Ő mindig szeret téged.
Ő mindig készen áll, hogy letörölje könnyeidet,
hogy magához vonjon téged.

Azért, drága húgom, ha egészen egyedül érzed
magad, ne csüggedj el! Nem vagy egyedül. Csak
meg kell találnod az édes Jézust. Menj hozzá!
Igérd meg neki, hogy mától kezdve Érte akarsz
élni. Igérd meg, hogy Szent Szívét szívedbe zárod.
És kérd, zárja a te szívedet is az Ő Szent Szívébe!
Ajánld föl magad neki! Azután menj és tégy úgy,
mint Ő: járj körül, jót téve! És mindig csak Érte,
az édes Jézusért!

És meglátod, boldog leszel!

Meglátod, szemed mindig ragyogni fog! Egész
különös fénnnyel!

Igy leszel egészen, mindig: ragyogó szemű,
értékes leány!

MINDENKINEK SZABAD...

Jézust mindenkinek szabad szeretnie!

És kell is!

Mert ezek összetartoznak:

Érte — és Jézusért!

A gyermekért — és Jézusért.

A szegényekért — és Jézusért!

Bármivel jól teszel, bárkit szeretsz, Jézust is kell szeretned vele és velük együtt! Ha az édes Jézussal szeretsz mindenkit, akkor a szeretet kétszeres örömet jelent. Ő is és Jézus is fölmelegíti szívedet!

Jézust a szeretetedből soha ki ne felejtsd!

Fogadd többször a szívedbe! Áldozzál gyakran, hogy veled legyen az áldozatos szeretetben.

Jézussal mindig könnyű lesz az áldozat, amit szüleidnek, testvéreidnek, barátnőidnek, szegényeknek és egyszer férjednek, gyermekeidnek hozol. Mindig legyen szemed előtt: „Amit egynek cselekedtetek... nekem cselekedtétetek!”

És minden bajban menekülj Jézushoz!

Amint ez a leány tette:

„Nagyon sok hibám van. Néha elkeseredem a sok sikertelenségem. Hiába szeretnék jó lenni — nem tudok. Önmegtagadást végeznék — nem sikerül. Ilyenkor jó egy szerető kézbe kapaszkodni. Mikor úgy érzem, hogy nem szeret senki, Róla biztosan tudom, hogy szeret! Aztán, ha kisírtam magam Nála, Ő megmutatja érzékelhetően is szeretetét. És Vele az önmegtagadás is megy. Ővele már minden sikerül! Így igazán boldog vagyok!”

Ó, az édes Jézus segítségét, kedves húgom, ne hagyd ki számításodból!

Tégy úgy, mint ez a leány!

Ha már semmi sem segít... ha nem tudod magad legyőzni... hiába is akarsz... akkor vonulj vissza a templom egyik sarkába. Nézz az oltárszekrénykére. Lásd meg lelki szemeiddel az édes Jézust. Ő ott van. Vár rád. Lát téged. És segít! Szent Szívének melegével segít!

És ha nincs közeledben templom. Vagy nem mehetsz el. Akkor vonulj vissza szíved kis kápolnájába.

Emeld fel szívedet Hozzá!
Kérd Őt, hogy most segítsen!
És biztos megsegíti!

A SZŰZANYÁT IS KÉRD!

A Szűzanyáról megfélelkezned nem szabad!

Mert ő is készen áll segítségedre!

Az ő vágya is az, hogy te értékes, ragyogó szemű leány légy. A szeretet tündére. Szűz Máriának nagy öröme telik abban, ha segíthet neked. Kérd tehát bizalommal segítségét!

Megkapod.

Mária még senkinek sem tagadta meg kérését!

A tiedet sem tagadja meg.

Azonban nem elég csak kérned jó édesanyádat, Máriát. Nem! Neked követned is kell Őt!

Egy-egy szabad félórásban, az esti ima alkalmával vagy máskor, gondolj a Szűzanyára. Képzeld el őt a szülői otthonban — mint nagylányt. Mily jóságos volt. Hogy segített mindenkinek. Hogy mosolygott állandóan. Mennyire beszédes volt szeretetben ragyogó két szem! Rajongtak érte. Mellette nem lehetett sírni vagy szomorkodni vagy dolgozni a nélkül, hogy ő sugárzó derűjével ne segített volna!

Milyen bájos is lehetett ő!

Mennyire szerették!

Mennyi könnyet száríthatott föl!

Mennyi örömet szerezhetett másoknak!

Ezen gondolkozz, kedves húgom! Többször is. És utánozd a Szűzanyát. Gondold el, hogy ő mit tenne helyedben. Milyen jóságos volna! Mennyire föláldozná magát! Mennyi melegség volna szemében! Nem riadna vissza a nehézségektől. Nem! Csak sózná, sugározná a szeretetet, a jóságot!

Ilyen gondolatok után imádkozz buzgón. Kérd

Szűz Máriát, hogy te is olyan jó lehess! Olyan kedves! Olyan önfeláldozó! Kérd nagyon. Kérd sokszor! Ő megsegít!
Csak kérd kitartóan!

„HÁLASAN KÖSZÖNOM!”

Eddig, kedves húgom, bemutattam, mit kell tenned, hogy elérd a célt. Arra az útra irányítottalak, mely biztosan a boldogságba vezet. Itt a földön és odatúl az égben. Ha mindazt megtartod, amit mondtam, akkor értékes leszel. A szeretet tündére leszel!

Ezt akarom!

De akkor nem szabad úgy tenned, mint tette egy leány, aki így ír:

„...Az én életem nem volt nyugodt... Mindíg új utakat kerestem, kutattam — s mindig mellékutakat... A célt kerestem mindenben és nem kerestem a hozzá vezető utat... Most, úgy érzem, új életet kezdek...”

Kezdj! De úgy, hogy necsak a célt akard, hanem a hozzá vezető utat is! Aki el akar valamilyen városba jutni, rá kell térnie az odavezető útra. Aki boldog akar lenni, a boldogság útjára kell térnie. Aki értékes akar lenni, annak el kell indulnia az egyetlen úton: Jót tenni mindenkivel!

Ezen az úton sok nehézség, sok tövis akad, melyek vissza akarnak tartani. Akadályozni fognak a saját gyengeségeid. Az irigység, a féltékenységek, a harag, a lustaság, a testi vágyak, a kényelemszeretet, a hiúság, a gőg, a megfelelő „hangulat” hiánya, az önlegyőzéstől való félelem, az önzés, a szeretetlenség stb., stb. — Akadályozni fognak mások is, akik le akarnak beszélni. Talán azok is, akiktől legkevésbé vártad. De megkísérlik. — A sátán sem fog nyugodni! Mindenféle kísértéssel zaklat majd. Nem pihen! Hátha megnyer. Hátha

sikerül neki legalább néha értéktelen cselekedetre csábítani...

A fegyvereket ebben a fejezetben megmutattam! Használd őket! Használd a varázsigét: Akarok értékes lenni! Akarok a szeretet tündére lenni! És szóba se állj a kísértővel! Kár volna az időért! És beszéld meg a kérdéseket valakivel. Édesanyáddal vagy mással. Aztán tűzz magad elé gyönyörű célokat: Érette... értük... a hazáért... az édes Jézusért! Imádkozzál sokat! Ez a leghatalmasabb fegyver! Vedd igénybe!

Lám, mennyi eszköz. Mennyi segítség!

Csak használd ki mind!

Akarj jótulajdonságokban gazdag lenni!

Szerető szívvel sok jót tenni!

Tudom, most valami ilyesmit szeretnél írni, amit ez a leány gondolt és írt:

„Kedves Páter, nagyon szépen köszönöm ezt a sok jót, ezt a sok gondolatot, ezt a sok értékes magot, amit a lelkembe el tetszett ültetni. Tiszta szívemből mondom, hogy nem talált köves talajra, honnan az égi maradak fölszedik, hanem jó földbe, ahol kikel és folyton növekszik és terem. Az érett magvakat pedig más lelkekbe vetem el. Főtiszteendő Páter, még egyszer nagyon hálásan köszönöm, hogy meg tetszett nekem mutatni az utat, melyen egy életen át haladnom kell. Isten fizesse meg!”

Azután eszedbe jut az a másik leány is:

„És én ezt mind megteszem, akarom megtenni! Hősiesen akarom, mert a csonka hazámnak értékes magyar leánya akarok lenni! Akarok! Igen! Ezt a rövidke szót tűzöm magam elé: Akarok!

Akarok! Egy kemény, rövid szó,

Melyben benn van egész életem!

S e szó mögött sok nehéz harc rejtőzik.

E szó miatt még sokat könnyezek!

De történjék bármi, ha egy egész világ is
Fog ellenállni, vagy ha egyedül is maradok,
El nem csüggedve, mégis: Akarok!"
Igen, akarok!
Akarok sok erényt gyűjteni!
Akarok a szeretet tündére lenni!
Akarok!

„TELE VAGYOK LELKESEDÉSSSEL!”

Gyönyörű szép nyilatkozat!

Leánytestvéred írta:

**„Tele vagyok lelkesedéssel, hogy megvalósít-
sam a leányideált! Hogy majd boldog lehessen!
Hogy valóban Szűz Mária leánya, képmása legyek!
Megigérem az Úr Jézusnak, hogy ezután minden
másképp lesz! A hibámat kiirtom szívemből. Meg
akarom valósítani azt, amit célul tűztem ki, hogy
boldog legyek, hogy megszerezem a boldogságot
másoknak is. Páter! Telve vagyok lelkesedéssel!
Megyek! Megvalósítani a célt, az ideált!”**

„AKAROK BOLDOG LENNI...”

**„Páter! Szeretnék valami olyat tenni, ami
igazán boldogítani tudna, és amiből érezném, ezért
érdemes volt szenvedni és mindent elviselni!”**

**Mit írhatnék mást, jó húgom, mint hogy légy a
szeretet tündére. Tégy jót mindenkivel. Csak azért,
mert csupa szeretet vagy! Csak azért, mert nagyon
jó szíved van! Ha Jézusért teszed, és csak azért,
mert te jó vagy, mégha hálátlanok is az emberek,
boldog leszel! Ez igazán boldogít téged! Érezni**

fogod: ezért érdemes volt szenvedni és mindent elviselni. Hozzak bizonyítékot?

Jól

A szeretet tündérei mind boldogoknak mondják magukat!

Olvasd csak, mit írnak!

„Szüleimet, de különösen édesanyámat nagyon szeretem. Leányszívem mindig nagy szeretettel rajongja őket körül...

Nagyapámat is nagyon szeretem. Szegény már 10 év óta világtalan. Bármikor elkísérem, segítek neki és szolgálatkész vagyok. Tehetetlen nagynénémet is nagyon szeretem. Bármikor szolgálatára állok.

Az iskolában tanárnőim és társnőim egyaránt szeretnek. Jó tanuló vagyok. Mindig jókedvű, szeretem a természetet, a kirándulásokat. Rokonaim és barátnőim nagyon kedves, eleven lánynak tartanak. Rokonságom is szeret.

Alig várják jöttömet és mindig szeretettel gondolnak rám!

Igy oly boldog vagyok!”

Vagy gondolj vissza arra a leányra, aki ezt írta:

„A ház tündére vagyok! Elsímítom a gond redőit édesapa homlokáról, mosolyt csalog édesanya arcára. Fáradtságot nem ismerve, az ént feledve, mindent megteszek, hogy megkönnyítsem munkájukat...”

És emlékszel, mit ért el vele?

Azt, amit te kerestél:

„Most boldog vagyok és boldogok enyéim is!”

Hogyne lelkesednél hát a következő leánnyal:

„Igen, feltámadt lelkemben a vágy... én is értékes leány leszek! Az otthon napsugara akarok lenni! Bátyáimnak szerető, gondos húguk. A társaságban, igen, ott is mosolygó virág leszek! Meg akarom tartani lilios koronámat. Fényt akarok az

életbe vinni, hogy rajtam keresztül sokan megtalálják az utat Krisztushoz!"

Vagy másik társnődet akarod hallani?

„Hogy az emberek megbecsüljenek és másokat boldoggá tudjak tenni, és ezáltal itt a földön magam is boldog legyek. A szeretet apostola leszek!... Ha már befejeztem földi életemet és a jó Isten magához hív, nyugodtan megyek égi Atyámhoz abban a biztos, boldog tudatban, hogy itt a földön értékes leány voltam és a mennyben sok kis testvérkémmel együtt igazán és örökre boldog leszek!... Ezért leszek én értékes leány. Ezt erősen szívembe véssem, és ha netán elesem, felkelek és Atyámhoz megyek, mert akarok boldog lenni és az is leszek!"

Te nem akarsz boldog lenni, kedves húgom?

De igen!

Akkor légy a szeretet tündére!

Igy nagyon boldog leszel!

Itt a földön és a mennyországban!

Igen, Páter! Tele vagyok lelkesedéssel!

... AKIT MINDENKI SZERET!"

Nem egy leány kérdezte levelében:

„Hogy lehetnék szeretetreméltó? Szeretnék én is olyan leány lenni, akit mindenki szeret!"

A felelet egyszerű: Légy a szeretet tündére. Akkor biztosan mindenki szeret! Akkor eléred nagy vágyadat!

A földön csodákat művel a szeretet!

Nem tapasztaltad ezt még, drága húgom?

Akkor siess és próbáld meg. Légy a szeretet tündére! De ne csak egy napig! Nem! mindig! Meglásd, ha az önzetlen, katolikus szeretetet szórod magad körül, akkor leszel igazán boldog! Akkor téged is mindenki szeret!

Menj csak el a szegények tanyájára. Beszélj el szeretettel a testi nyomorban sínylődőkkel.

Akár gazdag vagy, akár szegény. Nézd meg nyomorúságukat, küzdelmüket. Az apa arcán gond ül. Honnan szerezze be a legszükségesebbeket... Az édesanya szemében könnyek égnek. Mit adjon síró gyermekeinek? A kis emberpalánták, a fázó, éhes gyermekek siránkozva ismétlik: Anyám! Éhes vagyok! Éhes vagyok!

Tégy le eléjük kis meleg ételt, mint a szeretet tündére! Vagy adj nekik egypár fillért! És meglátod, milyen a hálás szeretet!

Vagy látogass el a kórházba, a földi kínok tanyájára. Ulj le az egyik kislány mellé, ágyának szélére. Aki nagyon szenvedni látszik, akihez alig jön be valaki. Beszéljess vele. Simogasd meg bánatos arcát. Vigasztald szomorú szívét. Vigy be neki egy-két szál virágot... És ha látod, hogy a kis szenvedő arca ragyogni kezd, ha látod, mint sugárzik szeméből a hálás szeretet melegsége, ha a végén, távozásodkor nem is tudja, hogy köszönje meg jószágodat... akkor a te szívedben, önmagadban tapasztalni fogod már, hogy mi az igazi boldogság...

Ha valóban elhatározod, hogy a szeretet tündére leszel, ha lépten-nyomon a szeretet sugárzik ki szívedből, ha önmagad fölálodva a szeretetet osztod mindenfelé, akkor majd érzed, hogy mit jelent a szeretet, akkor szent fogadást teszel, hogy a szeretet tündére maradsz egész életeden át...

Ha öcséd, húgod tudja, hogy nálad mindig jó szóra talál, ha tudja, hogy te mindig segítségére vagy, akkor nem egyszer fog szívetek együtt dobogni a szeretet boldogságában!

Ha szegény osztálytársnőd, akit mindenki bánt, nálad menedéket talál, ha te őt barátnődnek fogadod, bár áldozatodba kerül... akkor sokszor felmelegszik a te szíved is, miközben őt szeretettel megvigasztalod!

Azonban az is előfordulhat, hogy egyesek — bármilyen jó is vagy hozzájuk — nem viszonzózzák

jóságodat. És ezt ki is mutatják. Sőt az sem lehetetlen, hogy azok, akik egyideig szerettek, hirtelen közönyösek lesznek, vagy talán épp hidegek, esetleg még rosszakaróid is.

Téged ilyesmi ne zavarjon meg! Légy tovább is jóságos!

Gondolj ilyenkor az édes Jézusra. Őt sem értették meg sokan, sőt üldözték is! Mégpedig jóságáért! Ellenségeinek gonoszsága, barátainak meg nem értése azonban nem kötötték össze áldást osztó kezét. Ő tovább is szórta a jóságot. Változatlanul. Ha valahol visszautasították szeretetét, ismét próbálkozott. Ha akkor sem nyíltak meg a szívek, nem haragudott reájuk, csak azokhoz fordult, akiknek kellett az ő szeretete.

Tégy te is így. Ha valahol félreértenek, ne haragudj reájuk, de ne is szűnj meg jót tenni. Ha valaki nem fogadja el önfeláldozásodat, menj másokhoz! Tégy azokkal jót, akik vágyódnak utána!

Ha kitartóan, hősiesen jóságos leszel, akkor az édes Jézussal még a kőkemény szíveket is megnyered. Nem máról-holnapra, hanem hosszú, kitartó, önzetlen szeretettel!

Mert a szeretet csodákat művel! A szeretet meghódítja a világot! A szeretet magához bilincseli a szíveket! A szeretet eloszlat minden nehézséget!

Ismételd hát, kedves húgom, a varázsigt sokszor:

„Akarok a szeretet tündére lenni!”

Akarok!

Ez az egyetlen út ahhoz, hogy mindenki szeressen!

Olvasd csak mégegyszer a szeretet himnuszának egy részét:

„Szóljak bár az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretetem nincsen, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És legyen bár prófétáló tehetségem, és ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, és legyen bár oly

teljes hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretetem nincs, semmi sem vagyok!"

De szeretettel mindened van!

Szeretettel minden vagy!

Ha te szeretsz, mindenki szeret!

„VIDÁMSÁGRA GYÓGYSZEREM!"

A jótett gyógyszer is!

A szomorúság gyógyszer!

„Amikor otthon, családom körében vagy máshol jót tettem, valakinek a segítségére siettem, mindig úgy éreztem, mintha lelkem jó fürdőt kapott volna, amelyben fölfrissült, fölüdült. S bizony sokszor, amikor olyan fáradtnak, olyan üresnek éreztem magam, mikor semmi nem tudott fölvidítani, jó kedvre hangolni, akkor eszembe jutott, hogy van nekem egy nagyszerű gyógyszerem, melytől mindjárt, szinte egészen új leszek. Csak jót kell tennem valakivel! Ilyenkor nagyon-nagyon boldog tudok lenni!"

Drága húgom, mint orvos, neked is ezt rendelem!

A szeretet a legjobb orvosság a szomorúság ellen!

Sok leány panaszkodik, hogy nincsen hangulata... hogy olyan üres, olyan nehéz a szíve... hogy olyan kedvetlen... olyan kicsinyesen önző... és semmi sem tudja felüdíteni!

Nos, ez az orvosság a biztos orvosság:

„Akarok a szeretet tündére lenni!" Most, azonnal valakivel jót teszek. Rámosolygok. Segítek rajta. Felüdítem. Játsszom testvéreimmel... Vagy akármi mást. De sürgősen teszek valami jót. És a szomorúság, levertség elmúlik. Mert a szeretet gyorsan ható gyógyszer!

Használd ezt a gyógyszert!

Mindig, ha szomorú vagy!

Hogy vidám légy!
És azért is, hogy kimutasd, amit valaki mondott:

„NEM VAGYOK MÁR KISLÁNYI!”

Igy nem illik hozzád az önzés!
A kisgyermek önző... A nagylány már nem!
Igen, Ti „nagy” leányok vagytok!
Mert nem vagytok önzőek!
Milyen jól megfigyelte ezt valaki!

„A kisgyermek elrontanak, rendetlenül hagynak mindent. Önzők. Édesanyjuknak kell utánuk rendet teremteni. Ha sok apró gyermek van a családban, az édesanya feje majd leesik a sok gondtól. De ha egy „nagylány” is van a családban, akkor már az vigyáz a házirendre. Ha valamit elrontanak, ő hozza rendbe, ő igazít el mindent... Ilyet a fiúk nem tesznek meg! Nem is kívánja tőlük senki, de legalább, ha elrontottak valamit, hozzák rendbe. De ők evvel nem törődnek. Csak azt mondják, csináld meg te, azért vagy „nagylány”!

Ezt jól láttad! Jól megfigyelted, kedves húgom!
A gyermek önző — a nagylány önfeláldozó!
Teljesen igaz! De ez is igaz:

„Már nem vagyok kislány és erre nagyon büszke vagyok... Ha valahova elmegyek, büszkén járok az utcán... De arra eddig nem is gondoltam, hogy otthon kell nagylánynak lennem és nem az utcán!... Most már otthon is megmutattam, hogy nem vagyok kislány. Sokat segíték édesanyjának... Néha meg is dicsér ezért! Ez olyan jó! De borzasztó, még egyben kislány vagyok. Éppen ma sültött anyuskám karácsonyra. Nekem kellett kávézni valamit... nem bírtam ki... Mikor anyus megfordult és meglátta, hogy torkos voltam, nagyon haragudott. Csúnya hibát követtem el, édesanyámat is megbántottam és hozzá nagylány sem voltam!”

Nem vagy már kisleány!
Már nagylány vagy!

Ezt bizonyítsd is bel

De nem úgy, hogy büszkén jársz, föltartott fejjel! Hanem legyen meg benned a „nagylány”-öntudat és evvel kapcsold össze a bájos jóságot! Legyen benned öntudatos jóság. A szeretet, a kedvesség fölénye. Oly fölény, amely mindenkivel szemben vidám, kedves, szolgálatra kész, önfeláldozó, ragyogó szemű, finom és értékes! Mindíg a szeretet tündére!

Igy vagy nagylány!

Igy készülj föl szép hivatásodra!

„OLY GYÖNYÖRŰ A HIVATÁSOM!”

Irja az egyik leány!

És mi ez a hivatás?

Tudod már, de még egyszer ismétlem:

„Szeressen nagyon... áradjon belőle a szeretet, bájos, halk, finom szépség... nyomába mindennütt tiszta öröm, boldogság fakadjon... Akár a családban, akár azon kívül... hivatása, hogy mosolyt fakasszon, hogy könnyeket szárítson... hogy bearanyozza az egész országot!”

Igen, drága húgom, ez a hivatásod! Körüljárva jót tenni. Mindenkivel!

Ez a főhivatásod!

Nem az a főhivatásod, hogy férjhez menj! Hiszen nem lehet minden leány a családi tűzhely kis úrnője. Az Isten nem vezet minden leányt a családi szentélybe. És az sem egészen biztos, — bár vágyódol utána — hogy te is ott találod meg földi otthonodat!

Mondom, nem az a főhivatásod, hogy édesanya légy!

A főhivatásod, hogy ott, ahova Isten rendel, Isten akarata szerint jót tégy. Mindenütt, ahol vagy, örömet hints, könnyeket száríts fel! Minden körülmény között a szeretet tündére légy!

Olyan gyönyörű ez a hivatás!

Gyönyörű főhivatás!

De a részleteiben is gyönyörű!

Oly gyönyörű boldog és boldogító hitvesnek,
édesanyának és önfeláldozó „anyahelyettesnek”
lenni! Olvasd csak!

„Akarok majd egy édes, meleg, boldog, puha
családi otthon édes anyuskája lenni!”

„Akarok önfeláldozó, szerető, boldogítani tudó
élettárs, hitves lenni!”

„Értékes akarok lenni, hogy ha eljön az az idő,
hogy anyuska legyek, akkor tudjam aranyos kis-
lányaimat is értékessé tenni, nevelni!”

„Nehezemre esik a munka, de leküzdöm a ne-
hézséget. Őerte és értük!”

De ezt is jegyezd meg jól!

Nagyon fontosat írl!

„Azt akarom, hogy egy édesanya-helyetessel
több legyen! Édesanyja akarok lenni azoknak a kis-
lányoknak, akiket senki sem szeret, akiknek édes-
anyjuk nem volt olyan, amilyennek kellett volna
lennie. Nagyon akarom őket szeretni. Igazi, édes-
anyai szeretetet akarok rájuk sugározni!”

Nos, nem gyönyörű lelkek ezek?

Mennyire tele vannak lelkesedéssel!

És te?

A te szíved, kedves húgom, nincs telve még lel-
kesedéssel?

De igen, Péter! Lelkesedem!

Fölkészülök hivatásomra!

Most már kezdem szórní a szeretetet!

Két kézzel... hogy szebb legyen a föld és
boldogabb!

Mindegy, hogy holl!

Akár a családban — akár azon kívül!

Ahogy az édes Jézus akarja!

„BÉKÉT VARÁZSOLOK MINDENÜTT!”

Elhatároztam, Péter!

Sokszor, míg e könyvet olvastam!

De most még egyszer elhatározom: „Békét akarok varázsolni mindenüttl!”

Akarok!

Én pedig meg akarlak erősíteni, kedves húgom, ebben az elhatározásodban, hogy soha semmi el ne tántorítson elhatározásodtól! Azért nagyon szeretnék valamit.

Szeretném, hogy a szívedbe égesd, mégha fáj is:

„Engem csak az önfeláldozó szeretet boldogít!”

„Mindenáron akarok önfeláldozóan szeretni!”

Mindenáron akarok!

Hiszen te nagyon jól tudod, talán már nem egyszer tapasztaltad, hogy ahol egy mosolygós, szeretetben ragyogó leány megjelenik, ott valami titokzatos erő uralkodik. Ott melegebb minden szó, minden hang!

Valahogy az az igazság, hogy a leányok csodás energiát rejtegetnek, hogy csillogó két szemük a béke, a boldogság gyengéd báját ragyogja. Hogy jelenlétükkel mindenkit megigéznek!

A jó Isten ajándéka, akarata ez! A jó Isten úgy rendelte, hogy a gondterhes, nehéz munkák mellett szelídlelkű, kedves leánylélkek mosolyogjanak az életbe, és mint dalos madársereg kísérik a szenvedőket a földi élet könnyes útjain!

Az a ti hivatástok, jó húgom, hogy a földi élet keserű óráiban, a legkegyetlenebb viharok idején is ti legyetek a derűt hozó szivárvány, tündöklő, melegítő, mosolygó nap az élet sokszor sötét, fellegekkel borított egén!

Az a ti hivatástok... Istenadta hivatástok... szent kötelességtek, hogy egész lényetekkel szeretetet sugározzatok! Szeretetet, mely minden gondot megoszt, mely minden fájdalmat csillapít, amely minden szenvedést megenyhít!

Milyen gyönyörű hivatás ez!

A jó Isten nektek ajándékozta a gyengédséget, a kedvességet, a megértő szeretetet — és mindezzel az egész világot!

Nos! Szeress! Légy a szeretet tündére! Varázsolj békét mindenütt! Légy napsugár! — meglátod, eléred titkos vágyadat, kívánságodat! Mindenki szeretni fog!

Akarj kitűnni! Én is akarom! De a szeretetben tűnjél ki! A szeretet, egyedül a szeretet tudja legyőzni a világot! Szeretettel, egyedül csak a szeretettel bilincszel le mindenkit! A szeretet, egyedül a szeretet biztosítja az állandó boldogságot! — a szeretet hatalma nagy! Szeresd nagyon az önfeláldozó szeretetet!

Chantal Szent Franciskát mennyire szerették az emberek. Mikor hosszú betegség után otthonába visszatért, tömegesen tódultak hozzá, körülfogták, kezeit csókolgatták és a szegények hálát adtak az Istennek, hogy visszaadta nekik anyjukat!

Olvastad azt a magyar leányt, kiről az édesapja mondta: „Üres a ház, ha te nem vagy itthon!”

Emlékszel arra is, aki ezt írhatta magáról: „Alig várják jöttömet és mindig szeretettel gondolnak reám!”

De nem folytatom, hiszen ez a könyv tele van ilyen példákkal!

Lásd, ezek jól betöltötték hivatásukat!

Mondd, kedves húgom, ugy-e végleg elhatározad, hogy gondolkozás nélkül osztod, szórod a szeretetet! Félredobsz minden kicsinyességet! Félre minden önzést! Félre minden nem leányos vonást! És a szeretet anygala leszel!

Igen! Leszek!

Már sokszor megígértem. Újra megteszem!

Akarok mindenkivel jót tenni — az önfeláldozásig!

Gondolj erre is!

„Életemet Isten dicsőségére és hazám javára fogom feláldozni. Sok szeretet kell majd hozzá. És sok türelem, megértés és sok szenvedés. De nem baj. Vállalom a hazáért. Vállalom, mert úgy érzem, hogy hivatásom van rá, hogy Isten nem a mindennapi életre teremtett! Nekem nem azért kell a pályám, hogy pénzt keressek! Nem! Hanem, mert segíteni akarok, szeretni akarok, Istenhez vezetni mindenkit a hazáért. Jóformán minden világi örömtől meg leszek fosztva, de nem bánt, mert számomra az lesz az igazi öröm, ha munkám gyümölcsét fogom látni, ha boldog lesz Magyar Hazám!”

„Én azért teszek sok jót, hogy Istennek tetsző legyen életem, és hogy szegény csonka Hazánkat boldoggá tegyem azáltal, hogy sok magyar leánynak megmutatom az igazi boldogság útját. És így én is nagyon boldog leszek!”

„A hazáért sok jót akarok tenni!”

Igy, és ehhez hasonlóan gondolkoznak a magyar leányok!

Tudom, te is így gondolkozol! Így is kell gondolkodnod! Hogy a magyar hazában mosolyogni tudjanak az emberek! Ha sokat szenvedünk is, de legyenek a hazának tündérei, akik a gond redőit elsímítják, akik vigaszt nyújtanak, akik sok szeretettel aranyozzák be az ország minden lakójának könnyes életét...

Igen! Úgy szoktam mondani: Ha csonka is az ország! De legalább legyünk boldogok! Boldogok mi, hogy egyszer a boldogságot elvihessük testvéreinkhez is. Vagy inkább, ha visszajönnek, érezzék, hogy milyen a magyar szív, milyen a magyar szeretet... milyenné tudják varázsolni a nehéz időkben is a bús szíveket a magyar nemzet aranyos szívű, mosolygós szemű tündérei, a hetedhét országon túl is híres magyar leányok!

Kedves húgom! Te is magyar vagy!
A te szíved is magyar szeretetet dobog!
Légy hát a nemzet tündére!
Hogy boldog legyen az ország!
Hogy itt mindennél szebb legyen a föld!

MÁRIA LEÁNYA VAGY!

Erről se feledkezz meg!

Az édes Szűzanya leánya vagy!

Nemcsak azért, mert minden katolikus leány a jó Szűzanyának édesleánya is! De azért is, mert mint magyar leány, a Magyarok Nagyasszonya királynői udvarába tartozol! Azért is, mert talán Mária-leány, kongreganista vagy. És azért is, mert már nem egyszer felajánlottad magad az édes Szűzanyának! Te sok címen is Mária, a Szűzanya leánya vagy!

Erre légy büszke!

Ennek örülj nagyon!

Mert ez kitüntetés! Hiszen így az angyalok királynőjének vagy az édesleánya. A legelőkelőbb édesanyád van. Nála előkelőbb nincsen! Nem is lehet! El sem lehet képzelni! És Ő a te édesanyád! Te az Ő leánya vagy! Igazán kitüntető!

De nemcsak kitüntetés ez! Hanem sok előnnyel is jár!

Elsősorban azzal, hogy te is az ő gondoskodó szeretetében részesülsz! Te is az ő pártfogoltjai közé tartozol. Pedig a Szűzanya nagyon hatalmas! Mindenkinél hatalmasabb. A jó Istennél a legnagyobb, leghatalmasabb közbenjáró! Mindent meg tud szerezni. Mindent ki tud eszközölni. Mily nagy előny ez!

De az is nagy előny, hogy neked szabad a Szűzanyát követni. Jóságban utánoznod. Neked a mesetered, a mesternőd maga az édes Szűzanya lehet. Aki a szó legnemesebb értelmében a szeretet tün-

dére volt! Mennyi jót tett mint leány... mint édesanya... mint Jézus megváltói munkájában részes, mint királyő az égből, mint minden kegyelem osztogatója!

Kövesd őt, kedves húgom, a jóság gyakorlásában! Őt, aki liliomos koronával járta végig a szeretet útját! És ő segít, hogy te is a szeretet tündére légy! Szeretettel teljes! És mint ő, hófehéren tiszta!

De az is igaz, amit egy leány írt:

„Ha nincs bennem szeretet, akkor hogyan mondhatom, hogy én a Szűzanya leánya vagyok?!”

Ha nincs benned jóság, önfeláldozó szeretet, hogy akarsz akkor a Szűzanya leánya lenni?

Ha nem akarsz áldozatot hozni, akkor nem is lehetsz a Szűzanya leánya!

Ha önző vagy, ha hideg a szíved, akkor ne mondd, hogy magyar vagy, leánya a Magyarok Nagyasszonyának!

Mert a Szűzanya leánya tele van jósággal!

A Szűzanya leánya önfeláldozóan szeret!

A Szűzanya leánya önzetlenül másokért él!

A Szűzanya leánya vagy!

Tehát szeress — önzetlenül!

AZ ÉDES JÉZUSÉRT!

„Kisebb koromban a jót legtöbbször azért tettem, mert anyuka mondta. Vagy azért, mert hit-tanárom kívánta. Vagy valakinek kedvéért tettem; például azt a tanárt szerettem. Néha arra is gondoltam, hogy a jó Isten ezt így akarja. Mostanában pedig — és ezt már két-három éve teszem — azért, mert az Úr Jézus szeret és én is szeretem Őt! Az Úr Jézusért mindent megteszek!”

„Azért akarok szeretetet osztani, mert az Úr Jézushoz hű akarok lenni mindhalálig!

Azért leszek értékes, hogy áldozatos szeretettel éghessek — Jézusért!

Azért leszek értékes, hogy Jézussal a szenvedés közt is mosolyogva, mások boldogságát elősegítsem!

Hogy amerre járok, a könnyeket letöröljem...

Hogy a földi élet útján napsugarat, virágot és dalt hintsek — Jézusért!

Páter, mikor mindezt leírtam, elmélkedve még egyszer átgondoltam, könnyes lett a szemem! Köszönöm neked, Istenem, hogy dalt, virágot, napsugarat hinthetek!"

Milyen mély lelkiesség!

Milyen magasztos gondolat!

És ez a lelki mélység számodra is nyitva áll, — csak tedd a jót te is Jézussal, Jézusért! Ez a legszebb gondolat! Ez adja a legtöbb erőt! Ő a legmélőbb a te szeretetedre! Ő sohasem felejt el a te meleg szívedet! Őt nem veszted el soha! Ha Őt szereted, a Legnagyobbat, a Legszebbet szereted!

Drága húgom, mindent Érte tégy! Még amit az embereknek adsz, azt is Érte tedd! Iránta való szeretetből! Ez a katolikus leány! Jézusért szereti az embereket! Jézusért tesz jót mindenkivel!

Jézust lásd mindenben!

És így, ha az emberek hálátlanok is, mégis mindig tudsz szeretetet szórni... Mindig tudsz jót tenni... Nem csüggedhetsz el, mert Jézusért tetted, Jézus visszamosolyog! Jézussal, Jézusért mindig, minden körülmény közt a jóság tündére lehetsz!

A kitartás titka ez a kis szó:

Jézusért!

Az el nem csüggedés forrása is ez:

Jézusért!

Szeretném, nagyon szeretném, ha lélekben most magad előtt látnád Őt, az édes Jézust. Szeretném, ha e betűk közül is az ő jóságos szeme tekintene rád. Szeretném, ha behúnyt szemmel lélekben eléje borulnál és nagy ígéretet tennél:

Jézus! Én a szeretet tündére leszek — Érted!

Jézus! Te vagy a Jóság — én is jóság leszek — Érted!

Jézus! Te vagy az Onfeláldozás — én is feláldozom magam — Érted!

Jézus! Te a Szívedet adod — Jézus, én is a szívemet adom — Érted!

Jézus! A te szent Szíved semmit nem kímélt, hogy boldoggá tégy engem! — Én sem kímélek semmit, hogy viszonzzam szeretetedet!

Jézusom édes Szíve!

Add, hogy téged minél jobban szeresselek! Amen!

KELL SZERETNI!

Jézus mondta:

„Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!”

Jézus akaratát pedig kell teljesíteni!

Jézus szeretet-parancsát meg kell tartani!

Vagy ítéld meg magad! Nem kell-e csupán Jézus kedvéért is mindenkivel jót tenned? Nem kell-e meghálálni Jézusnak így az ő jóságát, szeretetét? Nem kell-e csupán azért is a szeretet tündérévé válnod, hogy Jézusnak így örömet okozzál?! Jézusnak, aki a legszebb, a legjobb, a te megváltód, a te jövődöbeli bírád!

Valóban!

Kell minden katolikus leánynak szeretni! Mert csak így katolikus. Csak így szereti Jézust! Csak így teljesíti az Ő akaratát.

Fájdalom, a szeretet kezd kihűlni, eltűnni a szívekből! Még a katolikusok is elfelejtik a nagy parancsot, a szeretet parancsát! Élnek, mintha nem is tudnák, hogy testvéri szeretet nélkül, tevékeny, önfeláldozó szeretet nélkül még az örök üdvösség is kétséges!

Hallgasd csak meg, kedves húgom, Jézusnak erre vonatkozó szavait:

„Mikor pedig eljövend az Emberfia az ő fölségében, és vele mind az angyalok, akkor ő beül fölségének királyi székébe. És összegyűjtenek eléje minden nemzeteket és elválasztja őket egymástól...

Akkor majd így szól a király azoknak, akik jobbra felől lesznek:

Jöjjetek Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, idegen voltam és befogadtatok engem, mezítelen és felruháztatok engem, beteg voltam és meglátogattatok engem, fogságban voltam és eljöttetek hozzám.

Erre felelik neki az igazak, mondván: Uram! mikor láttunk téged éhezni, és tápláltunk téged? Szomjúhozni, és italt adtunk neked? mikor láttunk idegenül, hogy befogadtunk volna? vagy mezítelenül, hogy felruháztunk volna téged? vagy mikor láttunk téged betegen vagy fogságban, hogy hozzád mentünk volna?

És feleletül a király azt mondja nekik: Bizony mondom nektek, amit egynek e legkisebb atyámfiai közül cselekedtetek, nekem cselekedtétek.

Akkor így fog szólani azokhoz is, akik balfelől lesznek: Távozzatok tőlem átkozottak, az örök tűzre, mely az ördögnek készített és az ő angyalainak. Mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok nekem italt, idegen voltam és nem fogadtatok be engem, mezítelen és nem ruháztatok engem, beteg és fogságban voltam és nem látogattatok meg engem.

Erre azok is felelik neki, mondván: Uram! mikor láttunk téged éhezni vagy szomjúhozni, idegenül vagy mezítelenül, betegen vagy a fogságban, és nem szolgáltunk néked?

Akkor majd megfelel nekik, mondván: Bizony

mondom nektek, amit nem cselekedtetek egynek e legkisebbek közül, nekem sem cselekedtétek.

És ezek örök büntetésbe mennek, az igazak pedig örök életbel"

Mikor egy buzgó kongreganista ezeket a sorokat olvasta, megilletődve írta: „Valósággal megborzadtam, amikor a végére jutottam az örök tűzre kárhozottak felett eldörgött ítéletnek... Megsemmisülve tettem le a könyvet. Hallottam ezeket a dolgokat már többször, de így még sohasem döb-bentem rá, hogy akik nem gyakorolják az irgalmas-ságot, azok az örök kínra mennek! — Tehát nem elég, ha szentmisét hallgatunk? Nem elég, ha böj-tölünk? Nem elég, ha akár havonta is az Úr asztalá-hoz járulunk? Nem elég, hogy selyem antipendiu-mot hímezttem Jézus Szíve oltárára? Kevés az, hogy a jó Isten irgalmából kerülöm a halálos bűnöket?"

Kedves húgom!

A felebaráti szeretet nélkül minden kevés!

Ezért kell neked a szeretetet gyakorolnod!

Ezért kell a szeretet tündérévé lenned!

Mert azt szeretném, hogy amikor eljő az Emberfia az ő fölségében és vele mind az angya-lok, amikor beül fölségének királyi székébe, és amikor összegyűltek minden nemzetek, akkor az ég és föld színe előtt, az összes angyalok és emberek előtt, a Szűzanya jelenlétében így szóljon hozzád az édes Jézus:

„Jöjj, Atyám áldotta, vedd birtokodba a világ kezdetétől fogva neked készített országot!"

Ezért légy a szeretet tündére, drága jó húgom!

Ezért a nagy kitüntetésért, boldogságért!

Ezért!

ÖSSZEFOGUNK!

Tudom, kedves húgom, tele vagy lelkesedéssel!

Szeretnél szárnyakon repülni a szeretet útján!

Szívedben a szeretet lángja magasra fölcsapott!

De még egyet szeretnék a lelkedre kötni:
Egyet, és ez most az utolsó kérésem!
Ezt egész biztosan teljesíted! Egész biztosan!
Kérésemet ez a levél foglalja össze:

„Páter, nagyon szeretném, ha össze tudnánk
fogni, mi katolikus leányok, hogy drága Magyar
Hazánkat újra naggyá és nagyon boldoggá tegyük.
Hogy minél többen megvalósíthassuk a krisztusi
nagy szeretetet!”

Ugy-e, teljesíted?

Tudom, drága húgom, már meg is ígérted!

Már el is határoztad! Mindent megteszek! Min-
dent! Én is a szeretet tündére leszek. Ráveszem a
barátnőimet is, hogy szintén a szeretet hadseregébe
sorakozzanak. Mindenkit, akit csak ismerek, erre
fogok rávezetni. Otthon, iskolában, gyárban, város-
ban, községben, falun, mindenütt! Az egyesületben
és azon kívül is a szeretet apostola leszek! Hogy
szeretemben összefogjunk s így egy szívvé legyünk!
Igy drága Magyar Hazánkat újra naggyá és nagyon
boldoggá tegyük!

Igen, Páter! Oly szép, amit tőlem kér! Meg-
teszem!

A szeretet apostola leszek!

Ígérem! Mi leányok összetartunk, összefogunk!

Hogy drága Magyar Hazánkat újra naggyá!
nagyon boldoggá tegyük!

*

Kedves húgom!

Lelkesedésed nagyon tetszik nekem.

De hogy ígéreted ne csak szó legyen, hanem
valóság is, végezd el a szeretet iskoláját!

A SZERETET ISKOLÁJA

MAGÁNISKOLA.

A szeretet iskolája, kedves húgom, két részre oszlik. Lehetőleg mind a két részt el kell végezned. Az első feladatot ebben a fejezetben írtam le, a másikat az „összefogás” fejezete tárja elé.

Az egyiket egyedül kell végezned. A másikat közösen másokkal. A magániskola belső elmélyedésével hat, az „összefogás” új meglátásokat, új erőt, lelkesedést nyújt neked. Tehát mind a kettőt el kell végezned.

Az első fejezetekben láttad már, milyen jó eredménnyel jár ez az iskola. Egész életedet boldogabbá teheted, ha ezt az iskolát komolyan veszed! Új életkedvet kapsz, megtalálod boldogságodat, minden sokkal könnyebb lesz!

Hogyan kell végezni ezt az iskolát?

Már többen megkísérelték. Egynek leírását közlöm is:

„A szeretet iskoláját már több hónapja végzem. Mindennap egy-egy fejezetet veszek az utasítás szerint. Elolvasom, elgondolkozom rajta, erős foga-

dást teszek a jövőre nézve. Az olvasottak szerint igyekszem a szeretetet egész napon át gyakorolni. Hála Istennek, azóta oly tartalmas az életem, sokat mosolygok és sok-sok jót teszek. Igazán tündér vagyok!”

Neked is ezt kell megvalósítanod, kedves húgom!

1. Mindennap elolvasol egy fejezetet (nem többet) az iskola terve szerint. Ahol egy-egy hétre 5—6 fejezetet jelöltem meg, ott az utolsó napokon azt vedd át mégegyszer, ami legjobban tetszett.

2. Azon az egy fejezeten elgondolkozol: Mit mond nekem ez a fejezet... így tettem-e eddig... mit kell tennem a jövőben és különösen most... Egészen részletesen állapítsd meg, hogy miben akarsz kitűnni! Például édesapádnak teát készítesz... testvéreiddel nem veszekszel... stb., stb.

Egy-egy hétig különösen édesapának, aztán édesanyádnak, aztán a szegényeknek stb., stb. leszel a tündére. A fejezetek megmondják neked, kivel kell jót tenned. Ha véletlenül meghalt volna édesapád vagy nem volna testvéred, akkor leány találékonyságoddal oldd meg a kérdést, például egy szegényt nevezel ki testvérednek stb., stb.

3. Esténként vizsgálj felül, hogy azon a napon teljesítetted-e elhatározásaidat vagy nem. Új fejezetet olvasol el. Új elhatározást teszel. Újból erőt kérsz a Szűzanyától, az édes Jézustól!

Ha már egyszer átvetted így a szeretet iskoláját, vedd át mégegyszer, sőt akár többször is. Rászánhatsz nyugodtan egy évet is! Így egészen jó tündér szíved lesz! Napsugara, boldogsága leszel környezetednek! És ami számodra is nagyon fontos: az, aki egész különösen szeretni fog, nagyon boldog lesz melleted és veled!

Végezd tehát buzgón a szeretet iskoláját! És gondold mindig az ígéretes jövőre, arra a kis tűzhelyre, ahol te már iskolát végeztél, mindig mosolygó tündér leszel!

I. hónap.

1. hét: „Visszakaptam életkedvemet!” 13. — „Megtaláltam boldogságomat!” 14. — „Most már könnyű minden!” 17. — Magániskola. 167. — Jól végzett iskola. 170. — Az összefogás. 172. — Tele vagyok lelkesedéssel 177.

2. hét: Édesapa arca felderül. 62. — Én mindig csak jót tegyek? 113. — „Akarok boldog lenni!” 145. — „Én is szeretnék ilyen lenni.” 18. — „Egész éjszakán át gondolkoztam!” 18. — Segítőtársa a férfinak! 48.

3. hét: Ezért szomorúan nézett rám. 64. — Anyu győzelme. 65. — „A ház tündére!” 42. — „Akit mindenki szeret!” 147. — „Egészen értéktelen voltam!” 20. — „Minden leányban van érték!” 22.

4. hét: „Ne halj meg, jó leszek!” 67. — „Kerítéshez löktem...” 70. — A csodagyűrű! 117. — „Vidámságra gyógyszerem!” 150. — „Ilyen az én nővérem!” 45. — „Annyira érték, hogy...” 23.

II. hónap.

1. hét: A szeretet győzi! 71. — Nem volt szép! 72. — „Akarok!” 119. — „Nem vagyok már kislány!” 151. — Az értéktelen érték. 25. — Az erények értéke. 27.

2. hét: Unfeláldozó volt! 73. — Szép jutalom! 74. — „Lélek nélkül...” 75. — „Onlegyőzéssel is! Akarok!” 120. — „Oly gyönyörű a hivatásom!” 152. — Két szép levél. 28.

3. hét: Így illik! 76. — Csakhogy én... 78. — „Szeretem, ha szeretnek!” 122. — „Békét varázsolok mindenütt!” 154. — Isten-adta értékek... 30.

4. hét: Gúny, veszekedés. 79. — Pletyka, irigység... 80. — Ez a szeretet! 123. — „Az édes Hazáért!” 156. — Szerzett értékek... 31.

III. hónap.

1. hét: Gondoltál már rá? 84. — Ami igazi értéket ad! 85. — „Gyenge az akaratom!” 125. — Mária leánya vagy! 157. — A legnagyobb érték! 33. — „Áradjon belőle a szeretet!” 37.

2. hét: A fiú is hálás... 86. — „Mindenáron...” 87. — Az édes Jézusért! 158. — „...hogyan legyen a föld!” 39. — Kérj tanácsot!... 133. — „Mindig ami helyes!” 53.

3. hét: „Jobb adni, mint kapni!” 89. — „Elkergettem!” 91. — „Ideges vagyok...” 126. — „Nem érdemlik meg!” 128. — Kell szeretni! 161. — El is várják a leánytól! 41. — A szegényeknek is jusson! 45.

4. hét: Az öregek. 92. — A gyermekek. 93. — „Ha van hangulatom!” 129. — Összefogunk! 163. — Nem fognak kihasználni? 114.

IV. hónap.

1. hét: A lelkekért! 94. — Isten ellen... 96. — Ámulás! 98. — „Kedvem nem veszítem el!” 130. — Jézussal — Jézusért! 136.

2. hét: Kőszívek. 99. — Testvérek — társak. 100. — Szivecskék. 102. — „A helyett, hogy...” 131. — Mindenkinek szabad... 137. — Az anyai szeretet! 47.

3. hét: A hideg önzés. 104. — Egy megtérő. 105. — Ezt minden leány tudja! 39. — „Valakiért vagyok...” 134. — Akár a családban — akár azon kívül! 50. — A tiszta szeretet! 53.

4. hét: Mindenkinek minden! 107. — „Bearanyozni az egész országot!” 51. — Isten- és ember-szeretet 55. — A Szűzanyát is kérd! 139. — „Hálásan köszönöm!” 140.

„... Az alábbiakban pedig szeretnék beszámolni a kedves Páternek arról, hogy hogyan sikerült megvalósítanom a szeretet iskoláját.

Első héten ezt vettem: „Édesapa arca felderül.” Nekem is sikerült eredményt elérnem. Az édesapámhoz nagyon jó voltam. Ha rossz kedve volt, kedveskedéssel simítottam el a bajt. Ha fáradtan hazajön, csak a nevemet mondja és már tudom, hogy segítenem kell. Nagyon szeretem őt, hiszen annyi mindent köszönhetek neki!

Második héten ez volt a kérdés: „Én mindig csak jót teszek?” — Ez most főképp bátyámmal szemben merült föl. Mert ő sokszor igénybe szeret venni viszonzás nélkül, ami miatt többször volt viszály közöttünk. De most már nem veszekszem és mindent megteszek, amire csak kér. Sőt önként is örömet szerzek neki. Vasárnap uzsonnával leptem meg. Nagyon örült. A könyvet is kezébe adtam, hogy elolvassa. Elolvasás után kijelentette, hogy ő is csak olyan leányt vesz feleségül, akinek ilyen ragyogó szemei vannak. Kérdeztem tőle, hogy én megfelelnek-e. Azt válaszolta, hogy igen... csak még egy hibámról kell leszoknom... Most ez ellen a hibám ellen nagyon sokat küzdök.

Vasárnap történt, hogy a szentmisén közvetlen szentáldozás után valaki rosszul lett. Kikísértem. Hamar kiderült, hogy előző nap délutánjától nem evett semmit. Ekkor odaadtam neki szalámis zsemlyémet. Ő nagyon megörült, és azt mondta, hogy én nagyon jó vagyok, egyenesen a mennyországba fogok menni...

Harmadik héten ez következett: „Akarok boldog lenni!” Igen, Páter! Tele vagyok lelkesedéssel és akarok, akarok boldog lenni! De... kis csekélységért veszekedtem a nővéremmel. Igaz, hogy lefekvés előtt megcsókoltam, ő is engem, és szent volt a béke.

Igen! Környezetemben most már sokkal kedvesebb vagyok és kevésbé irigy, mint azelőtt. Látom, hogy az iskolában is szeretnek, ha mindig mosolygok. Egyik tanárnőm azt mondta, hogy olyan jó az én arcomra nézni, mert az mindig mosolyog. Ő is felvidul, ha rossz kedvvel jön el otthonról.

Aztán az üzletben, ha vásárolni megyek, mindig mosolygok. Azt mondták, ha én belépek, mindig derűt hozok magammal...

Valóban így volt és azt akarom, hogy így legyen ezentúl is. Vissza akarok mosolyogni mindenre... mindenre át visszamosolygok a jó Istenre!"

Ennél a leánynál így volt és így lesz!

Nálad, drága húgom, eddig hogy volt és ezután hogy lesz?

AZ ÖSSZEFOGÁS.

Az egyik leány, amint olvastad, kimondta a magyar leányok közös vágyát: „Páter, nagyon szeretném, ha össze tudnánk fogni mi, katolikus leányok, hogy drága Magyar Hazánkat újra nagyvá és boldoggá tegyük. Hogy minél többen megvalósíthassuk a keresztény nagy szeretetet!"

Hogy miként érhetitek ezt el, azt most leírom.

Minden leány tartsa szent kötelességének, hogy egyik leányegyesületbe belépjen a Katolikus Akció keretén belül. Ha véletlenül nem volna helyben neked való egyesület, akkor fogjatok össze néhányan barátnők és addig is, míg a központtal nem beszéltek, leveleztek, megvalósíthatjátok azt, amit most írok.

De a már meglévő egyesületekben is szabad lesz bizonyára a szeretet-iskolát megnyitni. Minden egyesületi leány beletartozik ebbe az iskolába. A szeretet iskolája lesz ez! Tündérművész iskola!

A kezredben levő könyv a tankönyv.

Néhány vezető már elküldte tapasztalatait. Ezek arról tanúskodtak, hogy képzett és egyszerű leányok egyesületeiben is — megfelelő módszerrel — jól fel lehet használni a könyvet. A következő módszerek beváltak, egyiket-másikat valósítottak meg.

1. A vezető a tanmenet szerint az egész egyesületnek felolvas vagy felolvastat egy-egy fejezetet. Megmagyarázza azt és rámutat, kivel és hogyan gyakorolhatjátok a szeretetet. Esetleg a fejezet egy gondolatát, mondatát jelszónak adja fel a következő hétre. — Ez a módszer főképp ott jó, ahol a leányok nem egészen önállóak még.
2. Ott, ahol a leányok már önállóbbak, a vezető kis, 5—5-ös csoportra beoszthatja leányait. A csoportvezetőket megbízza, hogy ők intézzék el a felolvasást. Utána beszéljék meg, hogy mit kell tenniük azon a héten, hogy a szeretet tündérei lehessenek. Ez több helyen bevált. És a vezetőknek megkönnyíti a munkát. A leányokat önállóbbakká teszi.
3. Az is nagyon jó, ha egy-egy fontosabb részből közös vitagyűlést tartanak az egyesületben. Megbeszélik, hogy a kitűzött körökben kikkel lehet jót tenni. A végén elhatározzák, hogy miképpen akar az egyesület a szeretet gyakorlásában kitűnni.
4. Egyesületen kívül álló leányoktól hallottam, hogy egyesek maguk végezték el kis csoportban a szeretet iskoláját. Másutt a tanárnő olvasott fel az osztályban egy-egy fejezetet, hogy annak a szellemében éljen az osztály egész héten át. Ami sikerült is.

Ilyen vagy ehhez hasonló módon lehet fölhasználni a könyvet az egyesületekben.

Hogy milyen fontos lehet az egyesületeknek a

szeretet iskolája, arra érdekes fényt vet ez a beszámoló: „Az egyesületben nem értettük meg egymást a leányokkal... Én persze öbennük találtam a hibát. A szeretet iskolájának végzése közben rájöttem, hogy bennem is volt hiba elég. A többinek ez fájt. Ezeket a hibákat igyekszem már legyőzni!”

Tehát érdemes bevezetni a szeretet iskoláját!

Ezen a tanmeneten szabad változtatni is, ha úgy kívánják. De ha nem kell, jobb betartani.

Az iskola 10 hónapig tart. Két hónap vakáció van. Azaz akkor kell bebizonyítani, hogy alaposan tanultatok! Az év végén kis összefoglalót lehet rendezni. Amikor is a szeretet tündérei elismerést kapnak bizonyítékul, hogy a gyakorlatban is és emlékezetükben is tudják a szeretetgyakorlatokat.

A MUNKATERV.

Az anyag beosztásának főbb irányelvei:

Havonként négy feladat elé kerül a leány.

1. A könyv szelleme és a helyi megbeszélés szerint minden leány köteles a szeretetet gyakorolni, különösen abban a körben, amelyet arra a hónapra kijelölnek.
2. Minden hónapban a könyv szerint egy-egy nehézséget legyőz vagy egy módszert elsajátít. Így könnyebb lesz a szeretet gyakorlása.
3. Minden hónapban átgondol a tanterv szerint egy-egy indítóókot, hogy miért is lesz a szeretet tündére.
4. Minden hónapban lépésről-lépésre átgondolja, hogy ki is az értékes leány. Szintén a pontos utasítás szerint.

Az anyag oly bőséges, hogy akár heti gyűlésre is beosztható. Első héten megbeszéljük az egyesületben az első pontot. A következő heteken a következőket.

Vagy lehet úgy is, hogy két gyűlésre osztják be az anyagot, ha kéthetenként gyűléseznek. Vagy esetleg egy-egy részt a leányoknak otthon maguknak kell átolvasni, átgondolni. De az egyesületben is foglalkozzatok vele.

Csak az a fontos, hogy valóban a szeretet tünderei legyenetek!

Csak az a fontos, hogy drága Magyar Hazánkat újra nagygyá, boldoggá tegyétek! Hogy az édes Jézusnak, a Szűzanyának sok örömet szerezzetek!

I. hónap.

1. Édesapa arca felderül. 62. — Ezért szomorúan nézett rám. 64. — Anyu győzelme. 65.
2. Én mindig csak jót tegyek? 113. — Nem fognak kihasználni? 114.
3. „Akarok boldog lenni!” 145. — „Visszakaptam életkedvemet.” 13.
4. „Én is szeretnék ilyen lenni!” 18. — „Egész éjtszakán át gondolkoztam!” 18.

II. hónap.

1. „Ne halj meg, jó leszek!” 67. — „Kerítéshez löktem...” 70.
2. A csodagyűrű! 117. — „Akarok!” 119.
3. „... Akit mindenki szeret!” 147. — „Megtaláltam boldogságomat!” 14.
4. „Egész értéktelen voltam.” 20. — „Minden leányban van érték!” 22. — „Annyira érték, hogy...” 23.

III. hónap.

1. A szeretet győzi! 71. — Nem volt szép! 72. — Vagy ugyanakkor: Kőszívek. 99. — Testvérek — társak. 100. — Szivecské! 102.
2. „Onlegyőzéssel is! Akarok!” 120.
3. „Vidámságra gyógyszerem!” 150. — „Most már könnyű minden!” 17.

4. Az értéktelen érték. 25. — Az erények értéke. 27. — Két szép levél. 28.

IV. hónap.

1. Önfeláldozó volt! 73. — Szép jutalom! 74. — „Lélek nélkül...” 75.
2. „Szeretem, ha szeretnek!” 122. — Ez a szeretet! 123.
3. „Nem vagyok már kislány!” 151.
4. Isten-adta értékek... 30. — Szerzett értékek... 31.

V. hónap.

1. Így illik! 76. — Csakhogy én... 78. — Gúny, veszekedés. 79. — Pletyka, irigység... 80.
2. „Gyenge az akaratom!” 125. — „Ideges vagyok...” 126.
3. „Oly gyönyörű a hivatásom!” 152. — Magániskola. 167.
4. „Áradjon belőle a szeretet!” 37. — „... hogy szebb legyen a föld!” 39.

VI. hónap.

1. Gondoltál már rá? 84. — Ami igazi értéket ad! 85. — A fiú is hálás... 86. — „Mindenáron...” 87.
2. Kérj tanácsot!... 133. — „Valakiért vagyok!” 134.
3. Mária leánya vagy! 157.
4. Az anyai szeretet! 47. — Segítőtársa a férfinak! 48.

VII. hónap.

1. „Jobb adni, mint kapni.” 89. — „Elkergettem!” 91.
2. „Nem érdemlik meg!” 128. — „Ha van hangulatom.” 129.

3. „Békét varázsolok mindenütt!” 154.
4. Ezt minden leány tudja! 39. — El is várják a leánytól. 41.

VIII. hónap.

1. Az öregek. 92. — A gyermekek. 93.
2. „Kedvem nem veszítem el!” 130. — „A helyett, hogy...” 131.
3. Kell szeretni! 161. — Jól végzett iskola. 170.
4. „A ház tündére!” 42. — „Ilyen az én nővérem!” 45. — A szegényeknek is jusson! 45.

IX. hónap.

1. A lelkekért! 94. — Isten ellen... 96. — Árulás! 98.
2. Jézussal — Jézusért! 136. — A Szűzanyát is kérd! 139.
3. Az édes Jézusért! 158.
4. „Mindíg, ami helyes!” 53. — A tiszta szeretet! 53. — Isten- és emberszeretet! 55.

X. hónap.

1. A hideg önzés. 104. — Egy megtérő. 105. — Mindenkinék minden! 107.
2. Mindenkinék szabad... 137. — „Hálásan köszönöm!” 140.
3. „Az édes Hazáért!” 156. — Összefogunk! 163. — Tele vagyok lelkesedéssel. 177.
4. Akár a családban — akár azon kívül! 50. — „Bearanyozni az egész országot!” 51.

TELE VAGYOK LEKESÉDÉSSEL!

Befejezem a könyvemet, kedves húgom.

Írógépem, hűséges munkatársam megpihen.

Te pedig indulj el a diadalmas úton és amit a szeretetről írtam, soha el ne felejtse!

Szívből írtam, szívedhez szólt!

Ugy-e, tele a szíved lelkesedéssel!

Ugy-e, mindent így teszel, mint aki ezt írta:

„Páter! Én segíteni akarok mindig, mindenben, mindenkinek! Örömeimről le tudok mondani — másokért. Odaadom magam és mindenemet az édes Jézusért és a drága Hazáért! Lemondok a kényelemről, a szórakozásról a nagy célért, a magyar katolikus testvérekért! Engedelmes akarok lenni szüleimnek és előljáróimnak. Az édes Jézushoz mindig hű leszek. Szívében maradok és Ő is mindig a szívemben lesz! Ő a mindenem, Uram, Istenem, boldogságom! — Érte szeretek mindenkit! Őbenne mindenki testvérem... Magyar akarok lenni! Értékes akarok lenni! Értékes, mint a gyémánt! Erős, szilárd, ragyogó és fényes. Világító, meleg szív akarok lenni! Aki segít, vigasztal, bátorít, feleml. És mosolyog mindenkire!

Hárfa vagyok, a jó Isten hárfája!

Róla vagy Neki éneklek!

A jutalma: szent, édes, drága,

Egy egyszerű kereszt!

És ez virágba szökken bennem.

Pedig én sírni is tudok,

És vérezni szokott a szívem,

De én akkor is dalolok!

A könnyeim liliomok,

A vércseppem egy-egy rózsaszál.

És én élő hárfá vagyok,

Aki mindenkinek muzsikál!”

„Tele vagyok lelkesedéssel, hogy megvalósítsam a leányideált! Hogy boldog lehessenek! Hogy igazán Szűz Mária leánya, képmása legyek! Megígérem az Úr Jézusnak, hogy ezután minden más-kép lesz! A hibáimat kiirtom szívemből! Meg akarom valósítani azt, amit célul tűztam ki, hogy boldog legyek, hogy megszerezsem a boldogságot mások-

nak is! Páter! Tele vagyok lelkesedéssel! Megyek!
Megvalósítani a célt, az ideált!"

*

Igen, Páter!
Én is telve vagyok lelkesedéssel!
Igérem, hogy a szeretet tündére leszek!
Igérem! És ígéretemet megtartom örökre!
És ezt a rövid szót tűzöm magam elé: Akarok!
Akarok mindig!
Akarok örökre!
Akarok!

*

A jó Isten áldjon meg, kedves húgom!
Amit ígértél, tartsd meg!
A mennyországban majd találkozunk!
Addig is légy a szeretet tündére!
Ragyogó szemű, jó húgom!
Ezt kéri tőled szeretettel az Úr Jézus szent
Szívében

Bátyád.

O. A. M. D. G.

T A R T A L O M.

Előszó — — — — —	3
A szerző előszava — — — — —	5
Előszó a második kiadáshoz — — — — —	7
Bevezető — — — — —	9

AZ ÉRTÉKES LEÁNY!

„Visszakaptam életkedvemet!” — — — — —	13
„Megtaláltam a boldogságomat!” — — — — —	14
„Most már könnyű minden!” — — — — —	17
„Én is szeretnék ilyen lenni!” — — — — —	18
„Egész éjszakán át gondolkoztam!” — — — — —	18
„Egészen értéktelen voltam!” — — — — —	20
„Minden leányban van érték!” — — — — —	22
„Annyira érték, hogy...” — — — — —	23
Az értéktelen érték — — — — —	25
Az erények értéke — — — — —	27
Két szép levél — — — — —	28
Isten-adta értékek... — — — — —	30
Szerzett értékek... — — — — —	31
A legnagyobb érték! — — — — —	33

A SZERETET TUNDÉRE!

„Áradjon belőle a szeretet!” — — — — —	37
„... hogy szebb legyen a föld!” — — — — —	39
Ezt minden leány tudja! — — — — —	39
El is várják a leánytól — — — — —	41
„A ház tündére!” — — — — —	42
„Ilyen az én nővérem!” — — — — —	45
A szegényeknek is jusson! — — — — —	45
Az anyai szeretet! — — — — —	47
Segítőtársa a férfinak! — — — — —	48
Akár a családban — akár azon kívül! — — — — —	50

„Bearanyozni az egész országot!”	— — — — —	51
„Mindig, ami helyes!”	— — — — —	53
A tiszta szeretet!	— — — — —	53
Isten- és emberszeretet!	— — — — —	55

TUNDÉRJÁRÁS — KUNNYFAKASZTÁS

Édesapa arca felderül!	— — — — —	62
Ezért szomorúan nézett rám...	— — — — —	64
Anyu győzelme	— — — — —	65
„Ne halj meg, jó lesznek!”	— — — — —	67
„Kerítéshez löktem...”	— — — — —	70
A szeretet győzi	— — — — —	71
Nem volt szép!	— — — — —	72
Unfeláldozó volt!	— — — — —	73
Szép jutalom!	— — — — —	74
„Lélek nélkül...”	— — — — —	75
Igy illik!	— — — — —	76
Csak hogy én...	— — — — —	78
Gúny, veszekedés	— — — — —	79
Pletyka, irigység...	— — — — —	80
Gondoltál már rá?	— — — — —	84
Ami igazi értéket ad!	— — — — —	85
A fiú is hálás...	— — — — —	86
„Mindenáron...”	— — — — —	87
„Jobb adni, mint kapni”	— — — — —	89
„Elkergettem!”	— — — — —	91
Az öregek	— — — — —	92
A gyermekek	— — — — —	93
A lelkekért!	— — — — —	94
Isten ellen...	— — — — —	96
Árulás!	— — — — —	98
Köszívek	— — — — —	99
Testvérek — társak	— — — — —	100
Szivecskék!	— — — — —	102
A hideg önzés	— — — — —	104
Egy megtérő	— — — — —	105
Mindenkinek mindene!	— — — — —	107

„LEHETEK ÉN MÉG ÉRTÉKES LEÁNY?”

Én mindig csak jót tegeyek?	— — — — —	113
Nem fognak kihasználni?	— — — — —	114
A csodagyűrű!	— — — — —	117

„Akarok!” — — — — —	119
„Onlegyőzéssel is! Akarok!” — — — — —	120
„Szeretem, ha szeretnek!” — — — — —	122
Ez a szeretet! — — — — —	123
„Gyenge az akaratom!” — — — — —	125
„Ideges vagyok...” — — — — —	126
„Nem érdemlik meg!” — — — — —	128
„Ha van hangulatom!” — — — — —	129
„Kedvem nem veszítem el!” — — — — —	130
„A helyett, hogy...” — — — — —	131
Kérj tanácsot!... — — — — —	133
„Valakiért vagyok...” — — — — —	134
Jézussal — Jézusért! — — — — —	136
Mindenkinek szabad... — — — — —	137
A Szűzanyát is kérd! — — — — —	139
„Hálásan köszönöm!” — — — — —	140

„TELE VAGYOK LELKESEDÉSSEL!”

„Akarok boldog lenni...” — — — — —	145
„... Akit mindenki szeret!” — — — — —	147
„Vidámságra gyógyszerem!” — — — — —	150
„Nem vagyok már kislány!” — — — — —	151
„Oly gyönyörű a hivatásom!” — — — — —	152
„Békét varázsolok mindenüttl!” — — — — —	154
„Az édes Hazáért!” — — — — —	156
Mária leánya vagy! — — — — —	157
Az édes Jézusért! — — — — —	158
Kell szeretni! — — — — —	161
Összefogunk! — — — — —	163

A SZERETET ISKOLÁJA

Magániskola — — — — —	167
Jól végzett iskola — — — — —	170
Az összefogás — — — — —	172
A munkaterv — — — — —	174
Tele vagyok lelkesedéssel! — — — — —	177

